

www.myanmar.com

လှိုင်းကြားဖြူ (လေးရွှီး)

နေရိပ်ထိုးတဲ့လ - ကြယ်ပျိုးတဲ့ည

တေးချုပ်
နေဝင်းထွန်းမင်း

graphic design by Mie Nyein Chan

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၈၊ ဧပြီလ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျီတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆုတံဆိပ်
အမှတ် ၃၃၊ ကျီတော်လမ်း။
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး
အုပ်ချုပ်ရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
- ၅၀၀ အုပ်

၇၉၅ ၇၃

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)
နေရိပ်ထိုးတဲ့လ ကြယ်ပျိုးတဲ့ည/လှိုင်းကြွဖြူ(လားရှိုး) - ရန်ကုန်
ရွှေပဒေသာစာပေ ၊ ၂၀၁၈။
၂၈၄ - စာ ၊ ၁၂ * ၃ * ၁၈ စင်တီ။
(၁) နေရိပ်ထိုးတဲ့လ ကြယ်ပျိုးတဲ့ည

နေရိပ်ထိုးတဲ့လ ကြယ်ပျိုးတဲ့ည

လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

အခန်း (၁)

“EAM လုပ်ငန်းစဉ်အသေးစိတ်လုပ်ငန်းတွေဆိုရင်တော့
ပံ့ပယ်ဖူးအိမ်ရာစီမံကိန်းဟာလည်း EAM လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ပါဝင်ပါ
တယ်။ Naung Yoe ခရီးသွားဝန်ဆောင်မှုနဲ့လမ်းတံတားပြုပြင်မှု
လမ်းပိုင်း နောက်တစ်ခုကတော့ Associated Company လို့ဆိုတဲ့
အများပိုင် သွင်းကုန်လုပ်ငန်းကတော့ ရှယ်ယာဝင်တွေကို ဖိတ်ခေါ်ခဲ့
တယ်။ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တဲ့လုပ်ငန်းဆိုတဲ့အတိုင်း အကျိုးအမြတ်
ကို အားလုံး သာတူညီမျှ ခံစားရတဲ့ကုမ္ပဏီပါ”

ခန်းမထဲတွင် ကုမ္ပဏီအသံမှလွဲ၍ နားထောင်သူများ

အပေါင်းက မျက်တောင်တောင်မခတ်နိုင်ဘဲ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေရ
လောက်အောင် 'ကုမာရ' က လွှမ်းမိုးနိုင်ပါသည်။

ကုမာရ -

နာမည်က နံညားစေးပိုင်သလို လူကလည်း နံညားမှုအပေါင်း
ခညောင်းနေသောသူ ဖြစ်သည်။

လုပ်ငန်းရှင်ကြီး မြောက်မြားစွာ၏အလယ်တွင် 'EAM
လုပ်ငန်းစု' ၏ တစ်နှစ်တာဘက်ကုက်ကို ချပြနေသော်လည်း စိုးရွံ့ခြင်း၊
ဝံ့ကြွားခြင်း အလျင်းမရှိ။

ပုံမှန် သံမှန်နှင့် ခပ်အေးအေးရှင်းပြနေသည်။

လုပ်ငန်းသဘောအရ 'ဦး' တပ်ခေါ်နေရသော်လည်း သူ
အသက်က (၃၀) ဝန်းကျင်သာရှိသေးသည်။

အနောက်တိုင်းသွေးအနည်းငယ်ရောသည့် ဖခင်ဘက်က
အမွေရထားခြင်းကြောင့် ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ ဘယ်လောက်
ဝေးဝေး မြင်နိုင်တွေ့နိုင်လောက်အောင် ကုမာရသည် Body Struc-
ture တောင့်တောင့်နှင့် အရပ်ခပ်မြင့်မြင့်ဖြစ်သည်။

ရွမ်းဆောင်ရည်ထက်မြက်သူပီပီ သူ၏မျက်လုံးတို့သည်
အစဉ်သဖြင့် စူးရှတောက်ပတတ်သည်။ သူ့ရုပ်သွင်သည်လည်း

တည်တည်တင်းတင်း အစဉ်သဖြင့် ရှိနေတတ်သည်။

"Associated Company ဆိုတာ အများပိုင် ကုမ္ပဏီလို့
ဆိုထားပါတယ်။ အဲဒီ ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ရာဘယ်လောက် ရာခိုင်နှုန်းထိ
ထည့်ဝင်နိုင်သလဲဆိုတာလည်း သိချင်ပါတယ်"

ကိုယ့်ရှင်းလင်းချက်ပြီးသဖြင့် VIP ခုံတန်းတွင် ထိုင်နေ
သော 'ကုမာရ' သည် အေးအေးလူလူ ထိုင်နေရခြင်းမဟုတ်ပေ။
ခန်းမအတွင်း မေးသူ၊ ဆွေးနွေးသူတွေနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်
နေစဉ်။

ပေါင်ပေါ်တွင် Laptop တစ်လုံးတင်ကာ လုပ်ငန်းအစုစုတို့
၏ဝင်ငွေများကို ပြန်လည်တိုက်စစ်ရသည်။ နိုင်ငံတော်သို့ ပေးဆောင်
ရသည့် အခွန်များ၊ လုပ်ငန်းအသီးသီးကဝင်ငွေများနှင့် ၎င်းဝန်ငွေတို့၏
စုစုပေါင်းတန်ဖိုး။

အစရှိသည်တို့ကို သူ့ကုမ္ပဏီက ဝန်ထမ်းများမှ သေချာပြုစု
ထားတာ မှန်သော်လည်း သူထပ်ကြည့်သည်။ ဤမေးသူ၊ ဆွေးနွေး
သူအခန်းကဏ္ဍပြီးလျှင် လုပ်ငန်းရှင်အသီးသီး၊ လူကြီးအသီးသီးက
ခွန်လင့်စောင့်စားနေသည့် EAM လုပ်ငန်း၏ ဝင်ငွေစုစုပေါင်းကို
ခွဲကြညာရမှာ ဖြစ်တော့သည်။

“ဒီး ဒီး”

ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် ဖုန်းတုန်ခါသံ တဒီးဒီးကြောင့် ကုမာရ ဖုန်းကိုထုတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မြမဉ္ဇူသင်း။

စခရင်တွင်ပေါ်လာသောနာမည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖုန်းက ကိုင်ရန်အချက်ပြနေဆဲ။ အနီရောင် နိတီဖိကေးရှင်းကို သူ နှိပ်လိုက်သည်။

နောက် သူ့ဘေးတွင် လက်နောက်ပြန်ပစ်၍ အသင့်အနေ အထားနှင့် ရှိနေသော သူ့ပီအေအား -

“ဒီဖုန်းလာရင် လုံးဝမကိုင်နဲ့။ ခဏနေ ဟာပိုင်ရီက မစွတာကော ဖုန်းဆက်လာခဲ့ရင် ဒီပွဲပြီးတာနဲ့ ငါတို့ ဟာပိုင်ရီ ဆက်ထွက်ဖို့ မင်း ရယ်ဒီပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ကျော်စံလှက သူ၏လက်ထဲမှ ဖုန်းကို တစ်စုံတစ်သေ လှမ်းယူသည်။

ကျော်စံလှ၏ စိတ်ထဲတွင် အလုပ်တွေကို မရပ်မနား non-stop လုပ်နိုင်သော သူ့ဌေးဖြစ်သူကို အားကျအထင်ကြီးစိတ်က

အမြဲတမ်း ကိန်းအောင်းနေတတ်ပါသည်။

ဆရာကိုကြည့်လိုက်လျှင် အားချိန်ရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ။ အလုပ်တစ်ခုပြီးလျှင် နောက်တစ်ခုပေါ်လာ။ ခု စင်ကာပူရောက်နေလျှင် စင်ကာပူမှာ အေးဆေးရုံလိုမယ်မထင်နှင့်။ တစ်ရက်ထဲတွင် တိုင်ဝမ်၊ ဘန်ကောက်သို့ ရောက်နေတတ်တာမျိုး။

အလည်အပတ်ဟု ထင်ထားလျှင်မှားမည်။

EAM မျိုးစေ့သန္တေတည်ရာ USA မှစ၍ တိုင်ဝမ်၊ ဘန်ကောက်၊ စင်ကာပူ၊ မလေးနှင့် လက်ရှိ မြန်မာနိုင်ငံတွင် EAM ကုမ္ပဏီခွဲပေါင်းများစွာ ရှိသေးသည်။

ဒါတောင် နိုင်ငံကြီးအနေနှင့် ပြောခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုနိုင်ငံထဲတွင်းရှိ မြို့တချို့ရှိသော EAM လုပ်ငန်းခွဲများ မပါဝင်သေးပါ။

Eastern Activated Model ဟု နာမည်တပ်ထားသော်လည်း လုပ်ငန်းစုတိုင်းက အရှေ့တိုင်းတွင် တည်ရှိတာမဟုတ်။ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံတချို့တွင်လည်း ရှိနေပါသေးသည်။

“ဆရာ”

“ပြော”

ခေါ်သံကြောင့် ကုမာရ ကျော်စံလှကိုလှမ်းမကြည့်ဘဲ အသံ

ပြုလိုက်သည်။

“ဆရာ ဒီးပွားရင် ဟာပိုင်ရီသွားမယ်ပြောနေတာ ဆီခိုးနားမှာ အန်ကယ်လ်ဗီးမင်းခွန်နဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စကရော မတွေ့ဖြစ် တော့ဘူးလား”

“ဦးမင်းခွန်နဲ့တွေ့ဖို့ ချိန်းထားတဲ့အချိန်က”

“(၂) နာရီပါ ဆရာ”

သူ့စကားကို ကျော်ခံလှက ဆက်ပေးသည်။ ကုမာရ အချိန် များကို ပြန်စီကြည့်သည်။ လက်ရှိ အစည်းအဝေးက မပြီးသေး။ ပြီး လို့ နားဖို့ မစဉ်းစားနှင့်။ နောက်တက်တွင် timetable နှင့် အချိန်ပြည့် နေသော သွားစရာ လာစရာများက ဆီးကြိုနေသည်။

ဤသို့ ရှုပ်နေသောအလုပ်များဖြင့် သူ့နေ့ရက်တို့သည် တစ် ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်ဆုံးမှန်းမသိ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။

ထိုသို့ ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် သူဟာ လက်ရှိလုပ်ငန်းခွင်ကြီးကို စိတ်ကုန်နေသည်ဟု မထင်ပါနှင့်။

UK တွင် စီးပွားရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် ဘွဲ့ဒီဂရီများကို ရရှိခဲ့သောသူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အင်မတန်မှ ဝါသနာကြီးသူဖြစ် ရာ မောရ နားရမှန်းမသိအောင် ပျော်ရွှင်ရပါသည်။

စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို မိဘ၏လုပ်ငန်းဖို့ သားသမီးက ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် နှစ်သက် သည့် လုပ်ငန်း ဖြစ်နေသဖြင့် ငြီးငွေ့ခြင်းတော့မရှိပါ။

“EAM ၏ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးကုမာရမှ EAM လုပ်ငန်းစု၏ တစ်နှစ်တာအတွင်း ဝင်ငွေစုစုပေါင်းကို ဆက်လက်ရှင်းပြ မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဦးကုမာရမှ ရှင်းလင်း ပြောကြားပေးပါရန် လေးစားစွာ ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါတယ်ရှင်”

မိန်းမမျို၏ ချိုမြမြသံစဉ်က ခန်းမကြီးတစ်ခုလုံးကို ချိုအေး အေးနှင့် လွှမ်းသွားပါသည်။

ကုမာရ ဖိတ်ကြားထားသည့် လူကြီးများကို ဦးညွှတ်ကာ ဝင်ငွေစုစုပေါင်းကို ရှင်းပြရပါသည်။

ပရိသတ်အပေါင်းတို့သည် လုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်၍ သူပြောတိုင်း ဟင်းခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားအောင် ယခုနှစ်ဝင်ငွေသည် တစ်ဟုန်ထိုးနှင့် တိုးတက်နေခြင်းပင်။

“EAM လုပ်ငန်း ပိုမိုတွင်ကျယ်ဖို့ အားလုံး တစိုက်မတ်မတ် နဲ့ အာရုံစူးစိုက်လုပ်နိုင်ဖို့အတွက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ FAM လုပ်ငန်းတချို့ ကို ငှားရမ်းခြင်း၊ တချို့ကို အပြီးရောင်းချခြင်းများကို ပြုလုပ်ခဲ့ပါ

တယ်။ ဒီလိုပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဟာ ကျွန်တော် လုပ်ငန်းမှာ အနည်းဆုံးအများ
ဂယက်ထသွားခဲ့တာလည်း လူကြီးမင်းတို့အသိပါပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ (၅)
နှစ်က ဒီခန်းမထဲမှာပဲ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျွန်တော်တို့ EAM ကလွှဲ
တချို့ EAM ကိုစွန့်ခွာသူတွေ ရှိပါတယ်။”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်အသိအမှတ်ပြုကြသည်။ EAM
ဟု နာမည်ခံထားသော်လည်း EAM ခေါင်းစဉ်အောက်တွင်ရှိသော
လုပ်ငန်းများက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။ ဟိုတယ်နှင့်ခရီးသွားလာရေး
လုပ်ငန်းကို အဓိကထားသည်။ သို့သော်လည်း သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်
လုပ်ငန်းတွင် EAM ပါသည်။ Construction ပိုင်းကော အိမ်ရာစီမံ
ကိန်းအထိပါသည်။ EAM Shopping Centre ဆိုတာကလည်း
ရန်ကုန်၊ မန္တလေးမြို့များတွင် ရှိပါသေးသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ (၅) နှစ်၊ သူ့အသက် (၂၅) ကျော်ခန့်တွင် UK
EAM ရုံးခွဲမှ အစ်ကိုဖြစ်သူ ရာဇနှင့် နေရာချင်းချိန်းလိုက်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိသော အစ်ကိုဖြစ်သူ ရာဇက UK သို့
ရောက်လာပြီး သူက UK မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ရွှေ့လာခြင်းဖြစ်
သည်။

ထိုသို့ရွှေ့လာချိန်တွင် သူက ရိုးရိုးတန်းတန်းမရွှေ့။ မြန်မာ

နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိသည်နှင့် EAM လုပ်ငန်းစုအားလုံးကို အကြမ်းဖျင်း
လေ့လာသည်။ မူဝါဒသစ်တွေရေးဆွဲသည်။

နောက်တော့ EAM အတွင်း ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို ဖိစီးမှုများ
သော လုပ်ငန်းတချို့အား ရောင်းခြင်း၊ ငှားခြင်း၊ ရပ်ဆိုင်းခြင်းများ
ပြုလုပ်ချိန် လုပ်ငန်းတွင်းမှာ ဝါရင့်လုပ်ငန်းရှင်များနှင့် ကတောက်ကဆ
ဖြစ်သည်။

လူကြီးတို့၏အမြင် ရှိနေသော လုပ်ငန်းကို မဖျက်သိမ်းချင်။
ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သောလုပ်ငန်းအား သူများကိုမငှားချင်၊ မရောင်းချချင်။
ဤသို့ပြုလုပ်ခြင်းသည် လုပ်ငန်းတစ်ခုလုံးကို ကမောက်ကမ မဖြစ်စေ
နိုင်သည်ဟု ယူဆထားကြသည်။

ထို့ပြင် ကုမာရသည် အလုပ်ရှင်ဟု မည်သို့ဆိုဆို သူတို့နှင့်
အသက်ထက်ဝက်ကျော် ကွာနေသောအခါ အထင်မကြီး။ အထင်
မသေးလျှင်တောင် ဝါနသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်အနေ
နှင့် သူတို့ အထင်မကြီးတာ မဆန်းပေ။

ထို့အတွက်လည်း ကုမာရက မည်သို့မှ မခံစား... ကဲ့သို့
အပေါ်ယံ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခံစားချက်တွေကို အချိန်ကုန်ခံဖို့အတွက်
သူ၌ အချိန်မပေါပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လူကြီးတချို့ မည်သို့ကန့်ကွက်ကွက် သူက ရအောင်လုပ်သည်။

“မကျေနပ်ခြင်းတွေကြောင့် ဒီစီမံကိန်းကို ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်းသွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ ကျွန်တော့်ကို မကျေနပ်တာ မုန်းတာတွေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်လုပ်ငန်းကိုတော့ ကျွန်တော် စီစဉ်ထားတဲ့ အစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်မယ်လို့ ပြောချင်ပါတယ်”

ဤတွင် ပူးပေါင်းရေး၊ ခွဲထွက်ရေးဆိုပြီး လုပ်ငန်းစုတွင်း

(၂) မျိုးကွဲသွားကြပြန်သည်။

ခွဲထွက်ရေးဆိုတာက စောစောတုန်းက ပြောခဲ့သလိုပင် သူတို့သားအရွယ်၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် လိုက်ပါနေခြင်းကို သိမ်ငယ်တယ်ထင်သူတွေရှိသည်။ တချို့က ကုမာရ၏အပြောအဆိုကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤမှာရသည် တိကျသည်၊ ပြတ်သားသည်၊ စည်းစနစ်ကြီးသည်၊ ဟိုပြီး နန်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် လူကြီးလူငယ်ဟု မခွဲခြား တာဝန်ဟာ တာဝန်ဟု ဇာစ်ထစ်ချ မှတ်ယူကာ ပြောမိဆိုမိ အပြစ်ပေးမိတာ တွေလည်းရှိသည်။

ဒါတွေကို အစာမကြေသည့် လူကြီးတွေကတော့ ခွဲထွက်သွားကြသည်။

အပြောင်းအလဲကို လိုလားသူတချို့ကတော့ လုပ်ငန်းစုမှာ တွန့်ရစ်ပါသည်။ ထိုလူကြီးများမှာလည်း ပူးသာပူပေါင်းနေရသည် အကျိုးအမြတ်ဟာ အရင်အကျိုးအမြတ်ထက် ကျော်လွှားနိုင်မလား၊ ခင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ဤအစည်းအဝေးသို့ တက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ကုမာရက ဝင်ငွေအသီးသီး၏ စုစုပေါင်းတန်ဖိုးကို ကြေညာသောအခါ ခန်းမထဲကလူတွေ အားလုံး ဟင်ခနဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားလောက်အောင် အကျိုးအမြတ်ကများလေသည်။

ဘောင်ရိုးပေါ်တွင် လင်း မတ်တပ်ရပ်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းကြည့်လိုက်
သည်။

“မင်းရေ”

လက်နှစ်ဖက်ကို ကန်တော့ပုံသဏ္ဍာန်ချိုးပြီး နှုတ်ခမ်းဝဋ်တေ
တာ အသံကို ကျယ်နိုင်သမျှ ကျယ်အောင် အော်လိုက်သည်။

ဟော

လယ်ကွင်းလယ်လောက်ကနေ ထိုးထောင်လာသော
မောက်တစ်ပိုင်းတစ်စကိုမြင်တော့ လင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်
ဆွမ်းလိုက်သည်။

အခန်း (၂)

“မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်မှာ ခါဦးမိုးတို့ xxx အကြိမ်ကြိမ်ပြု
xxx ဝါဆိုဝသန်ချိန်မိုးသည်းရင် xxx ဝိုဗိတယ် xxx တို့နှစ်ယောက်
အတူ ဖူးခဲ့တဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား ဆံတော်ရှင် xxx စေတီတော်မှာ
တစ်နှစ်တစ်ခါ ဆုတောင်းမည် xxx လွမ်းဆွတ်ခြင်းဝဋ်ကို တပည့်
တော် ကျေပါရစေ xxx”

“မင်းရေ မင်း”

လယ်ကွင်းတစ်နေရာစီကနေ မင်း၏ သီချင်းသံက ပြန့်လွှင့်
နေဆဲ။ တမျှော်တခေါ် ကျယ်ပြောလှသည့် လယ်ကွင်းမြင်၏တာသစ်

မင်းကလည်း တာဘောင်ရိုးတစ်လျှောက်အတိုင်း ခပ်သွက်
သွက် လျှောက်လာသော ကြယ်စင်လင်းကို မြင်သွားသည်။

မြင်တော့ လင်းလာတာနှင့် စကားပြောလိုရအောင် ဘေးနား
က တာဘောင်ရိုးပေါ်သို့ တက်ထိုင်လိုက်သည်။ နွေရာသီမို့
တာဘောင်ရိုးတစ်လျှောက်သည် မာကျောအပ်ကွက်လျက်ရှိသည်။

မိုးအခါ ရေတက်ပြီးဆိုလျှင် ဤအပ်ကွက်နေသော မြေတွေ
ကြားတွင် ငါးများရှိနေတတ်ပြီး ရေပြန်ကျသွားလို့ သား၊ ငါး၊ ဖား
ထိုက်ရှာသော သူတို့အတွက် ဟင်းတစ်ခွက်ဆိုတာ ပြေးမလွတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း ရေကျပြီဆိုတာနှင့် ရွာထဲရှိ ကလေးငယ်များ သူ့ထက်ငါအရင် ဦးအောင် လယ်ကွင်းတွေဆီ ပြေးလွှား ဖားရိုက်ငါးရှာတတ်ကြသည်။ သူတို့ငယ်စဉ်ကဆို လင်းနှင့်မင်းဆိုတာ ဖားရိုက်ငါးရှာထွက်ဖော်ထွက်ဖက်။

အရွယ်ရောက်တော့ တစ်ရွာတည်းသားတွေဖြစ်တာ တစ်ကြောင်း။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်တာတစ်ကြောင်းနှင့် လင်းနှင့်မင်း သမီးရည်းစားဘဝသို့ မည်သို့ကူးပြောင်းသွားကြသလဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မမှတ်မိတော့ပေ။

လင်းတို့နေထိုင်သော စိန်ဘုရားကုန်းနှင့် ကွင်းကောက် အထကမှာ အတော်ဝေးပါသည်။ ကွင်းကောက် အထက ကျောင်းလေးသည် ကွင်းကောက်မြို့အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ ရွာများ၏ အားကိုးအားထားပြုရာ ကျောင်းဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

ကွင်းကောက်မြို့အနီးတစ်ဝိုက်မှာရှိသော ရွာများမှာ ကျောက်သူ ကျောင်းသားများသည် မနက်ဆို စက်ဘီးကိုယ်စီစီး၍ ကွင်းကောက် အထကကျောင်းတွင် ပညာနို့ရည် လာရောက်သောက်သုံးရပါသည်။

မနက်စောစောဆို ရွာတွေဆီမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် အဖြူအစိမ်းလေးများနှင့် စက်ဘီးလေးတွေ ကိုယ်စီစီး

ကွင်းကောက်အထကလေးဆီသို့ လာရောက်ကြသည်။

ထိုကျောင်းသူကျောင်းသားများထဲတွင် မင်းနှင့် ကြယ်စင်လင်းတို့တွေလည်း အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ မင်းနှင့်လင်းသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူကြီးပြင်းလာသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြရာ

“ဟေ့ သူငယ်ချင်းရေ... မင်းတို့ ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ခေ” ဆိုသည့်အတိုင်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကတည်းက တစ်ယောက်ပန်း တစ်ယောက်ဖက်၍ ကြီးပြင်းလာကြသူ။ နောက်တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက်က အနွံတာခံနိုင်သူများဖြစ်သည်။

ကျေးလက်တောရွာက ဆင်းရဲသားတောင်သူမိဘများမှ ပေါက်ဖွားလာတာချင်းအတူတူတွင် မင်းတို့မိသားစုသည် လင်းတို့မိသားစုထက် များစွာကျပ်တည်းသောသူများဖြစ်သည်။

လင်းတို့မှာ ဆင်းရဲတယ်ဟု ကြွေးကြော်နေသော်လည်း လယ်ဆယ်ကေမှ ဆယ့်ငါးကေထိ ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ လယ်များစွာ ပိုင်ထားသော်ငြား ထိုလယ်တွေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျလုပ်မည့် ယောက်ျားသားများကတော့ဖြင့် လင်းတို့အိမ်တွင် မရှိပါ။

ပြောရလျှင် လင်းတို့အိမ်ကလေးသည် မိန်းမတိုင်းပြည်ဟု တောင် ခေါ်ရမလောက်။ အဘွား၊ အမေ နှင့် လင်းတို့သားအမိ (၃)

ယောက်အတွက် မှီခိုအားထားရာ အဘိုးနှင့်အဖေသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါသည်။

လယ်ပိုင် ယာပိုင်ရှိသော်ငြားလည်း စိုက်ဖို့ထွန်ဖို့ လူပြန်ငှားရ ရိတ်ဖို့ နုတ်ဖို့ လူပြန်ငှားရသဖြင့် အကျိုးအမြတ်က လယ်ရှင်ယာရှင် အနေနှင့် ထင်သလောက်မရပါ။

ဤတွင် မင်းတို့မိသားစုမှာ ခွန်အားသာစိုက်ထုတ်နိုင်၍ လယ်ပိုင် ယာပိုင်များ မရှိသော လက်လုပ်လက်စားများဖြစ်ကြသည်။

မင်းတို့မိသားစုသည် ကြယ်စင်လင်းတို့ လယ်ယာများတွင် အခကြေးငွေဖြင့် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ သို့သော် တစ်ရပ် တည်းသားများမို့ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး နှိမ်ခြင်း၊ မောက်မာခြင်းတော့ အလျင်းမရှိပါ။

“ခေါ်လိုက်ရတာဟယ်၊ နှင်ကလည်း အသံလေးဘာလေးလည်းပေးပါဦး။ ဒီလောက်ခေါ်နေတဲ့ဟာကို”

လင်းက အမောဖြေရင်း စိတ်တိုခြင်းမရှိဘဲ အပြစ်တင်လိုက်သည်။

သစ်ပစ်အောက်တွင် အမောဖြေရန် လျှောက်သွားသော လင်း၏နောက်သို့ မင်း လိုက်ခဲ့သည်။ ရှေ့ကသွားနေသော လင်း၏

နောက်ပိုင်းအလှကိုလည်း ကြည့်မိလျက်သာ။

လင်းသည် အသားမဖြူမညိုနှင့် အရပ်ကလေးကလည်း အနေတော်ရယ်ပါ။ လူကလည်း ပိန်သည်ထဲမပါ။ အနည်းငယ် ပြည့် ခြုံသည် ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင် ပါဝင်ပါသည်။ တက်ထရွန်အင်္ကျီကို ခါးတို လက်စကချုပ်ကာ ချည်လုံချည် ခြေသလုံးပေါ်အောင် ဝတ်ဆင်ထား၏။ ပင်ကိုအားဖြင့် လင်းသည် ဘာလုပ်လုပ်၊ သွက်သွက်လက်လက်မို့ လမ်းလျှောက်တော့လည်း ခပ်သွက်သွက်။

ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်တိုင်းမှာ ခြေသလုံးသားတွေက ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။

“ဘာတွေများ ရေးကြီးခွင်ကျယ် ဖြစ်နေတာလဲ လင်းရယ်။ နင့်ကိုကြည့်လိုက်တိုင်း ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ပြီးရင် ဘာမှလည်း မဟုတ်ဘူး”

“အံ့မာ ကောင်စုတ်”

သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် ထိုင်ဖို့ပြင်နေသော လင်းမှာ မင်း၏ စကားကြောင့် မထိုင်ဖြစ်ဘဲ နောက်ဘက်သို့လှည့်ကာ မင်း၏ လက်မောင်းကို လှမ်းထုပစ်လိုက်သည်။

ချစ်စနိုးနဲ့ ထုခြင်းမဟုတ်သဖြင့် နာသွားသည်။ မင်းက

လင်း ထိုင်မည့်နေသည့်နေရာတွင် ကတ်သီးကတ်သပ် ဝင်ထိုင်သဖြင့်
“သွားစမ်းပါ မင်းရာ၊ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထိုင်စမ်းပါ”
မင်းက လင်းတွန်းထုတ်သည့်ကြားမှ ကိုယ်ကို တောင့်ခံကာ
လင်းဘက်သို့ ကိုယ်ကြီး ဖွတ်ဖို့ချကာ -
“ကိုယ့်ရည်းစားနား ကိုယ်ထိုင်တာ မထိုင်ရဘူးလား။ သူများ
ချစ်သူတွေများ ကြည့်လိုက်၊ အတူတူတွေ့ကြပြီဆိုရင် အမြဲ သာသာ
ယာယာ”

“မင်းနော်”

“ဟော့ဟော့ အကောင်လည်း ပြောရသေးတယ်။ မှန်တာပြော
တော့ ရွာပြင်ထုတ်ခံရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့။ အမှန်တရားပြောတော့
ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ငါ့ကို တွန်းနေတာလေ”

“သွားစမ်းကွာ”

မင်း ဘယ်လိုဆွဲဆွဲတားတားသည့်ကြားမှ လင်း မင်းဘေးက
နေ ဖျတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်ကာ ခြေတစ်လှမ်း ဘေးသို့ရွေ့ရင်း-

“နင်လေ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ နင် အဲဒီလိုတွေပြောရင်
ငါ သိပ်ကြောက်တာပဲ မင်းရယ်။ နင်ဟာ ငါ့သူငယ်ချင်း မင်းသျှင်နောင်
မဟုတ်တော့သလို ခံစားရတယ်”

“ဟုတ်စရာလား။ ငါက အခု နင်နဲ့ ဘာလဲ။ ခုထိ ငါ့ကို
သူငယ်ချင်းလို့ ပြောနေတုန်းပဲနော်။ မချစ်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့
သင်ရာ။ ချစ်သူသဘာဝ သာသာယာယာ နေချင်တာ ငါ့အပြစ်လား။
ပြီးတော့ ငါကကော နင့်ကို မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်ဖြစ်ကျန်အောင် လုပ်
ခဲ့မယ့်သူလား”

မင်းပြောနေတာတွေက အမှန်တရားပေးမယ့် ထိုအမှန်တရား
တို့ပဲ လင်း လက်မခံချင်သလိုလို။ ချစ်သူဘာသာဘာဝ လက်ကိုင်
ခုံးကိုင်တာမျိုးကို အခါအားလျော်စွာ ဘာမှမပြောပေးမယ့် တစ်ခါ
တစ်ရံ သဘာဝထက် ကျော်လွန်လာသည့် အပြုအမူများ ပြုမူဖို့
မင်း ကြိုးစားလျှင် လင်း ချစ်သူနှင့် ချိန်းတွေ့နေရသည်မထင်။
ကြောက်ဖူးတွေ တုန်တာပဲသိသည်။

နောက် မင်း သူမကို နောက်ထပ်ကြိုစည်လို့မရအောင် ခပ်
ဝေးဝေး တိုးရွေ့ရင်း -

“မင်းရယ် ... ဒီလို မဟုတ်မဟပ်အတတ်တွေကို နင်
ဘယ်လိုတတ်ခဲ့တာလဲ။ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်။ အရမ်းချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့”

လင်းက ဒါပေမဲ့ဖြစ်သလို မင်းကလည်း သူ့ကို မျက်လုံးစိမ်း
နင့်ကြည့်သော လင်းကို သိပ်တော့မကြည့်လင်။

တစ်ခါတလေ -

“လင်းကို ရည်းစားထားရတာ တစ်ခါတလေ အရူးတစ်
ယောက်ကို ရည်းစားထားတာလောက်တောင် ဖိလင်မရှိဘူးတဲ့”

သူ ဘာတွေပြောနေသလဲ လင်း ဉာဏ်မိသလောက် စဉ်းစား
ကြည့်သည်။ စဉ်းစားလို့ကလည်းမတတ်။

အခန်း (၃)

“ပြောပါဦး ... ဒီလောက် အမောတကော ခေါ်ရတဲ့
အကြောင်းအရင်း”

“ဪ အင်း အင်း။ နင် မြို့မှာအလုပ်သွားလုပ်မယ့်
အကြောင်း ငါ့ကို ဘာလို့ကြိုမပြောတာလဲ မင်း။ ငါသိသင့်တယ်လို့
နင် မထင်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ သိဖို့မလိုဘူးလို့ နင်တွေးထား
တာလား”

“-----”

လင်းထံမှ တုန်ယင်သောမေးသံ ထွက်လာသောအခါ မင်း

ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လင်း၏အကြည့်နှင့်မဆုံ အောင် မျက်နှာကို အတန်ငယ်လွှဲထားလိုက်သည်။

အမှန်အတိုင်းပြောလိုက်လျှင် လင်းကို စတုရန်းကတည်းက ပြောလိုက်လျှင် ခုလို ဝမ်းနည်းသွားမည်ကို သူ စောစောကတည်းက ကြိုသိနှင့်သည်။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့တွင် အလုပ်သွားလုပ်မည့် အကြောင်း လင်းကို ပေးမသိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဦးသာလှက ဟုတ်တယ်ပြောမှ ငါ့မှာ ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ ဒီမှာလည်း အဆင်ပြေနေလျက်နဲ့ ဘာလို့ အဝေးမှာ အလုပ်သွားလုပ်ချင်တာလဲ မင်း”

“ဘာ ဒီမှာ အဆင်ပြေနေတယ် ဟုတ်လား။ ဘာအဆင်ပြေ တာလဲ။ ဘာလုပ်လုပ်၊ ကျောကုန်းစုတ်အောင်လုပ်လုပ် ခြေလက် အသားမာတတ်အောင်လုပ်လုပ်၊ တစ်နေဝင် တစ်နေထွက် မနား စတမ်း လုပ်လုပ် စားသောက်ရုံကလွဲလို့ မစုမိ မဆောင်းမိတဲ့ အခြေ အနေက အဆင်ပြေနေတယ်လို့ နင် ထင်နေလား လင်း”

“-----”

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် အော်မေးလိုက်သော သူ့ကို လင်းက ပြုံးကြောင်စွာ ငေးကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းမှုအပြင်

ဆိတ်လန့်မှုပါနေသဖြင့် မင်း ကိုယ့်လေသံကို ကိုယ်လျော့ဖို့ သတိရ သွားသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းသည် သူ၏ချစ်သူ မဟုတ်လား။ သို့သော် သူ ဘာကြောင့် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ဆီသို့ အလုပ်သွားလုပ်ရသလဲ ဆိုတာတော့ လင်းသိအောင် ပြောပြရမည်။

“လူလောကရဲ့အနှစ်သာရက ဘာလို့ နင်ထင်လဲ လင်း။ မသေထမင်း မသေဟင်းစားပြီး သေမင်းလာအခေါ်ကို ထိုင်စောင့်နေ ဘာကို လူ့ဘဝလို့ ထင်လား။ ဆင်းရဲတဲ့လူမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ချမ်းသာတဲ့ လူမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ချင်စိတ်၊ တိုးတက်ချင်စိတ်၊ ကြီးပွားချမ်းသာ ချင်စိတ် ရှိကြတာချည်းပဲ။ ပြီးတော့ ငါ ဒီကျောပြင်မွဲဘဝကနေ ရုန်းထွက်ချင်ပြီ”

“နင် စကားတွေ အရမ်းတတ်တာပဲ မင်းရယ်”

ရွာကသူငယ်ချင်းတွေထဲမှာ မင်း စကားအတတ်ဆုံးဆိုတာ သိပေမယ့် ဒီလောက်ထိ သူ့ဘဝကို နာကျဉ်းကာ အထိနာနေလိမ့်မည် ဟု လင်း မထင်ခဲ့။

“နောက် ငါ အဆိုတော်ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ နင်လည်း သိသားပဲ”

မင်းရယ် ... မျှော်လင့်ချက်နှင့် မျက်လုံးတစ်စုံ အရောင် တောက်သွားသော မင်း၏မျက်နှာကို လင်း မကြည့်ရက်။

တကယ်တမ်းကျတော့ မင်းဆိုတဲ့ ချစ်သူလေးက အသံ ကောင်းရုံသာမက ရုပ်လည်း သိပ်ချောတယ်ဆိုတာ လင်းသိပါသည်။ ရွာထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကွင်းကောက်မြို့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းဟာ လင်းကိုချစ်တယ်ဆိုတာ လင်းသိပ်ကံကောင်းတာပဲဟု သူများတွေ ပြောလျှင် လင်းမျှော်သည်။

နောက်ပြီး မင်းလို ရုပ်ချောသူတစ်ယောက်က လင်းလို သာမာန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်ခင်စုံမက်တာဟာလည်း လင်း ၏ကံကောင်းခြင်းတစ်မျိုး မဟုတ်ဘူးလား။

မင်းသည် ဘဝကံအကျိုးပေးနည်း၍သာ ဆင်းရဲသော အိမ် အဖေ၏ ဝမ်းတွင် လူဖြစ်လာရသည်။ သူ၏ရုပ်သွင်ကမူ ဗေဒင်ဆရာ များ ဟောနည်းပြောရလျှင် ကောင်းစားမည်ရုပ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ယခုတောင် အရောင်ညစ်သော ပုဆိုးကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထား ပြီး ဟိုနားအစုတ်၊ ဒီနားအစုတ်နှင့် အဖာအစပ်များသော ရှုပ်ကွက် အင်္ကျီကို ဝတ်ထားတာတောင် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေ သည်။

တစ်နည်းဆိုရသော် နာမည်ကြီးမင်းသားတစ်ယောက် တော ခွာတွင် ဆင်းရဲသားဇာတ်ရုပ်ကို လာရောက်သရုပ်ဆောင်နေသည်နှင့် ခြား။

“မင်းရယ် ... နင်ဟာလေ ဆုတောင်းကောင်းလိုက်တာ ဟယ်”

ဟု ကြယ်စင်လင်းတို့ ချီးကျူးပြီဆိုလျှင် မင်းမှာ လင်း၏ မျက်နှာအနီးတစ်ဝိုက်သို့ လက်သီးတပြုပြင် -

“လာခွဲနေတာလား ဝဲလေး”

ဟု ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောတတ်သည်။ လင်းကတော့ မင်း၏ လက်သီးဆုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူကာ ရင်ခွင်တွင် ဖေးကပ်ထား ရင်း -

“လူတိုင်းမှာ ပြီးပြည့်စုံမှုမှ မရှိဘဲ မင်းရယ်။ ချမ်းသာတဲ့ သူကလည်း ချမ်းသာတဲ့အလျောက် အလိုဆင်းရဲတဲ့လူကလည်း ဆင်းရဲတဲ့အလျောက် အလိုမပြည့်မှုတွေ ရှိနေတတ်ကြတာလေ။ နင် ဆောင် မပြည့်စုံရတဲ့ကြားထဲ ရုပ်ကလည်း ဒဿင်နိပါတ်လူးလိုဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ကိုယ့်ဘဝထဲကကောင်းတာလေးတွေ ဖြည့်တွေးပြီး ကျေနပ်လိုက်စမ်းပါဟာ”

“မဆိုးဘူး၊ နင် ငါ့လောကနီးနီး တော်လာပြီ။ ဒါပေမဲ့ နင် ဆုံးမစကားတွေက သီအိုရီရိုင်းပဲရှိတယ် လင်း။ လောကမှာ သီအိုရီ သမား လူတိုင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ လက်တွေ့သမားဆိုတာ ရှားတယ်”

ချီးကျူးတော့မလိုလိုနှင့် အဖျားရှူး၍ ကိုယ့်ကို ပုတ်ခတ်သွားသော မင်းကို လင်း စိတ်မကွက်ပါ။

ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် အကောင်းလေးဘက်က လှည့်တွေးပြီး ကျေနပ်လိုက်ပါဟု ပြောတတ်သော လင်းအား မင်းက လောကတွင် ရှိတာလေးနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲတတ်သောသူများသည် ဘယ်တော့မှ မကြီးပွား မချမ်းသာဟုဆိုသည်။

လူဆိုတာ ဘာလုပ်လုပ် ‘ချင်’ ဆိုတဲ့စေ့ ရှိမှသာ အောင်မြင်မည်၊ တိုးတက်မည်၊ ဖြစ်ချင်လိုက်တာဆိုတာ စိတ်မရှိဘဲ ဒါလေးပဲ အဆင်ပြေပါတယ်တွေးနေလျှင် ဘယ်တော့မှ တိုးတက်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း။

ဆယ်တန်းကျကြတာချင်းတူလျှင်တောင် လင်းက စာမလိုက်နိုင်၍ ကျခြင်းဖြစ်ပြီး မင်းကတော့ စာလိုက်နိုင်သော်လည်း မပြည့်စုံမှုတွေရယ်၊ အခြားသော အကြောင်းတရားတချို့ကြောင့် စာမေးပွဲကျခြင်းဖြစ်သည်။

ဖျတ်ထိုးဉာဏ်လည်းရှိသည်။ စကားလည်း ကြွယ်သည်။ ဤသို့သောသူကို လင်း ယခုမပြောနှင့် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတောင် နိုင်အောင် မပြောဆိုတတ်ခဲ့ပါ။

“အခု နင် ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရုံနဲ့ အဆိုတော်ဆိုတာ ဖြစ်လာတော့မှာတဲ့လား မင်းရယ်။ အနုပညာနယ်ပယ်ဆိုတာ ငါတို့လို လယ်ထဲက မတက်ရတဲ့သူတွေအဖို့ ဝေးလွန်းပါတယ်ဟယ်။ နောက် တစ်ခုက နင့်ကို အားကိုးနေရတဲ့ အရီးတို့ကိုလည်း နင် ထောက်သင့်တယ်”

ဒီဘက်နှစ်တွင် မင်း၏ဖခင် ဦးသာလှ၏ ကျန်းမာရေးမှာ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသည်။ တစ်သက်လုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ခြင်း၏ ဒဏ်တွေက လူကို အရွယ်မတိုင်ခင် အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းတွေ ဖြစ်လာစေသလားမသိ။

ဦးသာလှမှာ အသက် (၅၀) ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသေးသော်လည်း (၅၀) နှင့်မတူ အသက် (၇၀) ခန့်ရှိသော အဘိုးကြီးအို တစ်ယောက်နှင့်ပဲ တူနေရလောက်အောင် ရုပ်က ကျလွယ်လေသည်။

“ငါ အခုသွားလုပ်မယ်ဆိုတာလည်း အဖေတို့ အမေတို့ကို ထောက်လွန်းလို့ သွားမှာ။ ငါသွားခါစတော့ ခဏတဖြုတ် ကသိ

လင်တ ဖြစ်မှာပါ။ ငါလည်း ဟိုမှာ အထိုင်ကျသွားရင် ပိုက်ဆံတွေ ပြန်ပိုနိုင်မှာပါ။ စုမိဆောင်းမိရင်တော့ အိမ်လေးဘာလေး ငှားသင့်ရင် ငှားရမှာပဲ။ ဒီလို ရွံတောထဲက မတတ်ရတဲ့ဘဝကို ပြန်လာပြီး လယ် ပိုင်ယာပိုင်လည်းမလုပ်ချင်ဘူး”

မင်းပြောနေပုံက သူ့ချစ်သူ ကြယ်စင်လင်းအား အသိပေး နေသည်နှင့်မတူ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို တိုင်တည်ပြီး ပြောနေသည့် ဟန်။

လင်း လည်ချောင်းတွင် တစ်ဆို့နေသောကြောင့် ဘာစကားမှ ပြော၍မရသေးပေ။ အဆိုတော် သိပ်ဖြစ်ချင်လွန်းသည့် မင်း၏ဆန္ဒကို သိနေသဖြင့် ကိုယ့်မှန်ဖိုးလေးတွေ ကျိတ်စုခဲ့မိသည့်အကြောင်း ဘယ် လို ပြောထွက်ပါ့မလဲ။

အိမ်မှာ ဘာမှန်ပဲလုပ်လုပ် သူ့ကို စားစေချင်စိတ်နှင့် အရင် ဦးဆုံး ပြေးခေါ်ခဲ့မိသည့်အကြောင်းတရားတွေကို မင်း မေ့လျော့နေ တာလား။

နင့်ရဲ့လောဘ၊ မောဟတွေကြားမှာ ငါက ဘယ်ထောင့်က နေ ဖြစ်နေရတာလဲ မင်း။ တစ်ခါမှ မကပြရဘဲ ထိုင်ကြည့်နေရတဲ့ နောက်တန်းကမင်းသမီးက ငါလား။ နှစ်ပါးသွား ထကချင်ပေမယ့်

နင်ကတော့ -

“အလုပ်လာခေါ်တဲ့သူနို့ပြီဆိုတော့ ငါ ပြင်ဆင်စရာရှိတာတွေ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်။ ဒီနေ့တော့ ငါ အလုပ်နားပြီ လင်း”

“မင်း”

“ဟင်”

သစ်မြစ်ဆုံပေါ်မှ ထရပ်၍ ရွှင်လန်းတက်ကြွစွာ ပြောနေ သော မင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို လင်း ကပျာကယာ လှမ်းဆွဲလိုက် သည်။ ပုံကြည့်လာသော မင်း၏ အရောင်တောက်ပနေသော မျက်ဝန်း တွေကြောင့် -

“နင် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နော်”

ဟု ပြောလိုက်မိပေမယ့် တကယ်တမ်းပြောချင်တဲ့စကားတွေ က ကိုယ့်ကိုမမေ့သွားဖို့ဆိုတာတော့။

“သားရယ်... မင်းမှာလည်း တတ်သိနားလည်ချင်တဲ့နေရာ တွေရင် နားလည်နေပြီး မနားလည်ချင်ရင် လုံးဝကို လှည့်မကြည့်တော့ တာပဲလားဟင်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားမကြိုက်နိုင်တာ သားအခွင့်အရေးပဲ။ မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ဘာဖြစ် ညာဖြစ်ချိုးတာကျ တော့ သူတစ်ဖက်သားကို စော်ကားရာ ကျနေပြီ”

“အဲဒါတော့ ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး မေမေ။ ဒီလောက်ထိ မျက်နှာပြောင်တိုက်တဲ့မိန်းမမျိုး ကျွန်တော် မတွေ့ဖူးတာ အမှန်ပဲ။ သူ့ပဲ မြင်ဖူးတော့ သူ့ပဲ ရွဲတယ်”

“ခက်ပါလားကွယ်”

မေမေက သူ့ကို ပြောမရသည့်ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို ထက်လျော့သလိုကြည့်ရင်း -

“မဉ္ဇူက မင်းထင်သလောက် မဆိုးပါဘူး သားရယ်။ အင်း သဒ္ဒါနဲ့ယှဉ်ရင်တော့ သားပြောသလို ဆိုးသွမ်းနေတဲ့သူ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူလည်း သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲမှာ အလိုလိုက်ခံ အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ်ပြန် ငွေကြေးဥစ္စာလည်းရှိနေတော့ ဆိုးတယ်လို့ မခေါ်သာပါဘူး။ လူဆိုတာ နေသာတဲ့အခါ နေသာသလို နေကြတာပဲ။ မနေသာတော့တဲ့တစ်နေ့”

အခန်း (၄)

ခြံရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်တွင်ရပ်ထားသည့် အနက်ရောင် တဖိတ်ဖိတ် ပြောင်လက်နေသည့် Kluger ကားနက်ကြီးကိုမြင်တော့ ကုမာရ၏ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ထိလှအောင် ကျုံ့သွားသည်။

ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် အချိန်ပြည့်အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် မရယ် မပြုံးနိုင်သည့်ကြားထဲ အဲဒီကားနက်ကြီး ကိုယ့်အိမ်ရှေ့သို့ရောက်လာ တာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်ကုမ္ပဏီရှေ့သို့ ရောက်လာတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြင်တွေ့ ပြီဆို လူက ဒေါသအလိုလိုဖြစ်တော့သည်။

မေမေကတော့ -

၃၆ လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

“တော်ပါပြီ မေမေရယ်။ မနေသာတော့တဲ့တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီကို ခြေဦးလှည့်လာမှာ ကျွန်တော် ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

တကယ့်ကို တစ္ဆေသရဲကို တွေ့ရသလို သူ့ အလန့်လန့် အထိတ်ထိတ်နှင့်ပြောတော့ မေမေက သဘောကျစွာရယ်လေသည်။ မြမဉ္ဇူသင်း -

နာမည်ကလေးက လှသလောက် လူကလည်း ပိုးစိုးပက်စက်လှပါသည်။ ပိုးစိုးပက်စက်လှသလို ပိုးစိုးပက်စက် နာမည်ပျက်သောသူ။

ပွေသည်၊ ရှုပ်သည်၊ ကလပ်တက်သည်။ ငွေသိန်းလေးငါးဆယ်ကို ဈေးတန်းတစ်တန်းမဆုံးခင် ကုန်အောင်သုံးမည်။ ပြည်တွင်းမှာ ငွေဖြုန်းရတာ အားမချ။ ပြည်ပနိုင်ငံတကာကိုလည်း အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ သွားရောက်လည်ပတ် ကူးချည်သန်းချည်။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ shopping ထွက်ခြင်း။

သူမ တွဲသည့် ယောက်ျားတွေကလည်း ရုပ်ချော စတိုင်လ် ကျရုံကလွဲလို့ အလွှာစုံ အတန်းစားစုံ။

ယောက်ျားတန်ဖိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏အပြစ်တွေကို ဆီလို ရေလို အပေါက်ရှာနေသူတော့ မဟုတ်။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်

မအားလပ်နိုင်အောင် ရှုပ်နေတာမို့ မြမဉ္ဇူသင်း ဘာဆိုတာ သူ တွေ့ချိန်လည်းမရ၊ မေးချိန်လည်းမရ။

ကိုကိုက -

“သဒ္ဒါညီမလေးက သဒ္ဒါအကျင့်စရိုက်နဲ့ တခြားစီ”

လို့ပြောတုန်းကလည်း အတွေးထဲမရှိ။ ကိုကိုဇနီး မသဒ္ဒါခင်ဆိုတာ သူ့ထက် အသက်တစ်နှစ်လောက်ကြီးသော်လည်း (၅) နှစ်လောက်ကြီးသူလို မရိုးဂုဏ်နှင့် လိုက်အောင် နေထိုင်သူဖြစ်သည်။

အစပိုင်းတုန်းကတော့ မရိုး၏ညီမတစ်ယောက်အနေနှင့် လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံခဲ့သေးတာ ခဏတဖြုတ်။

ခဏတဖြုတ် အတော်အတွင်းမှာ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလို အလုပ်မှာ ဝင်ထွက်ကြဇာပေးလား ပေးရဲ့၊ သူ့မိတ်ဆွေ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များရှေ့တွင် ပိုင်ကြောင်း နိုင်ကြောင်း ပြလားပြရဲ့။

နိုင်ငံတကာမှာ နေခဲ့သူမို့ မိန်းကလေးပေါင်းစုံနှင့် သူ ရင်းနှီးသည်။ သိကျွမ်းသည်။ လုပ်ငန်းကိစ္စအရသော်လည်းကောင်း၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရသော်လည်းကောင်း ပတ်သက်ရတာတွေရှိသည်။

Opening relation ဟု မည်သို့ပဲ နာမည်တပ်တပ် မိန်းကလေးတွေ သိပ်ပြီးပွင့်လင်းရဲတင်းလွန်းလျှင် သူ မကြိုက်။

မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်တွင် စောင့်ထိန်း အပ်သည့် အမူအကျင့်များကို စောင့်ထိန်းရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော သူစံနှုန်းကိုသာ လူတွေသိလျှင် အမလေးနော် နိုင်ငံတကာ လှည့်နေတဲ့သူရဲ့ ဟာသလာပြောနေတယ်ဟုများ ထင်ကြမလားမသိ။

ဘယ်နိုင်ငံပဲလှည့်လှည့် ကမ္ဘာ့အပြင်ဘက်ပဲ ထွက်နေနေ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သူကတော့ မိန်းကလေးဟာ မိန်းကလေးဆန်ရမည်၊ အိမ်ခြံသိက္ခာရှိရမည်၊ မ ကလက်ရ အစရှိသဖြင့် စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း ဥပဒေများကို ရေရွတ်ပြရလျှင်ဖြင့်။

ဤတွင် မြမဉ္ဇူသင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ခံရသောလုပ်ငန်းရှင်များ၏ ပြောပြချက်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူမကို နေရာသုံးလေးနေရာထက်မနည်းတွင် တစ်ခါနှင့်တစ်ခါ တွဲတွေ့ရသူသည် သူမ၏ မတူညီသော ပါတနာရှင်များကြောင့် မသိစိတ်မှ သူမကို တဖြည်းဖြည်းရှောင်လာသည်။ သိစိတ်ကတော့ သူမကို လုံးလုံးလျားလျား ရှောင်ကွင်းလာတော့သည်။

မေမေ့ကိုတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏မကောင်းသတင်းအား ခရေစေ့တွင်းကျ ပြောမနေချင်။ ဒါကြောင့် မေမေက သူ့ကို ကဲလိုက်တာ၊ ပိုလိုက်တာ ပြစ်တင်လည်း သူ ခံရုံသာရှိမည်။

“အစ်ကိုလေး”

“ရော့ ဒါ ငါ့အလုပ်ခန်းထဲသွားထား”

ကားပေါ်ကအဆင်း တံခါးဖွင့်ပေးလာသော ဦးထိုက်၏ လက်ထဲသို့ ဖိုင်အထပ်လိုက် ကမ်းပေးရင်း အကြည့်က ညှို့ခန်းထဲသို့ ရောက်သွားသည်။

ဦးထိုက်က သူ့ရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့၍ ထွက်သွားသည်။ လူကြီးသူမ တစ်ယောက်၏ရှေ့တွင် ပေါင်တံတွေထင်းနေအောင် ပေါင်တစ်လုံးပေါ် ပေါင်တစ်လုံးထပ်၍ ဇီးရိုးကွာတာအနက်နှင့် ပခုံးစွန်းတွင် ချိတ်ရုံတင်ဝတ်ထားသော အင်္ကျီပွပ္ပူကြီးက သူလိုလူ၏ မျက်စိထဲတွင် မတွေ့လျှင် မေမေ့လို လူကြီးတစ်ယောက်၏မျက်စိထဲတွင် အတော်လေး ကြည့်ရဆိုးနေပေမည်။

သို့သော် လူကျင့်ဝတ်ဆိုတာလား၊ လူငယ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွဲဟု တွေးပေးတတ်သောကြောင့်လားမသိ မေမေ့နှုတ်မှ မြမဉ္ဇူသင်း၏ ထိတ်ပုံစားပုံ၊ သွားပုံလာပုံ၊ ပြောပုံဆိုပုံများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြစ်တင်ခြင်းမရှိ၊ ကဲ့ရဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ဒါ့အပြင် မေမေ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူများအတင်းတုတ်ရတာ ဝါသနာမပါခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဟော သားပြန်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ”

မေမေ့ထံမှ သားလာတာနဲ့အတော်ပဲဆိုတော့ သူ လန့်တောင်သွားသည်။ မေမေ ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ နဂိုကတည်းက စိတ်မကြည်သော သူ မျက်မှောင်ကုတ်သထက် ကုတ်သွားသည်။

မေမေက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူ့ကို ချော့သလို ပြုံးပြကာ -

“သားရေ... ဒီမှာ မဈေးရောက်နေတာ အတော်ကြာပြီ သားနဲ့မတွေ့ရတာကြာပြီဆိုလားပဲ။ မေမေ ဘုရားဝတ်တက်ဦးမယ် သမီးရေ အန်တီ ဘုရားဝတ်တက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

မဈေးက ပေါင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ပေါင်တစ်လုံးကို ချလိုက်တော့ သူ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် အလုပ်က ပြန်လာပြီဆိုလျှင် တစ်နေ့ကုန်ပင်ပန်းထားသမျှ ရေခိုးချိုးအနားယူဖြစ်ချင်သော်လည်း ကိုယ့်အိပ်ခန်းဘက်သို့ မတက်ရဲ။

တစ်ခါတုန်းက ထိုသို့တက်သွားဖူးရာ ကိုယ့်အခန်းထဲတွင် သူမ ဝင်ထိုင်စောင့်နေမည်မထင်။ အဆိုးဆုံးက သူ့ခုတင်ပေါ်တွင်

မှောက်လျားထိုး၍ ဖုန်းသုံးနေသော မြမဈေးပုံစံက အနေအထိုင် ဖက်စက်ရုံသာမက စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ အခန်းထဲသို့ ဝင်တဲ့ပြစ်မှုအပြင် ခုတင်ပေါ်ထိတက်ပြီဆိုတော့ သူမ စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်ထိ ပျက်စီးနေပြီလဲ။ သူ ဆက်မပြောချင်တော့။

“မဈေး ဖုန်းဆက်တာလည်း မကိုင်ဘူး။ Missed call တွေ ခင်လည်း ပြန်တော့ခေါ်မှပေါ့ ကိုမာရယ်”

လက်မောင်းကို ပြေးချိတ်ဆွဲ၍ ခပ်ဆူဆူပြောသော မြမဈေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာတွင် တစ်ခုခုလိမ်းထားတာ မှန်သော်လည်း ဘာလိမ်းထားသလဲမသိရလောက်အောင် natural ဆန်သည်။ သို့သော်ငြား ရှိနေသည့်နှုတ်ခမ်းထက် ကြီးအောင် ချဲ့ဆိုးထားသည့် နီနီရဲ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းကတော့ ဖူးကြွလျက်။ ဘယ်နေရာက ကြည့်ကြည့် ထင်းနေသည်။

ကုမာရလက်ကို မသိမသာ ဆွဲဖြုတ်ရင်း မျက်နှာလွှဲကာ-

“ဒီတစ်နှစ် ဘက်ဂျက်ငွေစာရင်းရှင်းတမ်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တကယ် အလုပ်ရှုပ်နေတာ မဈေး။ ပြန်ခေါ်ဖို့ မအားလောက်အောင် ရှုပ်နေတာဆိုတော့ မခေါ်ပဲတဲ့အတွက် အားနာပါတယ်ကွာ”

“တော်ပါနော် ဟွန်း”

နှုတ်ခမ်းဆူ၍ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခြမ်းတွင် ခေါင်းတိုးငွေလိုက်
သော မြမဉ္ဇူသင်းကြောင့် သူ့မှာ ဘုရားတရားတွေ အကြိမ်ကြိမ်
အခါခါ တလိုရယ်။

နိုင်ငံတကာ နယ်လှည့်နေသူတောင် ဘုရားတနေရတယ်
ဆိုတော့။

အခန်း (၅)

“လာမှာပေါ့ ဖိုက်ကယ်ရဲ့။ ကိုယ် အဲဒီလိုပွဲမျိုး ဘယ်တုန်းက
လက်လွတ်ခံဖူးလို့လဲ။ စိတ်သာချ၊ ယူသာ သေချာပေါက်ရောက်
အောင်လာခဲ့”

“လာမှပေါ့ မဉ္ဇူရဲ့”

“ကိုယ်တို့ဆုံနေကျ လူတွေပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်သူတွေ
ပါသေးတာလဲ”

“ထုံးစံအတိုင်း ဒီလူတွေအပြင် ဘယ်သူရှိနိုင်သေးလို့လဲ”

“အိုခေ အိုခေ ဆီးယူ”

မြမဉ္ဇူသင်း စပိကာဖွင့်၍ ပြောနေသောဖုန်းကို မပိတ်ဘဲ လုပ်စရာရှိတာကို ဆက်လုပ်နေလိုက်သည်။ မိုက်ကယ်ဘက်က ဖုန်းချ သွားခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်စရာအလုပ်တွေဆိုလို့ တခြားတော့မထင်လိုက်လေနှင့် ဤအိမ်တွင် မြမဉ္ဇူသင်းတစ်ယောက်အတွက် တစ်ကိုယ်လေ အလုပ်ပြင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ရှုပ်စရာကလွဲလျှင် တခြား ဘာရှုပ်စရာ မှမရှိ။

ဗီရိုထဲက အဝတ်အစားတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိထဲ တွေ့တာ ဘာမှမရှိ။ အောက်ကအဝတ်တွေ အထက်သို့ရောက်အောင် အထက်ကအဝတ်တွေ အောက်သို့ရောက်အောင် ဖွေနှောက်ပစ်လိုက် သည်။

ရှုပ်နေသမျှ ပို ပွစာကြိုသွားသည်။ ရှုပ်နေသော အဝတ်အစား များကို ပွေယူမနေဘဲ အောက်သို့ ဆွဲချပစ်ကာရှာသည်။

လိုချင်သော ဂါဝန်အဖြူပျော့ပျော့ကို အခေါက်လိုက်တိုင် မယူဘဲ ဆွဲထုတ်ရင်း -

“စန်းမေ”

“-----”

“စန်းမေ”

“ရှင် လာပါပြီ မမလေး”

နှစ်ခါမြောက်ခေါ်သံက ညင်သာသာခေါ်သံမဟုတ်ဘဲ ဒေါသသံနှင့် ကုန်းအော်ခေါ်တာမို့ မရှေးမနှောင်းပင် မစန်းမေ အပြေး ရောက်လာသည်။ ဟုတ်သည်။ မစန်းမေဟုပြောရမည်။

မစန်းမေသည် မဉ္ဇူထက် လေးငါးနှစ်ခန့် အသက်ကြီးသော် လည်း မဉ္ဇူကတော့ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမား အထူးသဖြင့် အိမ်ဖော်နှင့်အိမ်ရှင်အနေအထားမို့ ‘မ’ တပ်မခေါ်နိုင်။ ‘ဒေါ်’ တပ်ခေါ်ရ လောက်အောင်လည်း သူ့အသက်မကြီးတော့ ‘စန်းမေ’ဟု ခေါ်လိုက် သည်။

“လက်ထဲက လက်သုပ်ဝတ်ကိုချထားလိုက်စမ်းပါ”

သူ ဒေါသသနှင့် ခေါ်သောကြောင့်ထင် မစန်းမေသည် ရောက်ရာအရပ်မှ ပြေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်ရတာ မီးဖိုချောင် တွင် တစ်ခုခု ချက်ပြုတ်နေတာ ဖြစ်ရမည်။ မဉ္ဇူပြောမှ မစန်းမေသည် အားနာသလိုနှင့် လက်သုတ်ပဝါကို ငုံ့ကြည့်ကာ -

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ မာမိကြီးက ကြက်သားဆန်ပြုတ်သောက်ချင် တယ်ဆိုလို့ ပြောနေတော့ ဂန့်န့်မလည်း ဆန်ပြုတ်ပြုတ်နေတာ”

“ကဲ အဲဒါတွေထားစမ်းပါ။ ဟိုမှာ လက်သွားဆေး။ ပြီးရင် လက်ကို သေချာသုတ်ပြီးမှ ဟောဒီအင်္ကျီအဖြူကို မီးပူတိုက်ပေး။ အပူရှိန် အရမ်းမများစေနဲ့”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

ဆန်ပြုတ်သောက်ချင်ရအောင် မာမိက ဘာဖြစ်တာလဲ၊ နေ့မကောင်းတာလားဟု မြမဉ္ဇူသင်း မေးလည်းမမေ။ စိတ်လည်းမဝင်စား။ သူမ စိတ်ဝင်စားတာက သူမအတွက် အဆင်ပြေဖို့သာ ဖြစ်သည်။ ကျန်တဲ့လူတွေ ဘာဖြစ်သွားသွား သူမ စိတ်မဝင်စား။

သူမအလုပ်ကို နှောင့်နှေးအောင်လုပ်သူတွေဆိုလျှင်လည်း ပါးစပ်က ပြောရရုံသာမက လက်ပါချင် ပါတတ်တာမျိုး။ မထင်ရင် မထင်သလို နီးရာပစ္စည်း အရာဝတ္ထုများဖြင့် ကောက်ပေါက်ပစ်တာမျိုးမို့ ဘယ်သူမှ မြမဉ္ဇူသင်းခေါ်လျှင် မထူးဘဲမနေရဲ။

ဒီကြားထဲ လုပ်ပေးတာကို စိတ်မကျေနပ်လျှင် မကျေနပ်သလို အပြစ်ပေးတတ်တာမျိုးကလည်း ရှိသေးသည်။

ဤအိမ်တွင် အားလုံးက တစ်ယောက်တစ်မျိုး။ အိုလေ တစ်ယောက်တစ်မျိုးထက်ကိုမက တစ်ယောက်ကို နှစ်မျိုးသုံးမျိုး ဖြစ်နေကြသည်။

အန်ကယ်လ်ကြီးဆိုတာကလည်း စီးပွားရေးမှာ နာမည်ကြီးသည်။ အလုပ်ကိုလည်း မနားစတမ်း လုပ်သည်။ လုပ်သလောက်လည်း ဤအိမ်တွင် အကျိုးဖြစ်သည်။ ဖြစ်သည့်အလျောက် ငွေဆိုတာလည်း တန်ဖိုးမထား။ ဟောခနဲ ဟောခနဲ သုံးပစ်လိုက်တာမျိုး။

မမလေးရဲ့ သုံးငွေ အန်ကယ်လ်ကြီး၏ ဖြုန်းငွေ မာမိကြီး၏ ကစားငွေများကို စုလိုက်လျှင် မစန်းမေတို့လို သာမန်လူတန်းစားတွေအတွက် ခြိမ်းကောင်းကောင်းနှင့် တိုက်တစ်လုံး အသာလေး ဆောက်လို့ရတာက တစ်ရက်သုံးငွေဖြစ်သည်။

“ဘုန်း”

“အမလေးတော့”

ကျောပြင်ကို ဘုန်းခနဲ လာရောက်ရိုက်လိုက်ခြင်းမို့ မီးပူကို ဘုန်းတိုက်နေသော မစန်းမေမှာ အိပ်ရာပေါ်သို့ ဝမ်းလျားမှောက်ကျသွားသည်။

“အင်္ကျီလေးတစ်ထည် မီးပူတိုက်နေတာ တစ်ကမ္ဘာလောက်ကြာနေတာ။ အလုပ်မှာ စိတ်မပါဘူးလားဟင်။ ခုနေ ဆိုင်ပြေးဝယ် ထာ်လိုက်ရင်တောင် ဒီလောက်ကြာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချောမောခြင်းနှင့်မလိုက်ဖက် တင်းမာစွာ ထွက်ပေါ်လာသော

အသံကြောင့် ခုတင်ပေါ်တွင် လဲကျနေသော မစန်းမေမှာ ဘယ်နားနား သွားသလဲ ညည်းညူချိန်မရဘဲ ကပျာကယာ ထကာ -

“ပြီးပါပြီ မမလေးရယ်။ မမလေးထွက်မလာသေးလို့ နောက် တစ်ခေါက် တိုက်နေတာပါ။”

“တော်စမ်း။ ပြောလိုက်ရင် ဟုတ်ကဲ့ မှားပါတယ်။ ဘယ် တော့မှ မရှိဘူး။ အမြဲတမ်း ဆင်ခြေ လက်ခြေတွေနဲ့ပဲ။ ပေး အကျိုး တယုတယ တိုက်ပေးသောအကျိုးကို ဆွဲစောင့်ယူရင်း -

“ဟိုမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ပုံကျနေတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ပြန် ခေါက်ပြီး စီထားပေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဗီဒီယိုမှ ဆွဲချထားသော အဝတ်အစား များက ပွစာလန်ကြံနေသည်။

ဒီလိုပါပဲ။ မမလေး အဝတ်အစားတစ်ခါလဲတိုင်း တင်ပို့ ရှင်းပေးနေရတာက အမြဲတမ်းလိုလို သွားစရာကိစ္စက သိပ်မရှုပ်လွှဲ တော့ အောက်ကအဝတ်တွေအပေါ်သို့ ဖွင့်လောက်နှင့် ပြီးသွားသော် လည်း သွားစရာကိစ္စ အလျင်လျိုမြိုဆိုလျှင်တော့ တစ်ခန်းလုံး မှန်တိုင် ဝင်သွားတာကို မြင်ယောင်လိုက်ပေတော့။

အဝတ်အစားတွေကလည်း ပွ၊ မှန်တင်ခုံပေါ်တွင်တင်ထား သော အလှကုန်တွေကလည်း ပွ၊ အိပ်ရာပေါ်တွင် ဘာရှာလို့ရှာမှန်း မသိ ပွ၊ တစ်ခန်းလုံး ပွချင်တိုင်းပွနေတော့သည်။

အမလေးလေ ...

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေရင်း မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ရှိနေသော မမလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားတော့ မစန်းမေ အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်နှင့် မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

ကိုယ်အိပ်ခန်းမို့ ကိုယ်နေချင်သလို နေမည်ဟု ယူဆထား တာ ကိစ္စမရှိသော်လည်း ကိုယ့်အခန်းထဲမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ရှိနေ တာကိုတော့ သတိပြုမိသင့်သည်။

မှန်တင်ခုံရှေ့တွင်ပဲ ရင်တွင်ပတ်ထားသော ပဝါစကို ဖယ်ကာ အတွင်းပစ္စည်းတွေ ဝတ်နေပုံက သက်သောင့်သက်သာ။ ပြီးတော့ အဖြူရောင် ဂါဝန်စကို ခေါင်းပေါ်ကနေ ဆွဲဝတ်လိုက်သည်။

မစန်းမေ ခေါင်းတယမ်းယမ်းဖြစ်မိသည်။ လူတစ်ယောက် အနေအထိုင် ပက်စက်ခြင်းကို ခေတ်မီခြင်းဟု လူတွေ သတ်မှတ်ထား သလားမသိ။ Social ကျွန်ုပ် ခေတ်မီသူတိုင်းသည် အနေအထိုင် မတတ်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတတ်သည်။

မစန်းမေသည် ကိုယ်တိုင်မရှိလို့ ပြောနေတာမဟုတ်။ ဤ အိမ်ပေါ်က အိမ်ကြီးရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ အိမ်ကြီးရှင်၏ သမီးကို လည်းကောင်း မြင်တွေ့ရဖန်များတော့ ခေတ်လည်းမမီချင်၊ ချမ်းလည်း မချမ်းသာချင်တော့ပါ။

“အခန်းရှင်းပြီးရင် ရေချိုးခန်းထဲ ရှင်းထားလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

ညဘက် အပြင်ထွက်တာ မှန်သော်လည်း ရင်ပြတ်ဂါရန် တင်ပါးဖုံးရုံ။ ရင်အပေါ်ပိုင်းကလည်း ဟင်းလင်းပြင်၊ တင်ပါးဖုံး အောက်ပိုင်းကလည်း ဟင်းလင်းပြင်။

သွယ်တန်းသောပေါင်တံရှည်ရှည်က တဖွေးဖွေး အကာ အကွယ်မဲ့လျက်။

စီးထားသော ဒေါက်ဖိနပ်အဖြူက ခပ်မြင့်မြင့်၊ လမ်းလျှောက် လိုက်တိုင်းမှာ လှပသောတင်လုံးတွေက အပေါ်တက်လိုက် အောက် ကျလိုက်။

ဒီလိုပုံစံဖြစ်အောင် တမင်များ လျှောက်နေသလား မသိဘူး မစန်းမေ တစ်ခါလေ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ စဉ်းစားမိတတ်သည်။ ကိုယ် မိန်းကလေးတောင် မမလေး လမ်းလျှောက်တာကို

နောက်ဘက်က ကြာကြာကြည့်မိတဲ့အခါ ရင်ထဲ ဘယ်လိုဖြစ်သွား တတ်မှန်း မသိလျှင် ပုရိသအနွယ်ဝင် သူတော်စင်ယောက်ျားသားများ အဖို့ ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

“မစန်းမေ”

“ရှင် မမလေး”

“အားသွင်းထားတဲ့ ဖုန်းဖြုတ်ပြီး ယူလာပေး။ မြန်မြန်နော်”

မြန်မြန်နော် ဆိုသည့်စကားကြောင့် ပြေးရပြန်ပြီ။ မဟုတ် လျှင် မမလေး၏လက်သည် အကြောင်းသုံးပါးမရွေး။

သူမတို့ (၂) ယောက် တွဲသွားလာခြင်းကို ရွာထဲက မည်သူ
မည်ညည်း မျက်စိ စပါးမွှေး မရှု။ အနေအထိုင် မတတ်လိုက်တာဆိုပြီး
ကဲ့ရဲ့မည့်သူလည်းမရှိ။ ဤမျှထိကို သွားလာခဲ့ကြခြင်းမို့ လင်းရဲ့ဘေး
ထွင် မင်းကို မမြင်တဲ့အခါ လူတွေက တစ်ယောက်တည်းလားဟု
မေးတာက သိပ်တော့ မဆန်းကြယ်။

ထိုသို့မေးခဲ့ရသော လင်းကသာ ငိုချင်လျက်လက်တို့
အလွမ်းမင်းသမီးဖလား ဖြစ်သွားတတ်သည်။

“ဟိုရောက်တာနဲ့ ငါ နင့်ဆီကို ဖုန်းမကြာခဏ ဆက်မယ်”
ဟု မင်းက ဒီရွာကထွက်မသွားခင် ကတိပေးခဲ့ပါသည်။
မေးခဲ့သည့်ကတိ တည်အောင်လည်း ဟိုရောက်ရောက်ချင်းနေ ဖုန်း
ဆက်သည်။

နောက် တစ်ရက်တစ်ခါ၊ နောက်တော့ (၂) ရက်တစ်ခါ။
နောက် နောက်တော့ တစ်လပြည့်တဲ့နေ့က တစ်ခါဆက်ပြီးကတည်း
က မင်း သူမဆီ ဖုန်းမဆက်တော့တာ (၃) လခန့်ရှိတော့မည်။

နောက်ဆုံးဖုန်းဆက်တဲ့နေ့ကတော့ -

“ဒီရပ်ရွာကို ငါ ဘာကြောင့်ရောက်လာသလဲဆိုတာ နင်
သိပါတယ်နော် လင်း”

အခန်း (၆)

“ဟေ့ အေးလှ”

“ဟယ် လင်း... နင်တစ်ယောက်တည်းလား”

အေးလှက အလာပ သလာပအနေနှင့် တစ်ယောက်တည်း
လားဟု မေးလိုက်သော်လည်း နဂိုအဆွေးတတ်ခံရှိနေသော လင်းမှာ
လွမ်းစိတ်တွေ တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ချစ်သူ သမီးရည်းစားဘဝမို့ (၂) ယောက်တွဲသွားနေတာ
မဟုတ်သော်လည်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေး၊ ကလေးဘဝကတည်းက
အမြဲတစ်တွဲတွဲ ရှိနေတတ်ကြသူများက လင်းနှင့်မင်း။

“သိသားပေါ့ မင်းရယ်။ နင် ဘာကြောင့် ရန်ကုန်ရွှေမြို့ တော်ဆီကို သွားချင်ရတာလဲ။ အောင်မြင်ချင်လို့၊ တိုးတက်ချင်လို့၊ ကြီးပွားချင်လို့။ ဒါတွေကိုပဲ နင် အဖန်တစ်ရာတောအောင် ပြောမယ် မဟုတ်လား”

“ဒါကလွဲရင် ငါ့မှာ တခြား ဘာပြောစရာ ရှိလို့လဲ လင်း။ ခုဆို ငါရောက်တာ တစ်လပဲရှိသေးတယ်။ အမေတို့ကို ပိုက်ဆံလှမ်းပို့နိုင်ခဲ့တယ်။ နောက် နင်ဝမ်းသာရအောင် ငါပြောချဦးမယ်”

“အင်း ပြောလေ”

လောကကြီးက မတရားမှုတွေနှင့် အစဉ်ပြည့်နေတယ်ဟု အချိန်ပြည့် လောကကြီးကို အလိုမကျဖြစ်နေသော မင်း၏ ဝမ်းသာအားရစကားသံကြောင့် လင်း စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။ မင်းဝမ်းသာလျှင် လင်းလည်း ဝမ်းသာပါသည်။ မင်းအဆင်ပြေမှ လင်းလည်း ချစ်သူနှင့်စကားပြောရတာ အဆင်ပြေသည် မဟုတ်လား။

“ငါဖြစ်ချင်တဲ့ အဆိုတော်ဘဝနဲ့ ငါ နီးစပ်တော့မယ် လင်း”

“ဟင် ဘယ်လို နင်ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

လင်း မကြားလို့ ထပ်မေးလိုက်တာ မဟုတ်။ ကြားလျက် သားနှင့် မယုံနိုင်၍ ထပ်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါ အဆိုတော်ဘဝ သိပ်မကြာခင်မှာ ရတော့မယ် လင်း။ ငါ့ကို မြေတောင်မြှောက်ပေးနိုင်မယ့်သူနဲ့လည်း ငါ တွေ့ထားပြီးပြီ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မင်းရယ်”

ကြယ်စင်လင်း မယုံနိုင်သလို ပြောလိုက်သည်။ ‘အဆိုတော်’ ဖြစ်ဖို့ ဒီလောက်ထိ လွယ်လိမ့်မည်ဟု လင်း မထင်။ တချို့ ပိုက်ဆံပေးနိုင်သူတွေတောင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ မနေ့တစ်နေ့ကမှ နေ့ကုန်ရောက်သွားသော မင်းအတွက်ကတော့ သိပ်ကို လွယ်လွန်းသတဲ့လား။

လင်း ကိုယ့်စုဘူးထဲက ပိုက်ဆံလေးတွေကို ပြေးမြင်ယောင်ဆိုင်ကိုင်သည်။

နှင့်အတွက် အထောက်အကူရအောင် ငါ ပိုက်ဆံလေးတွေ ထားခဲ့တာ မင်းရယ်လို့များ ပြောမိလျှင် မင်း လျှောင်လေမလား။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံဆိုတာလည်း ဘယ်လောက်မှ မစုဖြစ်တဲ့ စုဘူးလေးပေမယ့် သူ အဆိုတော်ဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့မှာ ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ မင်းကို သိစေချင်လိုက်တာ။

“နင်မဟုတ်တာတွေ ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့ မင်းရယ်။ နင့်အတွက် ဝိတ်ပူလွန်းလို့ပါ။ နင် စိန်ဘုရားကုန်းကထွက်သွားတဲ့နေ့ကတည်း”

က ငါ တစ်ရက်မှ ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ နင်ကသာ အဆင်ပြေတယ် ဖုန်းဆက်လို့ ငါ့မှာစိတ်အေးရတယ်”

“မဟုတ်တာတွေ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဆိုတော့ ဟုတ်တာက ဘာလဲ။ ဘုရားမှာ ငိုချပြုတ်လိုက်ရောင်းရမှာလား။ ဂေါပကတွေ ရိုက်တာ ခံပြီး လျော်ကြေးယူတာမျိုးက ဟုတ်တာလား”

“နင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ဘယ်က ငုံးချပြုတ်သည်က ပါလာတာလဲ၊ ဘာဂေါပကလဲ”

လင်း အဲဒီလောက်ထိ နံ့သ့ဖြစ်သည်။ ယခုတလော facebook ဆိုသည့် လူမှုကွန်ရက်ပေါ်တွင် ငုံးချပြုတ်သည် သတင်းက ဟိုးလေးစာကြော်ကြော် ဖြစ်နေသော်လည်း မသိ။

ဖုန်းတောင် ဆက်ရုံကလွဲလို့ ဘာမှ မလုပ်တတ်တဲ့ လင်းက facebook ဆိုတာကြီးကိုလည်း ကောင်းကောင်းမသုံးတတ်ပါ။

သူများတွေကသာ facebook ပေါ်ကနေ ရည်းစားကြော့ ဘဝပျက်ကြ ဘာဖြစ်ကြ ညာဖြစ်ကြဆိုပေမယ့် လင်းမသိ။

Facebook ကိုသုံးဖူးပါသည်။ အမေ လင်းအတွက် ဖုန်းထယ်ပေးခါစက ဖုန်းဆိုင်ရှင်က facebook အကောင့်တွေ ဖွင့်ပေးသုံးပုံသုံးနည်းတွေပြပေးခဲ့သော်လည်း မမြင်လွယ်၊ မတတ်ဂွယ်သေး

ဆင်းက မေ့သွားရေး၊ ကောင်းကောင်းကန်းကန်းလည်း မသုံးတတ်တော့ Application ကို အပြီးဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် လူတွေက facebook ကြောင့် ဘာဖြစ် ညာဖြစ် ပြောချင်သလောက်ပြော လင်းတို့ကတော့ အိပ်ပျော်စားဝင်သည်။

“မဟုတ်တာတွေဆိုတာကကော ဘာလဲ။ ဒီမှာ လင်း အခုခေတ်မှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားချင်ရင် ရင်းသင့်တာရင်းရမှုပဲ။ ပေးဆပ်သူမရှိဘဲ အောင်မြင်မှုဆိုတာ မရနိုင်ဘူး”

“အင်းပါ ... ဒါကို ငါလည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်ပြီ။ လင်း နင့် ဒါပေမဲ့က နောက်ကစကားတွေကို ငါကြောက်လွန်းလို့”

ထိုသို့ မင်းဘက်က ပြတ်ပြတ်ကြီးပြောတော့လည်း လင်းမှာ ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ကိုယ်က စေတနာနှင့်ပြောနေသမျှ သူက ခါးတယ်လို့ ထင်နေသရော။

“ဒီ အခုဆက်တဲ့ဖုန်းက ငါ့ဖုန်းမဟုတ်ဘူး။ သူများဖုန်းနဲ့ ဆက်ရတာ။ တစ်ခါဆက်ပြီဆိုလည်း နာရီဝက် တစ်နာရီဆိုတော့ အားနာရတယ်”

“အင်းပါ”

“ငါ အလုပ်လုပ်ပြီး ပိုက်ဆံစုမယ်။ ဖုန်းဝယ်ပြီးမှ နင့်ကို လှမ်းဆက်သွယ်လိုက်မယ်”

“အင်းပါ။ နင်က အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူဆိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ ဆက်ချင်ရင်တော့ ဒီဖုန်းကို ဆက်လို့ရတယ် မဟုတ်လား။ ဒီဖုန်းပိုင်ရှင်နဲ့ နင်က တစ်အိမ်တည်းအတူတူနေကြတာဆို”

“ဟာ မဆက်နဲ့။ ငါလည်း ဒီအလုပ်မှာ ကြာကြာရှိနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အလျင်းသင့်ရင် သင့်သလို ဒီထက်သာတဲ့အလုပ်ကို ပြောင်းမှာ။ ငါ နင့်ကို ဆက်မယ်ဆိုရင် ပြီးရောပေါ့ လင်းရယ်”

မင်းဘက်က ပျာပျာသလဲ ငြင်ဆိုင်သံကြောင့် ကြယ်စင်လင်း ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

ထိုကတည်းက မင်းထံက စာမလာ သတင်းမကြား။ အရီးမယ်ခကလည်း မင်းဆက်သောဖုန်းတွေက တစ်ခုနှင့်တစ်ခု အတည်တကျ မရှိဘူးဆိုသောအခါ လင်းမှာ အလိုလို ခွမ်းခွေတော့သည်။

“လင်း... အမလေး ကြယ်စင်လင်းရယ်။ ညည်းက နေပူနေတာကို လသာတယ်ထင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဆင်မယင်သာနဲ့ လမ်းလျှောက်နိုင်တယ်နော်။ အိမ်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ ညည်းသိလား”

“ဟင် အရီးကျော့”

“ပြန် မြန်မြန်ပြန်။ ညည်းအမေတစ်ယောက်တည်း ဘာမှ မလုပ်တတ် အကိုင်တတ်နဲ့ ငါ တောင်ဘက်က ဆရာဆီ ပြေးခေါ်မယ်”

ပျာယံပျာယာနှင့် ကိုယ့်ကို ဆူဆူပြောပြော လုပ်နေသော အရီးကျော့ကို စိတ်မတိုအား။ ညည်းအမေတစ်ယောက်တည်း မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နဲ့ ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ။ မြန်မြန်ပြန်ဆိုတဲ့စကားကြောင့် လင်းရဲ့ခေါင်းထဲက မင်းဆိုတဲ့အတွေး ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ဒုန်းပြေးတော့သည်။

စိတ်ထဲမှာ အမေလား အဘွားလား ဘယ်သူ တစ်ခုခုဖြစ်တာလဲဆိုတဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေ။

ထင်သည့်အတိုင်းပင်။

“အဘွား”

အိမ်ရာပေါ်တွင် လှဲနေသည့် အဘွား၏ဘေးတွင် တန့်တန့် ဝိုနေသော အမေကို တွေ့တော့ လင်း အိမ်ကပြင်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်ရာ ကြမ်းပြင်တောင် သိမ့်ခနဲ တုန်သွားသည်။

“အမေ အဘွား ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဘွား အဘွား”

“ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး။ မူးတယ် မူးတယ်ဆိုပြီး လဲသွားတာ တော်သေးတယ် ကျုပ်ရိုနေလို့။ မဟုတ် ညည်းအဘွား ဟောဒီ ကွပ်ဖျစ်ပေါ်ကနေ ပြုတ်ကျပြီ။ မိကျော့ကို တွေ့ခဲ့တယ်မလား”

“တွေ့တယ် အမေ။ ဆရာပင့်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်တဲ့။ ဒီတိုင်း ထိုင်မနေနဲ့လေ အမေရယ်။ အဘွားသတိရလာအောင် နှိုးထားမှပေါ့။ အဘွား အဘွား”

လင်း အရှုမလေးတစ်ယောက်လို အဘွားကို တတွတ်တွတ် ခေါ်မိသည်။

ပြေးလာစဉ်တစ်လျှောက်က အဘွားကို စိတ်ပူတာထက် အမေ့ကို စိတ်ပူနေခဲ့သည်။

အိမ်မှာ တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေသူက အမေဖြစ်သည်။ အဘွားက အသက် (၆၀) ကျော်ပြီဖြစ်သော်လည်း ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာပြီး အမေကတော့ အဖေ့စိတ်နှင့် ကျန်းမာရေးက သိပ် မကောင်းလှ။

တို့အတွက်ကြောင့် အမေ့ကို စိတ်ပူ၍ ပြေးလာသော လင်း မှာ အမေမဟုတ်ဘဲ အဘွား မူးလဲတာဆိုတော့ ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်သွား မိသည်။

“အဘွား အဘွား”

“ဟဲ့ လင်း ဖယ်စမ်း။ ဒီမှာ ဆရာပါလာပြီ။ မြန်မြန်ဖယ်”

“အရင်ကဆို ဒီမိန်းမကြီး သိပ်အပေါက်ဆိုးတာပဲ။ စကား ပြောတာ အပေါက်အဆက်မတည့်ဘူးဟု ပွစ် ပွစ် ပြောခဲ့သောလင်းမှာ ခုတော့လည်း ငေါက်ဆတ်ဆတ်အသံကို နာခံကာ အဘွားဘေးမှ ဖယ်ပေးလိုက်သည်။

ဆရာဝန်က အဘွားအား နားကျပ်ဖြင့် သေချာစမ်းသပ်နေ သည်။ လင်းတို့အားလုံး ဆရာမျက်နှာကို ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် စူးစူး စိုက်စိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

သူထက်ငါ အပြိုင်လန်းအောင်၊ ခေတ်မီအောင် ပြင်ဆင်ပြီးမှ
သာ လာကြသည်။ ထိုသို့ ပြင်ဆင်လာကြခြင်းကို မကြည့်ရဲသူသာ
နို့မည်။ မဝတ်ရဲသူတော့ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဤကဲ့သို့သော ကလပ်သို့ လာဖို့ဆိုတာ မင်းမင်း၏ ဦးခေါင်း
ထဲတွင် အိပ်မက်သော်မျှ မမက်ခဲ့ပေ။

ကလပ်ထဲတွင် အတိုအပြတ် အဟိုက်အကွဲများနှင့် ကသော
သူများကို သူမြင်ဖူးတာကတော့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေ၊ ဗီဒီယိုကားတွေ
ထဲမှာသာ မြင်ဖူးပါသည်။

ခုတော့ သက်ထွန်း၏ ကောင်းမှုဖြင့် ဤ 'Blue Ice' ကလပ်
တွင်းသို့ မင်းမင်း (၃) ခေါက်ထက်မနည်း ရောက်ဖူးပါပြီ။

သက်ထွန်းသည် သူ ရန်ကုန်ရောက်မှသိသောသူ ဖြစ်သော်
လည်း သူနှင့်တွဲဖက်ဖြစ်လာသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် အနေကြာသူ
လူရည်နှစ်သူ။ အပေါင်းအသင်းလည်း နှံ့စပ်သူဖြစ်၏။

လူတကာက သူ၏ဝါသနာကို ဖြစ်မှဖြစ်နိုင်တာကွာလို့ ဟား
တိုက်ပေမယ့် သက်ထွန်းကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။

“လူကြီးရင် ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ် ဟိတ်ကောင်။ မင်း ရုပ်
မင်းရည်နဲ့ သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တစ်နေ့လုပ် တစ်နေ့စား

အခန်း (၇)

“ဆော်ကတော့ အသေလန်းတယ် ဟော့ကောင်”

စည်းချက်ညီညီ ကိုယ်ကို လှုပ်ရှားယမ်းရင်း သက်ထွန်း
ပြောသည်။ ပြောသည့်အသံကလည်း ရိုးရိုးမဟုတ်။ မူးယစ်ရီဝေ
သော ခန္ဓာကိုယ်နှင့်အတူ မူမမှန်သောသံစဉ်နှင့်ဖြစ်သည်။

မင်းမင်း လှည့်မကြည့်ဖြစ်သေးပါ။

ဤကဲ့သို့သော ကလပ်ထဲသို့လာသော မိန်းကလေးများ
သည် အလန်းလွန် အလွန်လန်းသော ပုံစံများနှင့်သာ လာတတ်ကြ
ပြီး ရင်ဖုံးအင်္ကျီလက်ရှည်၊ ထမီခြေမျက်စိဖုံးနှင့်တော့ ဘယ်သူ
လာကြလိမ့်မည် မဟုတ်။

ဘဝနဲ့တော့ မင်းဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ မင်း တကယ်ပဲ အဆိုတော် ဖြစ်ချင်တာ သေချာရဲ့လား”

သက်ထွန်းက သူ့အနာဂတ်ကံကြမ္မာကို ဆေးခြယ်ပေးမည့် လူတစ်ယောက်လို မေး၏။ မင်းမင်း သက်ထွန်း၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အလုပ်ထဲမှ တခြားသောလူများတော့ သက်ထွန်းက လူလည်ပန်ကာဟု ခေါ်တတ်ကြပြီး တချို့ကတော့ ကိုယ့်အကျိုးရလဒ် ဘာနဖူးတောင် သိုက်တူးမည့်သူဟု ပြောတတ်ကြသည်။

တကယ်လည်း သက်ထွန်း၏ရုပ်က ထိုသို့သောရုပ်မျိုး ထွန်းနေသည်။

သက်ထွန်းပြောသလို နောက် လင်းပြောသလိုပင် တစ်ခါလုပ် တစ်နေ့စားဘဝမှာတော့ အဆိုတော် သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ အော်တိုမစ်တစ်ဖြစ်လာမည့်အရာတော့မဟုတ်။

ဒါပေမဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ လောကမှာ ဘာမှမရှိလေတော့
“သိပ်ဖြစ်ချင်တာပေါ့။ ငါ သီချင်းဆိုချင်တယ်။ သရုပ်ဆောင်လုပ်ချင်တယ်”

“-----”

“ရန်ကုန်ကိုရောက်လာရတဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကလည်း အဆိုတော်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ပဲ”

“မင်းအတွက် ငါ ဖန်တီးပေးလို့ရတယ် မင်းမင်း”

“ငါ့အတွက် မင်းက”

မင်းမင်း ကိုယ့်ရင်ဘတ်ကို လက်နှပ်ပုတ်ပြကာ သက်ထွန်းကို ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် ခေါင်းကို မသိမသာ ယမ်းလိုက်သည်။

သက်ထွန်းဆိုတာ သူ့လိုပဲ လက်လုပ်လက်စားသမား တစ်ယောက်မို့ သက်ထွန်းလိုလူက သူ့ကို အဆိုတော်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်သည်ဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူ ခေါင်းယမ်းသည့်သဘောကို သိသော်လည်း သက်ထွန်းသည် စိတ်ဆိုးသည့်လက္ခဏာမပြပေ။

“မင်းကံကို ပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ဂွင်လိုမျိုးကို ဖန်တီးပေးနိုင်တဲ့ အစွမ်းအစတော့ ငါ့မှာရှိတယ် မင်းမင်း”

“ဟာ”

“မဟာနဲ့ မောင်၊ မယုံရင် ဒီည ငါ အစီအစဉ်ကို စလိုက်လို့ ရတယ်။ ကံကောင်းရင် မင်းတစ်သက်လုံး ရွှေဘုံပေါ်မှာစံပြီး ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်စားလို့ရတဲ့အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာနိုင်တယ်”

ဒါတော့ ညွှန်းလွန်းရာကျပြီ။ နောက် များလည်း များသွားပြီ။

အဲဒီလို ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ဝှင်မျိုးရိုပါလျက်နှင့် ကိုယ်တိုင် မဖန်တီးဘဲ သူများအတွက် ဖန်တီးပေးမယ်ဆိုတာကတော့။

“ဟေ့ မင်း ငါ့ကို အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့ မင်းမင်း။ ငါ့လိုလူက ကိုယ်တိုင်ကသာ ကောင်းချင်မှကောင်းမယ် သူများအပေါ်တော့ မယုတ်မာဘူး။ မကောက်ကျစ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဘဝတူ လူတန်းစား တွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ ခေါင်းပုံမဖြတ်ဘူး။ မင်း လက်ခံချင်ရင် လက်ခံ၊ လက်မခံလည်း ဘာမှမဖြစ်သွားဘူး။ ငါ့ဘက်က အနေသာ ကြီးပဲ။ အဲဒီလိုဝှင် မင်းကို ဖန်ပေးမယ်ဆိုတာက မင်းရဲ့ရှုပ်ရည်နဲ့ မင်းရောက်နေတဲ့ အနေအထားက လုံးဝမအပ်စပ်ဘူး။ ပြောရရင် မင်းကို လူပုန်နေရာမှန် ပို့ပေးချင်တာ”

တကယ် မှန်လား မမှန်လား မသိ။ ပြောပုံဆိုပုံက ပစ်ခတ် ယုံပစ်ချင်စရာ။

သူပြောသော ဝှင်မျိုးဟာ ဘယ်လိုဝှင်မျိုးဖြစ်နိုင်မလဲ မတွေ့ တတ်။ ဘယ်လိုဝှင်မျိုးဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အတွက် ထောင်အပြင် တန်းမရှိနိုင်။

ဒီလို ရှိရိုးသားသား ရှာဖွေစားသောက်ရုံနှင့်တော့ သူ ပြောတဲ့ သလို ရှာဖွေသမျှတို့သည် မသေထမင်း မသေဟင်းအတွက်သာ

ဖြစ်မည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေသမျှ နောက်ဆုံး နောက်ဖေးမှာ ပြန်စွန့်ထုတ်ရတာပဲ အဖတ်တင်သည်။

ကြောက်လျှင်လွဲ၊ ရဲလျှင်မင်းဖြစ်မည်ဆိုသော စကားအရ-
“နေပါဦး မင်းဝှင်က ဘာလဲ။ ခါးပိုက်နှိုက်လား။ အဲဒါမျိုး တော့ ငါမလုပ်နိုင်ဘူး သက်ထွန်း”

“ထပ်သရီ။ ဒီလောက် အဆင့်မရှိတဲ့ အလုပ်များ မင်းက ဆည့်ပြောနေသေးတယ်။ ဒီမှာ မင်းမင်းငါပြောတဲ့ ဝှင်က အဲဒီထက် အများကြီးသာ အများကြီးမြင့်တဲ့ ဝှင်မျိုး”

သက်ထွန်းက တကယ့်ကို သေချာပို့နိုင်သည့်ဝှင်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့ထားပုံမျိုးနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောနေသဖြင့် မင်းမင်း စွန့်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

စွန့်စားမှ အောင်မြင်မည် မဟုတ်တဲ့လော။

“ဟေ့ လက်ခံပြီဆိုရုံနဲ့ မပြီးသေးဘူး မင်းမင်း။ ဘယ်ဝှင် မျိုးမှတော့ အလဟဿ မရဘူးဆိုတာ မင်းသိလား။ အဲဒီဝှင်ကို ငါက လမ်းပြရုံပဲ ပြနိုင်မှာ။ အဲဒီဝှင်ထဲဝင်အောင် ဖန်တီးဖို့ မင်းမှာ ဒါတော့ ရှိရမယ်”

သက်ထွန်း လက်မနှင့် လက်ညှိုးကို ဝိုင်းပြတော့ မင်းမင်း

၆၈ လှိုင်ကြာဖြူ (လားရှိုး)

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

ဒီမှာတောင် ငွေမရှိလို့ ဖြူပြာခါနေပါတယ်ဆိုမှ ငွေရှိမှ ဖြူမည်ဆိုတော့ သေလိုက်ဖို့ပဲ ကောင်းသည်။

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဘယ်လိုလို့ ဖြစ်နိုင်မှာ ကိုသက်ထွန်းရာ။ ကျွန်တော်တောင် ပိုက်ဆံလိုလို့ အလုပ်လာလုပ်နေတာကိုး”

“ပိုက်ဆံလိုလို့၊ ဂုဏ်သရေရှိချင်လို့၊ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်ချင်လို့ လူတိုင်းကတော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးအတွက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာ။ မင်းမှ ထူးပြီးလုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့ လောလောဆယ် မင်းမှာစုထားတဲ့ ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

သက်ထွန်းစကားကြောင့် မင်းမင်း စုထားသော ပိုက်ဆံမှာကို စိတ်ထဲက တွက်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လပြည့်တုန်းကတော့ သူ အိမ်သို့ (၁) သိန်း ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ ဒီလကုန်လျှင် တစ်သိန်းလောက်ပေးနိုင်ဖို့လည်း သူ ကြိုးစားနေသည်။

လောလောဆယ် လက်ထဲတွင် ငွေ (၆) သောင်းခန့်တော့ရှိမည်။ ဘာရယ်မဟုတ် မင်းမင်း လက်ခြောက်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

“အိုခေ”

“ဖျောက်”

“ဟေ့လူ ကျွန်တော်စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံက သုံးရမှ ဖြစ်မှာလား”

မင်းမင်း အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။ “သက်ထွန်းက ဝမ်းတွန့်ကာ -

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ဆိုတဲ့ စကားပုံ ဘယ်သူမှတောင် မသုံးတော့ဘူး။ ဟိုမှာ ဘာလဲတွေ့လား”

သက်ထွန်းက ထိုင်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ဆိုင်ပြင်ဘစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြသည်။ လေထိုးကျွတ်ဖာ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

“အလကားရတဲ့ ထင်ထားတဲ့လေတောင် ပိုက်ဆံနဲ့မှ ဝယ်လို့ရတယ် မောင်”

စွန့်စားကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာမို့ မင်းမင်း နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးသဘောဖြင့် ကောင်းမယ်ထင်သလိုသာ လုပ်တော့မှာဟု ခေါင်းလှဲချလိုက်သည်။

အဲဒီနေ့ကစလို့ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် တစ်ပတ်တစ်ခါ

လောက် Blue Ice နိုက်ကလပ်သို့ လာသည်။ ကသည်။

မင်းမင်းအတွက်တော့ အရာရာက အထူးအဆန်း၊ သက်ထွန်းပြောသည့် ဝှင်ဆိုတာ ဘယ်လိုဝှင်မျိုးလဲမသိ။ တောကတက် လာသော မင်းမင်းအဖို့တော့ ရောက်ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် စိမ်းဆက်လွန်းတာတော့ အမှန်ပင်။

ဘာဝှင်လဲ သူမေးတော့ သက်ထွန်းက ခေါင်းယမ်းသည်။

နောက် နိုင်ငံခြားသို့ရောက်နေတယ်ထင်မှတ်ရလောက် အောင် ဝတ်စားဆင်ယင် ကခုန်နေကြသော ကောင်မလေးများ အမျိုးသမီးကြီးများကို ပြုံးစိစိနှင့် ကြည့်ကာ -

“မင်းဘာသာ သိလာလိမ့်မယ်။ ဝှင်ကြီးကြီးမိုလို့ကတော့ မင်း ငါ့ကို ထိုင်ကန်တော့ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာစေရမယ် မောင်”

ပဟေဠိဖွက်စရာမဟုတ် ဖွက်နေသော သက်ထွန်းကို မင်းမင်း ဘာမှမမေးတော့ဘဲ မကတတ် ကတတ်နှင့် လိုက်ကရင်း ရောက်နေတဲ့အချိန်အခိုက်အတန့်မှာတော့ ပျော်အောင်နေဖို့ စဉ်းစား လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းနဲ့နီးလာပြီ”

“ဘယ်သူလဲ”

“လှည့်ကြည့်လေ”

လှည့်ကြည့်လေဆိုပေမယ့် မင်းမင်း လှည့်မကြည့်ပေ။ မိန်းမ မမြင်ဖူးတဲ့အရပ်က လာသူမဟုတ်ပေမယ့် မိန်းမတကာကို သွားရည် ကျလောက်အောင် ငမ်းကြောထူသည့် ယောက်ျားထဲတွင်လည်း မင်းမင်း မပါပေ။

ကိုယ့်ဘာသာ တေးသီချင်းနှင့် ကရတာကြာတော့ ငြီးငွေ့ လာကာ ဘေးသို့ ထွက်ရပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ကနေတာကို မြန်းခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

“အင့်”

“အမလေး”

“ဟာဗျာ”

“ဟယ်”

ကိုယ်က ကနေသူတွေကြားထဲ ရပ်လိုက်ချိန် ကနေသူ တစ် ဦးတစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိသည်။ တိုက်မိတာလောက်က ကိစ္စမရှိသော် လည်း ထို ကနေသူလက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဖန်ခွက်နှင့် တိုက်မိ သည်။ တိုက်မိချိန် ဖန်ခွက်ထဲမှာ နီညိုရောင်ယမကာရည်တို့သည်

ဒီရောက်မှ ဝယ်သော မင်းမင်း၏ အကျိုးပြုပေါ်သို့ ဖိတ်စဉ်သွားလေရာ မင်းမင်း ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွားကာ -

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“-----”

“ကတာတော့ ကတာပေါ့။ အထိန်းအကွပ်ကို မရှိဘူး ဒီမှာ ကျွန်တော့်အကျိုးတစ်ထည်လုံး ရစရာကိုမရှိဘူး။ စည်းမရှိ ကမ်းမရှိ နဲ့ ဘယ်လိုမိန်းမလဲ မသိဘူး”

“ဟယ်”

“မင်းမင်း”

အလွန် လန်ထွက်အောင်ပြင်ဆင်ထားသော အဖြူရောင် ဝတ်စုံဝတ် အမျိုးသမီးထံက မထင်မရှားသံနှင့်အတူ သက်ထွန်းက လက်တစ်ဖက်ကို လာဆွဲသည်။

အမျိုးသမီးမှာ သူ့ထက် (၁၀) နှစ်ခန့်ကြီးမည်ထင်ရသော အမျိုးသမီးဖြစ်ကာ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကတော့ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်လောက်အောင် နုပျိုလွန်းသည်။

ရင်ဘတ်ကနေ ပေါင်ထိသာ ဖုံးသော ရင်ပြတ်ဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းသည် ပြင်ပ၌ မြင်တွေ့ရလျှင် အမြင်ရှိုင်းစဖွယ်

ဖြစ်သော်လည်း ကလပ်အတွင်းမှာတော့ အမျိုးသမီးတော်တော်များ များ ဤကဲ့သို့ပင် ဝတ်စားဆင်ယင်လာခြင်းမို့ ရိုင်းသည်မထင်ရ။

“ဟေ့ကောင်... ကိုယ့်နယ်မဟုတ်ဘူးနော်”

သက်ထွန်းက လက်မောင်းကို ဆွဲထားရင်း သတိပေးသည်။

ဒီတော့မှ သက်ထွန်းပြောထား၍ နိုက်ကလပ်လိုနေရာမျိုးတွင် အုပ်စု ၁၅ ခု ဝိုင်းကျနေသော သူရဲကောင်းများရှိတတ်တာ သတိရလိုက်သည်။

နောက်ထပ်စကားလုံးတွေ ပစ်ကျွေးဖို့ မြင်နေသော မင်းမင်း

တိုယ့်စကားလုံးတွေ ကိုယ်ပြန်မျိုးချကာ သူမရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက် ခဲ့ရုံ။

“ဟိတ် မင်း နေဦး”

ဤတွင် ယောက်ျားတစ်သိုက်ကြားထဲ ကိုယ်ရောက်သွားခြင်း
တို့ သတိမမူအား၊ ကားပေါ်မှာ ကျန်နေသေးသည့် ဘွားအေဖြစ်သူကို
ထွဲခေါ်ဖို့ သတိရလိုက်သည်။

“အဘွား”

“အဘွား ဖြည်းဖြည်းဆင်း”

“အဘွားတို့ ဘယ်သွားကြမလို့လဲ၊ ဘယ်လိုက်ဖို့ရမလဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့”

“ဟဲ့ ကြယ်စင်လင်း”

အနားတွင် တောက်တဲ့လို တကပ်ကပ်လိုက်၍ ဘယ်သွား
မလဲ၊ ဘာလုပ်မလဲ တတွတ်တွတ် မေးနေခြင်းကို ကြယ်စင်လင်း
ကြာလာတော့ စိတ်မရှည်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနှင့် ဘုတောလိုက်သည်။

ထိုစဉ် အဘွားက -

“ဟဲ့ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ မိလင်းရဲ့။ အဘွားတို့ကို

ကားလာကြိုပေးမှာ မြေးရဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲကွယ်”

အဘွားက ကားသမားကို အားတုံအားနာဖြစ်ဟန်နှင့် လှည့်
ပြောလိုက်သည်။ ကားငှားမည်သို့မဟုတ်မှန်းသိတော့ ကားသမားသည်

အခန်း (၈)

“ကားငှားမလား ညီမလေး”

“ဘယ်ကိုလဲ ညီမလေး၊ ဘယ်သွားမလဲ”

ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ကြိုးစားစဉ် အောက်ဘက်မှ အလှ
အယက် ခေါ်နေကြသည့် ယောက်ျားသားကြီးငယ်များကိုကြည့်၍
လင်း မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်သွားသည်။

လူတွေ ပြီးတိုးနေသည့်ကြားထဲမှ နောက်ကျောဘက်က
တစ်စုံတစ်ယောက် ကျောပြင်ကို လက်နှင့်တွန်းလိုက်ခြင်းကြောင့်
လူက အော်တိုမတ်တစ် ကားအောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။

နောက်ထပ်ခရီးသည်များဆီ အလှအယက် သွားဆွဲပြန်သည်။

“အဘွားရယ် လင်းတို့ဘာသာ ကားငှားသွားလို့ မရဘူးလား။ ကြည့်ပါဦး။ ဟိုလူက လာကြည့်၊ ဒီလူကကြည့်နဲ့ ချက်လုံး ဒေါက်ထောက်ကြည့်ခဲ့ရတာ လင်းတော့ မကြိုက်ပါဘူး။”

နှုတ်ခမ်းတဆူနှင့် ပြောနေသော လင်းကို အဘွားက မျက်စောင်းထိုးကာ -

“ညည်းမှာလည်း လိုက်သာလိုက်လာရတယ် စိတ်ကောယိရဲ့လား”

“စိတ်မပါဘဲနဲ့ အဘွားဆေးသွားစစ်ပါလားလို့ လင်းက ပြောပါ့မလား။ အဘွားကလည်း”

လင်းမှာ ရွာမှာတုန်းကလိုဆို အဘွားကို နှုတ်ခမ်းတဆူနှင့် ပြောမိမည် မှန်သော်လည်း သူများရပ်ရွာမှာဆိုတော့ ဘာမှ အထွန်မတက်ရဲပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မူးလဲတာကနေ သတိပြန်ရလာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ ဘာမှန်ညာမှန်းမသိ မူးလဲသွားခြင်းကြောင့် အဘွား အသက်အရွယ်နှင့် အချိန်လွန်မှပေါ်လာမည့်ရောဂါများရှိမည် စိုးသောကြောင့် ဆေးစစ်ဖို့ လင်းကပဲ နားပူနားဆာ တိုက်မိတော့သည်။

လင်းမှာ ဒီကိုသာ အဘွားနှင့် အဖော်လိုက်လာရသည်။ ခွာမှာကျန်ခဲ့သည့် မိခင်ဖြစ်သူကိုလည်း စိတ်မချ။ အရိုးမယ်ခကို တတွတ်တွတ်အပ်ထားရသည်။

အရိုးမယ်ခကလည်း တစ်ပြန် -

“လင်းရယ် ငါ့တူမရယ်။ ရန်ကုန်သွားမှာဆိုတော့ မင်းမင်းနဲ့ တွေ့ဖြစ်မှာပါ။ မင်းမင်း အရိုးတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့လည်းပြောပေးပါဦးကွယ်။ မင်းမင်းက ညည်းပြောရင် ရပါတယ်အေ”

ရော် -

ကိုယ့်ကိုတောင် ဖုန်းဆက်မလာသော မင်းမင်း အရိုးက ကိုယ်ပြောလျှင် ရပါတယ်ဆိုတော့ လင်းမှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန် ဖြစ်ရသေးသည်။

အခုဆို မင်းက အရိုးတို့ဆီ ပိုက်ဆံမပို့တာ တစ်လကျော်ခဲ့ပြီ။ အရိုးက မင်း ပိုက်ဆံမပို့တာထက် စာမလာ သတင်းမကြား၍ စိုးရိမ်ပူပန်မိကြခြင်းဖြစ်သည်။

လင်းကလည်း မင်း အဆက်အသွယ်ကောင်းနှင့် တွေ့နေပြီ မည်သို့ဆိုဆို စာမလာ သတင်းမကြားတော့ အရိုးတို့နည်းတူ စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။

မင်းဆိုတာ သူမတို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေတယ် လိမ်ပြောမည့် လူစားမဟုတ်ပေမယ့် ဘာအဆက် အသွယ်မှ မရသောအခါ မင်း တကယ်ပဲ အဆင်ပြေမှ ပြေရဲ့လား။ အလုပ်ကကော အဆင်ပြေရဲ့လား။ အဆင်မပြေလို့များ နောက်တစ် လုပ် ပြောင်းရသလား စိုးရိမ်ပူပန်မိရသည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ရောက်သည့်အခါ အဘွားကို စစ်ဆေး ပေးပြီးသည်နှင့် မင်း၏သတင်း စုံစမ်းဖို့ စိတ်ထဲတွင် တေးမှတ်ထား လိုက်သည်။

တကယ်တော့ လင်း ဆေးစစ်ကြည့်ပါလားပြောတာက ကွင်း ကောက်မြို့ပေါ်မှာ ဖြစ်ပေမယ့် ခေတ်မီသောအဘွားက -

“ဆေးစစ်ရမယ့်အတူတူ ငါတော့ ရန်ကုန်မှာပဲ သွားစစ်ကြည့် ချင်တယ် မေမြိုင်”

လင်း မျက်လုံးပြူးကာ အဘွားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည့် အဘွားက လင်းကို လူရာသွင်းစရာမလိုသည့် ကလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားကာ အစ်မကို လှမ်းပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် လင်း မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်နေခြင်း ကို အဘွားကမသိ။

“ရန်ကုန်မှာ ဆေးသွားစစ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ အမေရယ်။ ဟိုရောက်ရင် နေစရာမရှိ၊ တည်းစရာမရှိတာက အဓိကပြဿနာပဲ နော် အမေ”

အမေ စိုးရိမ်သလိုပင် လင်းလည်းစိုးရိမ်မိပါသည်။ ရန်ကုန် လို့ နေရာမျိုးက လူပေါင်းစုံနှင့် အစစအရာရာ ဈေးကြီးလွန်းသည်ဟု လင်းတော့ ကြားဖူးထားသည်မဟုတ်လား။

“ညည်းနယ်အေ ပူတတ်ရန်ကော မေမြိုင်ရယ်။ ရန်ကုန်မှာ ငိုမွေးစားသမီး ခင်စောမူတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ။ ငါ ခင်စောမူဆီ သွားလို့ ဘယ်သူ့ဆီသွားရမှာလဲ”

“အမေကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ ပြောပြန်ပြီ။ ခင်စောမူ ကွင်း ကောက်ကထွက်သွားတာဖြင့် နှစ်နဲ့ချီကြာနေပြီ။ သူက ခုဆို သူဌေး တတော်မှာတောင် ရိုးရိုးသူဌေးကတော် မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံကျော် သူဌေးကတော် ဖြစ်နေတာ အမေ့ကိုသတိရဦးမယ် ထင်နေလား”

“ညည်းက ခင်စောမူကို ဘယ်လိုမှတ်နေသတုံး မယ်မြိုင်။ ခင်စောမူဆိုတာ ငါ နို့တိုက်ပြီးကြီးလာတဲ့ကလေး။ သူ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ ငါသိတယ်။ ငါသာ ရန်ကုန်ရောက်သွားရင် သူ ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြိုဆိုမှာ၊ မယုံရင်စောင့်ကြည့်”

ဒေါ်မေမြိုင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဇွတ်တရွတ်ဆန်သော ကိုယ့်မိခင်အကြောင်းလည်း သိမြင်
ခင်စောမှု ဘယ်လိုစိတ်မျိုးရှိလဲဆိုတာ သိသော်ငြားလည်း လူဆိုတာ
ပြောင်းလဲတတ်သည့် သတ္တဝါ မဟုတ်လား။ ယခင်က မပြောင်းလဲ
ပေမယ့် ယခုပြောင်းလဲချင် ပြောင်းလဲနိုင်သည်။ ဘယ်အရာကို
တရားသေ သတ်မှတ်လို့ မရတာကို ဒေါ်မေမြိုင် ကောင်းကောင်းကြံ
သိပါသည်။

သို့သော် အမေ စိတ်ကျေနပ်အောင်တော့ ပြောရသည်။

“ခင်စောမှုဆီ အမေသွားချင်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်စော
ဆီသွားရမယ့် လိပ်စာနဲ့ ဆက်သွယ်ရမယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကော အမေဆီ
ရှိရဲ့လား။”

“ညည်းက ကျုပ်ကိုအထင်သေးလို့ မေမြိုင်ရယ်။ မြန်မာနိုင်
ကို ဘယ်သူ့အုပ်ချုပ်နေတာလဲ။ လူတွေ စိတ်ဝင်စားချင်မှ စိတ်ဝင်စား
မယ်။ ခင်စောမှုတို့မိသားစုအကြောင်း စိတ်မဝင်စားတဲ့သူ မရှိဘူး
ဟောဒီမှာတွေ့လား။ ဘယ်သတင်းစာကြည့်လိုက် ကြည့်လိုက် ခင်စော
မှုတို့ ကုမ္ပဏီစာတင်း မပါတဲ့သတင်းစာဆိုတာ မရှိဘူး။”

အမေလက်ထဲက သတင်းစာကြော်ငြာဖြတ်ပိုင်းကိုကြည့်

ဒေါ်မေမြိုင် သမီးဖြစ်သူ ကြယ်စင်လင်းအား တိုးတိုးတိတ်တိတ် မှာရ
တာလည်း ရှိသည်။

“ဟဲ့ မိလင်း... ကားငှားဖို့လုပ်အေ”

“ဟမ် အဘွားပြောတော့ လင်းတို့ကို လာကြိုမယ့်သူရှိတယ်
ဆို။ ဘယ်က ကားက ထပ်ငှားရဦးမှာလဲ”

ဂိတ်ထဲက ထိုင်ခုံပေါ်မှာ လင်းထိုင်ရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ တွေးတော
နေစဉ် အဘွား၏စကားကြောင့် ကြောင်တောင်တောင် ပြန်မေးလိုက်
သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဘယ်အရာကိုမှ စိတ်တိုင်းမကျတတ်သော
အဘွားက လင်းကို မျက်စောင်းအကြီးကြီးထိုးကာ -

“မိလင်း... ကျုပ်က ကားငှားဆို ကားငှားမှ ကြိုက်တာဆို။
ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်မပြောနဲ့။ သွား တက္ကသိုလ်ရိပ်သာလမ်းထိကို
ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ မေးပြီး ကားခေါ်ခဲ့။ ဒိုအေ ဘယ်လောက်လဲ
ဘာညာမေးမနေနဲ့။ တွေ့တဲ့ကား တစ်စီးစီးသာခေါ်ခဲ့အေ”

ခေါ်ခဲ့ဆိုတော့လည်း ခေါ်ရတာပေါ့လေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်ဆိုတာ လင်းအတွက်တော့ နီးလျက်နှင့်
ဝေးသော နေရာတစ်ခုဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ အင်္ဂပူ-ရန်ကုန်

တိုက်ရိုက်ကားစီးလျှင်တောင် (၅) နာရီနှင့်ရောက်သော ရန်ကုန်မြို့
လင်း တစ်ခါမှမရောက်ပူးခဲ့။

ရွာနှင့် အဝေးဆုံးဒေသဆိုလို့ လင်း ညောင်တုန်းထိသာ
ရောက်ပူးခဲ့သည်။

ကဲ ခုတော့ ရန်ကုန်ရွှေ့မြို့တော်ကြီးကို လင်း အရှင်ထင်
လတ် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ရပြီလေ။ ခုထက်ထိတော့ ရန်ကုန်မြို့
ကြီးက ပဉ္စလက်ဆန်နေဆဲ။

လင်း ဘယ်လောက်ကျယ်ကျယ် ပြည့်ကျပ်နေသော ကား
ကြီး ကားငယ် အသွယ်သွယ်ကိုလည်းကောင်း၊ မြို့နေရာ ဘယ်
လောက်ကျဉ်းကျဉ်း အထပ်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ဆောက်ထားသော တိုက်
တာ အဆောက်အအုံများကို ကြည့်၍ လည်းကောင်း လင်း အသက်
ရှူကြပ်မိပါသည်။

“ဟင်း ဒီဘက်ကျတော့ တစ်မျိုးပါလား”

မိုးပျံတိုက်မြင့်ကြီးတွေ တဖြည်းဖြည်းကျပါးလာကာ မြို့ကြီး
ဝန်းကြီးတွေနှင့် တိုက်ကြီးလှလှတွေတွေ့တော့ လင်း၏အကြည့်များ
တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာသည်။

အခန်း (၉)

“ဟယ်လို”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အတွင်းရေးမှူးပြောထားလို့ ကျွန်တော်
သိပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားတို့ ကုမ္ပဏီက CEO နဲ့တွေ့ဖို့ဆိုတာကတော့
ကျွန်တော် စဉ်းစားပါဦးမယ်။ စဉ်းစားပါဦးမယ်ဆိုတာက တခြားကြောင့်
မဟုတ်ပါဘူး။ အကျိုးတူပူပေါင်းမှုမျိုး မဟုတ်ဘဲ တွေ့ရုံသက်သက်
ကတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံးအတွက် အဆင်ပြေနိုင်မှယ်မထင်ဘူးလို့
ယူဆပါတယ်”

“-----”

၈၄ လှိုင်ကြာဖြူ (လားရှိုး)

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က အချိန်ဟာ တန်ဖိုး သလို ကျွန်တော်တို့ဘက်ကလည်း အတူတူပါပဲ။ အကျိုးတူ ပူးပေါင်း ဆိုရင်တော့”

“-----”

“ကျွန်တော်ပြောချင်တာကလည်း အဲဒီသဘောပါပဲဗျာ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်လည်း အကောင်းဆုံးတွေဆုံခြင်းဖြစ်ဖို့ မျှော်လင့် ပါတယ်”

Bluetooth ကိုဖွင့်ပြီး စကားပြောနေတာကတစ်မျိုး၊ လက် က ကွန်ပျူတာကီးဘုတ်ပေါ်တွင် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ပြေးလွှားနေတဲ့ မျက်လုံးတွေကလည်း ကွန်ပျူတာစခရင်ပေါ်မှာ အကြည့်လုံးဝမလွှဲပေ။

“ထိုး ထိုး”

ဘေးမှာက ဖုန်းက တတိတီမြည်လာပြန်တော့ -

“ပြော ကျော်စံလှ”

“ဆရာ Air Urope က Contact လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ ကျွန်တော် ဘယ်လိုအကြောင်းပြန်ရမလဲ ခင်ဗျား”

“ဟာ သေရော”

ကုမာရ ကိုယ့်လက်နှင့် နဖူးပြင်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်မိသည်။

“ဆောရီး ကျော်စံလှ၊ ကိုယ် တကယ်ပေမယ့်သွားတယ်။ မင်း ဘယ်လိုပြောထားသလဲ”

Airc Urope Company နှင့် စာချုပ်ချုပ်ဖို့ ပြောထားခြင်း ခြင်ရာ သူက နေ့ရက်တစ်ရက် သတ်မှတ်ပေးရမည်။ ထိုရက်တွင် ဘုမ္မဏိမှာ တာဝန်ရှိသူတွေက Member ဖွဲ့ကာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ညီသင့်တာညှိပြီး လက်မှတ်ထိုးကြမည်။

ဘယ်ရက်က ပိုသင့်တော်မလဲ ချိန်ဆနေသည့်ကုမာရမှာ ကြားဖြတ်ဝင်လာသော အလုပ်တစ်ခုကို ဆောင်ရွက်နေစဉ် ထိုကိစ္စကို မေ့လျော့သွားမိသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ နာရီဝက်နေရင် အကြောင်းပြန်မယ်လို့ ပြောထားပါတယ် ဆရာ။ နာရီဝက်မတိုင်ခင် ဆရာ့ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက် တာပါ”

“အိုခေ”

အလိုက်တသိဖြင့် စိမ့်တတ်သော ကျော်စံလှက ဒါကြောင့် သည်း သူ့လက်စွဲဖြစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ အရိပ်အကဲနားလည်၍ အစစ အရာရာ သင်ယူလိုစိတ်ရှိသော ကောင်လေးဖို့ သူ ကျော်စံလှအပေါ် စိတ်တိုင်းကျပါသည်။

သင့်တော်သော ရက်တစ်ခုကို သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည်။ မရှေးမနှောင်းပင် လက်ရှိ လုပ်သက်စ အလုပ်ကလည်း ပြီးပြတ်သွားသည်။

ဒီနေ့ ရုံးသို့မသွားဖြစ်ပါ။ လုပ်စရာရှိသည့်အလုပ်ကိစ္စများကို အိမ်မှာနေ၍ Laptop တစ်လုံးရှေ့တွင်ထိုင်ကာ စီမံဆောင်ရွက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ လူကသာ အိမ်မှာနေ၍ နားရသည်ထင်ကြမည်။ တကယ်က နာမည်သာရှိသည်။ လူက အလုပ်နှင့်လက်နှင့် ပြတ်ရသည်မရှိ။ အလုပ်နှင့်လက်နှင့် မပြတ်လျှင်တောင် အလုပ်ကိစ္စနှင့်ဝင်လာသော ပုန်သံတွေကြောင့် မနားရပေ။

“အစ်ကိုလေး... အစ်ကိုလေး”

“ဟေ့ စိုးထိုက်... အလောသုံးဆယ်နဲ့ ဒါက ဘာဖြစ် လာတာလဲ”

အလုပ်ပြီးသွားပြီမို့ နောက်မိပါသော ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်စေ့ဘက်၌ ပတ္တာချိတ်၍ မျက်လုံးမှိတ် အနားယူနေချိန် အလောတကြီးခေါ်သံကြောင့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် လိုက်တော့ သူ့ရှိရာအပေါ်ထပ်သို့ ပျာယာပျာယာ ပြေးတက်လာသော စိုးထိုက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အစ်ကိုလေး ခြံဝမှာလေ အန်တီကြီးကိုတွေ့ချင်လို့တဲ့”

“တွေ့ချင်လို့ မေမေမရှိဘူး တရားစခန်းသွားတယ်ဆိုတာ

မပြောလိုက်ဘူးလား”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်မေးတော့ စိုးထိုက်က မျက်နှာမဲ့တဲ့တဲ့

ခေါင်းကုတ်ကာ -

“ကျွန်တော်ပြောပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြေးအဘွား (၂) ယောက် ကျွန်တော်လိမ်နေတယ်ထင်နေတာ”

“မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၊ ဘယ်က မြေးအဘွား နှစ်ယောက်

“-----”

ခေါင်းယမ်းပြသော စိုးထိုက်ကိုကြည့်ပြီး ကုမာရ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ နောက်ဘက်မှ ထိုက်က ပြေးလိုက်လာသည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်တော့ ခြံထဲစီးသော ဖိနပ် ပြောင်းစီး ကြံရှေ့သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ခြံဝတွင် တံခါးဖွင့်ထားသော်လည်း ခြံထဲသို့ မဝင်ဘဲ ဘေးသို့ တက်ထားသော တက္ကစီကိုလည်းကောင်း၊ ကားဘေးတွင်ရပ်နေသည့်

အဘွားအိုနှင့် ကလေးမဆီသို့လည်းကောင်း ကုမာရ၏အကြည့်များ ရောက်ရှိသွားသည်။

“သူတို့ပဲ အစ်ကိုလေး”

မြေးအဘွားနားသို့ရောက်ခါနီးတွင် စိုးထိုက်က ရှေ့သို့တက်ကာ ပြေးရင်း မြေးအဘွားဘက်သို့လှည့်ကာ -

“ဒီမှာအဘွား... ဒါ အန်တီကြီးရဲ့သားပဲ။ အန်တီကြီး တကယ်တရားစခန်းသွားတာ ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာတော့ အဘွားတို့ပဲ မေးတော့”

စိုးထိုက်၏လေသံမှာ ခပ်ငွေ့ငွေ့နှင့် စိတ်မရှည်သည့်လေသံပါနေလေရာ ကုမာရ စိုးထိုက်ကို ဆက်မပြောနဲ့တော့ဟူသောသဘောဖြင့် လက်ကာပြုပြီး ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်းတိုးတက်လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော အဘွားအိုနှင့်ကောင်မလေးဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အဘွားအိုသည် အသားလတ်လတ်နှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ဖြစ်ကာ ရင်ဖုံးအင်္ကျီအဖြူကို ခပ်ပွပ္ပချုပ်၍ ဝတ်ဆင်ထားသည်။ အညိုရောင်တွေ အနီရောင်တွေ ရောယှက်နေသည့် ပါတိတ်လုံချည်ကိုလည်း ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။

ပုံစံကြည့်ရတာ ကလိမ်ကကျစ်ကျစ်တတ်သော ပုံစံမဟုတ်။ နှုတ်ဖတ်မနေ။ ကောင်မလေးဘက်သို့ အကြည့်တစ်ချက် ရောက်သွားသည်။

ကောင်မလေးသည် အသက်နှစ်ဆယ်တောင် ပြည့်သေးပုံမဟုတ်။ မျက်လုံးတွေက ဝိုင်းစက်ကာ မျက်တောင်တွေက ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်စဉ်မှာတောင် ထူပိန်းကော့ရွန်းနေတာကို မြင်ရပြန်သည်။

ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာတော့ သူပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်တွေ့ရခဲ့သည့် ထူပိန်းပိန်း သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီး နှစ်ကွက်ကို ကွက်ထားသည်။ အရပ်က အလောတော်နှင့် အနည်းငယ်ပြည့်ဖြိုးသည်။

ခန်းဆီရောင်ဖျော့ဖျော့ ချည်ထည်ဝမ်းဆက်ကို ဝတ်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

“မောင့်ကိုတော့ သတင်းစာထဲမှာ ခဏခဏ မြင်ဖူးပါတယ်။ မောင်က ခင်စောမူသားအငယ် မဟုတ်လား။ ဒီသူငယ်ကွယ် အဘွားတို့ကို လူလိမ်လူညာများ မှတ်နေသလားမသိဘူး။ အမျိုးမျိုး စစ်လား ဆေးလားလုပ်ရဲ့။ ဒီကြားထဲ ခင်စောမူ တရားစခန်းသွားတယ်လို့ ငါ့ညာသေး”

“အဘွား ကျွန်တော်မညာဘူး။ အန်တီကြီး တကယ် တရား

စခန်းသွားလို့ သွားတယ်ပြောတာကို အဘွားတို့ကိုလည်း လာလိမ့်ညာ
နေတယ်လို့လည်း မပြောရပါလား”

“အံ့မား၊ ဒီမှာ ရှင်အိမ်ရှင်ရောက်လာမှ လေသံက ပြောင်း
မသွားနဲ့။ ဘယ်လိုကြည့်လိုက်ရင် ဘာအကြည့်ဆိုတာ လင်းတို့က
နောကျောနေပြီးသားနော် ဟွန်း”

“လင်း”

“စိုးထိုက်”

အဘွားဖြစ်သူ၏ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော ကောင်မ
လေးက ဖြေရှင်းချက် ဝင်ထုတ်သော စိုးထိုက်ကို စူးစူးရဲရဲကြည့်ကာ
ရန်တွေ့လေသည်။ သူမအဘွားဖြစ်သူက သူမကိုထိန်းသလို စိုးထိုက်
ကိုလည်း သူ ဟန်တားလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက စိုးထိုက်ကို မျက်စောင်းခပ်ပြင်းပြင်းထိုး
သလို သူ့ကိုလည်း မကြည့်သလိုကြည့်တော့ ကုမာရမှာ စိတ်တိုရ
အခက်၊ ဒေါသဖြစ်ရအခက်။

“ဒီကအဘွားကိုတော့ ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတာ
စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဒီကိုရောက်နေတာ မကြာသေးပါ
ဘူး။ မေမေ့ကို ကောင်းကောင်းကြီးသိတယ်ဆိုတော့ အဘွားနာမည်

အယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရမလဲ”

“အစိုးပန်းဆာလို့သာပြောလိုက် လူလေးအမေ ရောက်ရာ
အရပ်ကနေ ပြေးလာလိမ့်မယ်”

လုံးဝ ပိုင်နိုင်သောလေသံနှင့် ပြောနေတာမို့ အဘွား၏စကား
ကို သူ့သဘောကျလှစွာ ပြီးရင်း ခါးကြားထဲက ဖုန်းကိုထုတ်လိုက်
သည်။

မေမေ့ဆီသို့ ဖုန်းခေါ်နေစဉ် အကြည့်က ဘွားအေ၏ လက်
မောင်းကိုဆွဲ၍ တိုးတိုးနှင့်ပြောနေသော ကောင်မလေးဆီ အကြည့်
ရောက်သွားသည်။

ကြည့်ရတာ ဒီလောက်ထိ စစ်လား ဆေးလားမေးပြန်းခံနေရ
တာကို ကျေနပ်ဟန်မတူ။ တက္ကစီသမားကို ပြန်မလွှတ်တာပဲ ကြည့်။
အခြားနေရာသို့ ခုပဲသွားတော့မည်ဟန်။

လာသမျှ လူတိုင်းကို အိမ်ပေါ်ပေးတက်ရအောင် ရှိသမျှ
အည်းတွေမချသွားမှာပေါ့ ကလေးမရယ်။ ဒီလောက်တော့ စစ်ဆေး
ချာပေါ့ဟု ကုမာရ ခပ်မြူးမြူးလေး တွေးလိုက်မိတာ ဘာကြောင့်
လဲမသိ။

အဘွားကို မယုံနိုင်သလိုကြည့်ပြီး လင်း ခေါ်လိုက်သည်။

နောက် လင်းတို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဖုန်းပြောနေသော သူ့ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးရင်း -

“လင်းသဘောကတော့ တခြားမှာတည်းတာက ပိုအဆင်ပြေမယ်ထင်တယ်။ ကြည့်ဦး အိမ်ကြီးကလည်း နည်းတာကြီးမဟုတ်ဘူး။ သုံးထပ်တိုက် ခပ်လှလှကြီး။ ပြင်ထား ဆင်ထားပုံကလည်း ဒီဒီယိုကားထဲကအိမ်တွေ ကျနေတာပဲ။ အဘွားလည်း ကြည့်ဖူးတာပဲ။ အဲဒီလို အိမ်တွေထဲမှာ ဘယ်လောက်ထိ ခမ်းနားအောင် ပြင်တတ်သလဲဆိုတာ။ လင်းတော့ တွေးရင်းနဲ့တောင် အနေကျုံ့ပါတယ်”

“ဘာကျုံ့စရာလိုလိုလဲ မိလင်း။ ညည်းဟာလေ ဘွားအေထက် တစ်လကြီးချင်တဲ့ဟာမလေ။ တခြားတည်းဖို့ စီစဉ်ထားမှတော့ ငါ ဒီမှာလာပြီး ဆေးစစ်နေပါတော့မလား။ ခုက နှစ်တွေအကြာကြီး ကြာအောင် မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ခင်စောမူကို တွေ့ချင်တာကြောင့် ငါ ဒီတိုလာတာ။

“ဒါပေမဲ့”

“တော်တိတ်”

အဘွားက တွေ့ချင်လို့လာပေမယ့် အိမ်ကြီးရှင်က မရှိတော့လို့

အခန်း (၁၀)

“အဘွားရယ် ဒီလောက်ထိ လူကို မယုံသင်္ကာနဲ့ စစ်ဆေးနေတာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လင်းတို့ပုံစံက လူလိမ်လူကောက် သူခိုးကြမ်းပိုးရုပ်တွေများ ထွက်နေလို့လား”

“ဪ... ဒီကလေးဆန့်တော့ ခက်ပါ။ စစ်စစ်မေးမေး ဘာဖြစ်လဲ။ ကိုယ်မှ မဟုတ်တာဘာမှမလုပ်ထားတာ မေးလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဖြေရုံပေါ့”

“အဘွား”

ဘာမှ စိတ်ထဲမရှိသလိုနှင့် ခပ်အေးအေးပြောနေသော

ပြောနေတာလေဆိုတာ ပြောဖို့ ပါးစပ်ဟဖို့ပြင်နေသော ကြယ်စင်လင်အား အဘွားက မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် တော်တိတ်ဟု ဖာန်သောအခါ လင်းပါးစပ်အော်တိုပိတ်သွားသည်။

လင်း၏ကျောဘက်သို့ အဘွားက ကြည့်နေသဖြင့် လင်းကျောနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

အယ်။

လင်းတို့ ပြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပြောနေတာကို ကြည့်နေသည့် အိမ်ကြီးရှင်၏သားကြောင့် လင်း မျက်နှာခပ်ပူပူဖြစ်သွားသည်။ သူက စကားပြောရပ်သွားမှ ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးကာ အဘွားထံသို့ ဦးတည်ကြည့်ပြီး ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာထားဖြင့် -

“အမှန်တကယ်က မေမေက တရားစခန်းမှာပဲ ဘွားက အဘွားနာမည်ပြောလိုက်တော့ မေမေက ဒီနေ့ပဲ ပြန်လာမယ်တဲ့။ ဝေးစိုးထိုက် ကားထုတ်ပြီး မေမေကိုသွားကြိုလိုက်တော့”

ဘွားကို ပြုံးရွှင်စွာ ပြောရင်း သူ့ဘေးနားတွင် လက်နှော့ပစ်၍ ရပ်နေသည့်လူအား လှည့်ပြောလိုက်သည်။

ရုံ့ဖဲသွားသည့်မျက်နှာအား လင်းက လှောင်ပြုံးပြုံးပြကာ မျက်နှာကို ခပ်တည်တည်ထား၍ မော့လိုက်သည်။

သဘောကတော့ အခုတော့ လိမ်တာပေါ်ပြီ မဟုတ်လား။ ဘယ်နှယ်လဲဆိုသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

အင့်။

ကိုယ့်အပြုံးကိုသိပုံနှင့် ကြည့်လိုက်သော ထိုလူ၏အကြည့်နှင့် ဆုံသွားသောအခါ လင်းမှာ ကိုယ်၏ ကလေးကုလားဆန်သော အပြုအမူအတွက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ပြင် လုပ်မိလုပ်ရာဆန်စွာ ဘယ်ဘက်လက်နှင့် ကိုင်ထားသည့် အဝတ်အိတ်အား ညာဘက်လက်ဖြင့် ပြောင်းကိုင်လိုက်မိသည်။

ဒီတော့မှ သူက -

“ဪ... နေဦး စိုးထိုက်၊ အဘွားနဲ့ ဒီချာတိတ်ရဲ့ အဝတ်အိတ်တွေ သယ်ပြီး ဧည့်သည်တွေခန်းမှာ သွားထားပေးလိုက်”

“အို နေပါစေ၊ ငရဲတွေကြီးကုန်မှဖြင့်”

“ပေးလိုက်ပါ ချာတိတ်။ အဝတ်အိတ် ခေါင်းပေါ်ရွက်ပြီး သယ်သွားတာမှ မဟုတ်တာ။ ဘွားဘွားရဲ့လက်ထဲက အဝတ်ထုပ်တွေနဲ့တော့ကိုပေး”

“ဟာ နေပါစေ အစ်ကိုလေး။ အဝတ်အိတ်တွေက ပေါ့ပေါ့လေးပဲ။ ကျွန်တော် နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

အဘွားရဲ့လက်ထဲကအထုပ်ကို ယူဖို့ ပြင်နေသော သူ မယူနိုင်
အောင် စိုးဆိုက်ဆိုသူက အဘွားရဲ့လက်ထဲကအထုပ်ကို လှမ်းယူသလို
လင်း၏လက်ထဲက အဝတ်ထုပ်ကိုပါ ဘယ်တစ်ဘက် ညှာတစ်ဘက်
ဆွဲ၍ အိမ်ကြီးဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

“အစ်မ ... အစ်မတို့ကိစ္စလေးတွေပြီးရင် ကျွန်တော့်
ကားခလေး မစကြပါဦး”

“အယ် ဟုတ်ပါရဲ့”

ခပ်တည်တည်နှင့် အိမ်မကြီးဘက်သို့ ထွက်ခဲ့စဉ် ဂေဟ
နောက်ဘက်မှ ကားဆရာ၏စကားကြောင့် လင်း အားနာကာ ကား
လှမ်းပေးလိုက်သည်။

အစတုန်းက တက္ကစီခ (၈၀၀၀) ကို အိမ်သို့ရောက်သည့်
အခါ ဈေးဆစ်ဦးမည်ဟု တေးထားသော်လည်း ဒီလောက်ထိ ဈေး
ပေးတာကို ကျေးဇူးတင်လှတာမို့ လင်း ဈေးဆစ်မနေတော့ပေ။

ကားခရှင်းပြီး လင်း ရှေ့မှသွားနေသော အဘွားတို့နောက်
ခပ်သွက်သွက်လိုက်ခဲ့သည်။ ဘွားနှင့်ယှဉ်၍ သွားနေသောသူ
နောက်တွင်ပါမလာသောလင်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။

ခုံညားလှသည့် ချောက်လက်ရောင် (၃) ထပ်တိုက်ကြီး

လင်း တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်သည်။ (၃) ထပ်တိုက်မှာတောင် မိုးရိုး
(၃) ထပ်တိုက်မျိုးမဟုတ်ဘဲ ခေတ်မီစွာ လှလှပပ ဆောက်ထားသည့်
သုံးထပ်တိုက်မျိုးဖြစ်သည်။

အပေါ်ဆုံးတွင် သစ်ပင်များ၊ ပန်းပင်များ လှမ်းတွေ့မြင်နေရ
ခြင်းမို့ ဗီဒီယိုကားတွေထဲကကဲ့သို့ သူဌေးများ၏ နားနေဆောင်လား
အပန်းဖြေဆောင်လား။

ဘွား၏အသိတွေထဲတွင် ဤမျှ ချမ်းသာကြွယ်ဝသောလူများ
မိလိပ်မည်ဟု လင်း တစ်ခါမှ မသိခဲ့ပေ။ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ဆိုတာ
လင်းအတွက် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေရသလို မြင်တွေ့ရသမျှ ပတ်
ဝန်းကျင် ရှုခင်းအလှတို့သည်လည်း လင်းအတွက်တော့ သိပ်ကို
ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းလှပါသည်။

စိန်ဘုရားကုန်းဆိုသည့်ရွာလေးအတွက် သိပ်ဝေးလှသည်
မဆိုသာသလို နီးလှသည်မပြောသာသော ကွင်းကောက်မြို့ကိုတော့
လင်း နှံ့သည်။

ဘယ်လမ်းကြာ။ ဘယ်အိမ်ကြားမှာ ဘာရှိသလဲ လင်း
သိသည်။ သိဆို ကွင်းကောက်ဆိုတာလည်း ဟိုဘက်မြို့ထိပ်နှင့်
ဒီဘက်ထိပ် ဆိုက်ကားပတ်စီးကြည့်လျှင်တောင် အလွန်ဆုံးကြာလျှင်

နာရီဝက်။ ဒီတော့ ဤမြို့အကြောင်း လင်းသိတာ သိပ်တော့ မဆန်လှပါ။

တောသူ မြို့သို့ရောက်တော့ မြင်မြင်သမျှအရာတိုင်းသည် လင်းအတွက်တော့ ထူးခြားဆန်းကြယ်လွန်းတာ သိပ်တော့မလွန်း

နေနီက ဝတ်ကောင်းစားလှများနှင့် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝံထွက်နေသလို တောက်ပနေသည့် လူကြီးဆီသို့ လင်း၏အကြည့်ရောက်သွားပြန်သည်။

သူ၏အရပ်အမောင်းသည် တော်တော်ကြီးရှည်ပါသည်။ မင်းနှင့်ယှဉ်လျှင်တောင် သူက ခေါင်းတစ်လုံးစာနီးပါး မြင့်မည်ထင်၏။

အသက်အရွယ်ကို စိတ်ထဲမှ ခန့်မှန်းကြည့်သောအခါ လင်းထက် ဆယ်နှစ်၊ ဆယ်ငါးနှစ်ခန့် အသာလေး ကြီးနိုင်သည်။

အနက်ရောင်ပြောင်လက်နေသည့် ခြေစွပ်ဖိနပ်ပေါ်သို့ ပုံကနေသည့် စတိုင်လ်ဘောင်ဘီနီညှိရောင်က ခပ်အိအိ၊ ခပ်ပွပွ။ အပေါ်တွင် အဖြူအနက် ကနဲလန့်စင်း ရှုပ်အင်္ကျီလက်တို ဝတ်ဆင်ထားသော သူထံမှရရှိသော မွှေးရနံ့သည် တော်တော်ကို သင်းပျံ့နေသည်။

ကိုယ့်လိုပိန်းကလေးတောင် ဘာမွှေးရနံ့မှ မသုံးတာ၊ မွှေးရနံ့ကြိုင်လှိုင်နေသော အမျိုးသားတစ်ဦး၏ဘေးတွင် ရပ်နေရသောအခါ

လင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သူနှင့်ဝေးအောင် ကိုယ်ကို မသိမသာ ကျုံ့ရင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ ဒီလောက်ထိ မွှေးကြိုင်နေတာ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟု မလိုတမာလည်း တွေးလိုက်သေးသည်။

သူကတော့ လင်း၏ လိုသလိုတွေးတဲ့အတွေးတွေ၊ မလိုတမာတွေးတဲ့အတွေးတွေကို သတိပြုမိပုံမရ။

ဘွားပြောနေသောစကားများကို ဂရုတစိုက်နှင့် အရေးတယူနားထောင်တော့သည်။ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပုံစံကြည့်ရတာ ခပ်တည်တည်တင်းတင်းနဲ့ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရခက်မည်လူဟု ကနဦးက လင်းတွေးခဲ့သော အတွေးများကလည်း မှားယွင်းခဲ့ပါသည်။

“ရတယ် ချာတိတ်၊ ဖိနပ်ချွတ်စရာမလိုဘူး ဖိနပ်စီးခဲ့။ ဘွားဖိနပ်မချွတ်နဲ့”

အိမ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ဖို့ အိမ်ပေါက်ဝတွင် ရပ်လိုက်ချိန် ဖိနပ်ချွတ်ဖို့ပြင်နေသော လင်းတို့၏ မြေးအဘွား (၂) ယောက် သူက ပြော၏။

မှန်တောင်ကြည့်လိုရမတတ် ပြောင်လက်ဝင်းလက်နေသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လင်း ခြေလှမ်း မရဲတရဲလှမ်းလိုက်ပါသည်။

သူကတော့ ဘောင်ဘီအိတ်ကပ်နှစ်ဖက်ထဲသို့ လက် (၂)
ဖက်ထိုးထည့်ထားရင်း လင်းတို့ နေထိုင်ရမည့်အခန်းကို လိုက်ပြသည်။
အခန်းပြင် မထွက်ခင် -

“တစ်ခုခုလိုရင် ဟောဒီခလုတ်ဖြူဖြူလေးကို နှိပ်လိုက်နော်
ချာတိတ်၊ ဒီအိမ်မှာ ဘာမှ အားနာစရာမလိုဘူး။ ဘွားလည်း နားလိုက်
ပါဦး ခင်ဗျာ”

အခန်း (၁၁)

“နာမည်ပြောင်းရမယ် ဟုတ်လား မမ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာလဲ မင်းက အနုပညာလောကထဲကို
တော့ချုံအုံကြားကလာတဲ့ ခပ်အုန်းအုန်းနာမည်ကြီးနဲ့ တိုးဝင်ဖို့များ
စဉ်းစားထားသလား မောင်”

အထင်သေး အမြင်သေးနှင့် ပြောလိုက်သော မမ၏ စကား
လုံးအောက်တွင် မင်းမင်း သိမ်ငယ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

တော့ချုံအုံကြားက တက်လာတာမှန်သော်လည်း တော့ချုံ
အုံကြားကသူအဖြစ် အထင်သေးခံရသောအခါ စိတ်ထဲတွင် မခံချို
မခံသာလည်း ဖြစ်မိပါသည်။

“တို့ပြောတာ မှားများသွားလို့လား မောင်၊ မှားတယ်ထင်ရင် လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ တို့က ပြုစုပျိုးထောင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားရင် သူများပြုစုပျိုးထောင်ထားတဲ့ပန်းကို အရန်သင့် ကောက်ပျိုးထောင်မတ် သူတော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ တစ်ခုတော့ မင်းမြဲမြဲမှတ်ထား”

“-----”

“နံပါတ်တစ် မင်း အဆိုတော် သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တာကို တော့ တို့သဘောကျပါတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ လူတစ်ယောက်မှာ ထိုက်တန်တဲ့နေရာရှိတယ်ဆိုရင် မင်းအတွက်လည်း ထိုက်တန်တဲ့ နေရာ ရှိရမှာပေါ့။ မင်းရုပ်ရည် မင်းဟန်ပန်က ဒီတိုင်း အလဟဿ ဖြစ်သွားမှာ နှမြောစရာကွာ”

မင်းမင်း နားသာထောင်နေရသော်လည်း သူမ ပြောချင်တာ ကို မသိကွဲ့။ ဘာကိုပြောချင်နေသလဲမသိ။

သက်ထွန်း ပြောခဲ့သလိုပင် -

“မင်း သူနဲ့တွေ့တာ မင်းအတွက် အမှီကောင်းကောင်းပြီ မှတ်တော့ ကောင်လေး။ ပြီးရင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး မင်း ရှင်သန် လိုက်စမ်းကွာ”

သက်ထွန်းကတော့ သူ့ဘဝကို အားကျသလိုပြောသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် လက်ရှိရောက်နေသော ဘဝကို မယုံနိုင် ။ ကားဝပ်ရှော့တစ်ခု၏ အဖိထဲတင်နေရသော မင်းမင်းအဖြစ်ကနေ နေ့ချင်းညချင်းပင် တိုက်ခန်းနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ဖြစ်သွားသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အိပ်မက်လား တကယ်လား မသိကွဲ့။

“ငါပြောတော့ ဝှင်ကြီးကြီးဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာမောင်၊ ဒီမှာ မင်းသိလား မင်းမင်း။ ငါတို့ မင်းတို့အတွက်သာ ငွေဆိုတာ ရှားလိုက်တာ၊ ရှာဖွေရခက်လိုက်တာ ဘာညာဖြစ်နေချိန်မှာ တချို့ သောသူတွေအတွက် သိပ်ပေါလွန်းတဲ့ငွေတွေကို ဘယ်နေရာမှ သုံးရ ခြိန်းရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေတာ။ မင်းအတွက် တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ကားတစ်စီးဆိုတာ သိပ်ကို မက်မောရာဖြစ်နေချိန်မှာ သူတို့အတွက် တော့ ရှော့ပင်တစ်ခါထွက်စာလောက် သဘောထားတာ”

“ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့တွေ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းကွာ။ ဟေ့ကောင်၊ ငါ မင်းကိုမေးမယ်။ မင်းခုလက်ရှိကာလကို မပျော်ဘူးလား”

တွေဝေနေသော သူ့ကို ကိုသက်ထွန်းကမေးခွန်းတစ်ခု ကောက်မေးသည်။

ပျော်လား မပျော်ဘူးလားတဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အချိန်ပြည့်တက်ကြွနေသူဖြစ်
တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီးနှင့် နေချင်း ညချင်း ပြောင်းလဲသွားတဲ့
ဖြစ်ရပ်တွေက လယ်ထဲက တက်လာသောမင်းမင်းအတွက်တော့ သိပ်
ကို ပျော်စရာကောင်းနေသည်။

သူမကလည်း ကိုယ့်အတွက် အဆိုတော်ဖြစ်ရေး ပြုစုပြီး
ထောင်ပေးမည်ဆိုတာတော့ မကြာခင် သူမကမောသော ဘဝကို
ရရှိတော့မည်။ သို့သော် သူ့ဘဝကမူ -

“ဟေ့ မင်း ဒီလောက်ထိ အမြင်ကျဉ်းမြောင်းမနေစမ်းနဲ့ကွာ
မင်း ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။ မိန်းမတစ်ယောက်
ကတောင် ဒီလိုကိစ္စကို ထမင်းစားရေသောက်သလို သဘောထားရင်
မင်းက ယောက်ျားလေးပဲ နေသာသပ လေညာကပဲ”

သူ့မျက်နှာ နီရဲသွားသည်။

ဘဝတစ်ခုပြောင်းလဲဖို့ ဘဝတစ်ခုကို ထိုးကျွေးခဲ့မိလေ
သလား။

ပါးနမ်းဖို့မဆိုထားနှင့် ပန်းဖက်ဖို့ကိုတောင် တွန့်ဆုတ် တွန့်
ဆုတ်ဖြစ်နေသော လင်းကို ဖျတ်ခနဲ မြင်ယောင်သွားသည်။

လင်းအတွက်ဆိုရင် မင်းမင်းဆိုသည်သူက မရှိတော့တဲ့

သူ့လား။ သေဆုံးသွားတဲ့လူလား။ မထိုက်တန်တော့တဲ့လူလား။
တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီးပိုင်ရုံဖြင့် ဘယ်သူကဘယ်သူ
မထိုက်တန်တာလဲ။ သူက လင်းနှင့်မထိုက်တန်တာလား။ လင်းက
သူနှင့် မထိုက်တန်တာလား။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ ရက်ရောတတ်သော မိန်းမတစ်
ယောက်နှင့် သူကတော့ ဒွေးရောယှက်တင် ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

“ဒီလိုမိန်းမတွေအတွက် လိုအပ်ချက်က ဘာလဲ။ မင်း
ကောင်းကောင်းကြီး သိထားဖို့လိုတယ် မင်းမင်း။ မင်း အပြုအစု
ကောင်းရင်ကောင်းသလို မင်းအတွက် ဒါတွေ ဝင်နေမှာပဲ”

လက်ညှိုးနှင့်လက်မ ကွေးပြဲနေသော ကိုသက်ထွန်း၏လက်
တွေကို မင်းမင်း တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုဝှင်ကို ဖန်ပေးသူက
သူပါဆိုပြီး ရသမျှ စေစုထဲကနေ တောင်းဆိုခဲ့သော ငွေကြေးအတွက်
သည်း သူ နှမြောမှုတော့ သိပ်မဖြစ်လှပါ။

No pain no gain ဆိုသည့် အနာမခံ အသာမခံရဆိုသည့်

စကားပုံအရ တစ်ခုလိုချင်လျှင် တစ်ခုပေးဆပ်ရခြင်းအတွက်လည်း
သူ နောင်တတော့ မရပါ။

ပထမဆုံးသော အတွေ့အကြုံမှာတော့ စိတ်ထဲ အပြစ်ကြီး

ကြီးတစ်ခုကို ကျူးလွန်မိသလို ခံစားရသည်။ မိဘမောင်နှမတို့၏ မျက်နှာနှင့် လင်း၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် -

“တို့ကလည်း သူများကို ချည်နှောင်ဖို့ ဝါသနာမပါဘူး။ တို့ကို သူများက လာချည်နှောင်ရင်လည်း သိပ်မုန်းတာပဲ”

ဘယ်အရာကိုမှ အလေးအနက် မထားသလိုပြောသော မင်းမင်း လန့်တော့လန့်ရသည်။

တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီးပေးထားခြင်းသည် ကိုယ်အမည်နှင့်မဟုတ်တော့ သူမ မောင်းချချိန် ကိုယ်က အချိန်မရွေး လမ်းဘေးကကောင် ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ဤအတွက်လည်း ကိုသက်ထွန်းက -

“ဒီလို မိန်းမတွေက သူတို့သာယာမှုတွေမရှိတော့ဘူးဆိုရင် မင်းကို ဘာမှ သောက်ဂရုစိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်က အဲဒီချက်ကောင်းကို သိထားပြီး ဖမ်းဆုပ်ထားနိုင်ရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ အဲဒီတော့ သူတို့သာယာမှုမပျောက်ဆုံးသွားအောင်တော့ မင်း ပြုတတ်ရမယ်နော် ... ဟား ဟား”

တဟူ့ဟားနှင့် အော်ရယ်နေသော ကိုသက်ထွန်း၏မျက်နှာအား မင်းမင်း လက်သီးတွေနှင့် ထိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူပြောသော ဂွင်ကြီးကြီးဆိုတာ မဖြစ်ခင်က စောစီးစွာ ညီညွတ်ရခဲ့လျှင် လက်ခံမိချင်မှ လက်မခံမိမည်။ ခုတော့ ကိုသက်

ထွန်းကလည်း သူ့အား လူတင်ပါလို့ ခွားကျားကိုက်ဟု ဆိုလေမလား။

ငွေမရှိသည့်ဘဝသည် ငွေရှိမိန်းမတစ်ယောက်က ငွေမရှိသူကားတစ်ယောက်အား ရောင်းကုန်လို သဘောထားတာကလည်း ခင်နာစရာ။

ရုန်းမထွက်နိုင်သေးသရွေ့ အထင်သေးသေး မောက်မာမာ တာမှမဖြစ်သလိုနေရပေဦးမည်။

“မမက ဘယ်လိုနာမည်ပြောင်းချင်တာလဲ” ဆိုဖာပေါ်တွင် ကျောမို့၍ ခြေထောက်တစ်ဖက်ပေါ်တွင်

နောက်ထပ်ခြေထောက်တစ်ဖက် ထပ်တင်၍ ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်နေသော မမ၏ ဘေးတွင်ကပ်ထိုင်ကာ မေးလိုက်သည်။

လူချင်းနီးအောင် တိုးကပ်ပြီး ဆိုဖာလက်တန်းပေါ်ကျော်၍ ခုံကို ဖက်ကာ အင်္ကျီလွတ်နေသော ပုခုံးသားတွေကို လက်နှင့် ဘာသာပွတ်ကာ -

“ကျွန်တော်မျိုး မမအမိန့်ကို နာခံဖို့ အသင့်ပါ ခင်ဗျာ”

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ တို့ တစ်ခုတော့ ပြောထားမယ်နော်။

တို့ကလေး တို့ကို ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် သိပ်မှန်းတာပဲ။ အဲဒါ တစ်
တော့ မင်းမလုပ်မိစေနဲ့”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့။ မမ နှင်မထုတ်သေးသရွေ့ ကျွန်တော်က
မမရဲ့အနားမှာ ထပ်ကြပ်မကွာ ကိုယ်ရံတော်လို ရှိချင်တဲ့သူပါဗျာ
လယ်ကွင်းထဲကကောင်က ဒီလောက်ထိ စကားတွေ တင်
လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထင်။

အင်း ရုပ်ရှင်ကားတွေ၊ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေ ကြည့်ခဲ့ရတာ
ဒီနေရာမှာတော့ အသုံးတည့်သွားခဲ့သည်။ ကိုယ်ပြောနေတဲ့ စကား
တွေက ကိုယ်ကြည့်ခဲ့သော ဇာတ်လိုက်မင်းသားတို့၏ စကားလုံးတွေ
ဖြစ်ကာ ဆားမပါသည့် ဟင်းလျာလို ပေါ့ရွတ်ရွတ် ဖြစ်နေမှာတော့
အမှန်။

ပေါ့ခြင်း မပေါ့ခြင်းကို ဂရုမစိုက်တတ်သည့် မမကတော့
သူ့ရင်ဘတ်တွင် လက်တစ်ဖက်နှင့် သာသာပတ်ကာ -

“ဒီနေ့ ဒီချိန်ကစပြီး မင်းရဲ့နာမည်က မင်းသျှင်နောင် ဟုတ်
ပြီလား”

“မင်း သျှင် နောင်”

အခန်း (၁၂)

“ခင်လေးဆီကို ရောက်အောင် လာတွေ့တာကို ခင်လေး
မင်းသားမဆုံးဖြစ်မိပါတယ် အမေရယ်။ ဂျပန်ကပြန်လာတုန်းက
ခင်လေး လာရှာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေဆုံးလို့ အမေတို့ ပုသိမ်ကို
ပြန်သွားကြတာနဲ့ ကြိုတာလေ။ သားအဖေကလည်း အချိန်သိပ်
ပေးနိုင်တာနဲ့ ကွင်းကောက်လည်း ခင်လေးအတွက် ရောက်ပြန်
အဆင်ပြေရတယ် အမေ”

အဘွား၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်၍ပြောနေသော သူဌေးမကြီး
အား လင်း အံ့သြစွာ ကြည့်မိပါသည်။

လူကြီးသူမတွေပြောနေသည့် ဟိုစကား ဒီစကားတွေ ဆက်စပ်ခြင်းအားဖြင့် အဘွားနှင့် ဤဒေါ်ခင်စောမူတို့၏အကြောင်း သိခဲ့ရပါသည်။

ဒီလိုပါ။

ဒေါ်ခင်စောမူ၏ မိဘများသည် စပါးအဝယ်တော်များ ကြသည်။ ဆန်စက် ဆီစက်များ ပိုင်ဆိုင်ကာ ကွင်းကောက်တစ်ခု သည် ဒေါ်ခင်စောမူမိဘများနှင့် ကင်းနိုင်သောသူများ မရှိကြပါ။

ဤတွင် သူတို့စက်တွင်သာ ကြိတ်၊ သူတို့ဆီတွင်သာ ရောင်းတတ်သော အဘွားဒေါ်ပန်းဆာတို့နှင့် ဖောက်သည်ဖြစ်နေပြီ ဟုပြောလိုရသလို မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေပြီဟုလည်း ပြော၍ ရပါသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက ဒေါ်ခင်စောမူမှာ လူ့လောကထဲသို့မရောက် သေး။ မိခင်၏ ဝမ်းကြာတိုက်တွင် ခိုအောင်းနေသည့်ကာလ။

နေ့ရက်တွေ ပြောင်းလို့ တစ်နှစ်လည်သောအခါ ဒေါ်ခင်စော မူ ဖြစ်လာမည့်ကလေးအား သူ့မိခင်က မွေးဖွားသန်စင်နေသည့်ကာလ သူမတို့ဆန်စက် မီးလောင်သည်။

ပူမြင်းခြောက်သွေ့သော နွေရာသီကာလမို့ ပေါ့ဆမိခဲ့ သည်။ အတန်ကြာမှ သိသောကြောင့် ကြီးမားသောမီးတောက်ကြီး

ညင်းငြိုမီးသတ်ရသည်။

ဆန်စက်တစ်ဝက်နီးပါး အပျက်အစီးနှင့် ကြုံတွေ့ရသည်။ ဤတွင် မီးတွင်းထဲတွင် ရောက်နေသော ဒေါ်ခင်စောမူ၏မိခင်မှာ မီးလောင်သည့်မြင်ကွင်းအား မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသော အခါ နေရာတွင်ပင် သွေးလန့်၍ အသက်ပါသွားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အဘွားပန်းဆာသည်လည်း လင်းကြယ်စင်၏ အဖေဖြစ်သူကို မွေးဖွားထားသည်မှာ သိပ်မကြာသေးတော့ ဒေါ်ခင် စောမူအတွက် နို့တိုက်မိခင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသမီးမှာ မွေးကတည်းက တရှောင်ရှောင်ဖြစ်နေလေရာ သူ့လောကသို့ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် လူ့လောကထဲက ပြန်ထွက် သွားလေရာ ဒေါ်ခင်စောမူသည် အဘွားပန်းဆာ၏ အစားထိုးသမီးလို ဖြစ်ရသည်။

ကလေးက အရိုးပန်းဆာကို ခင်တွယ်သလို အရိုးပန်းဆာ ကလည်း ကိုယ် နို့ချိုတိုက်ကျွေး၍ ကျွေးမွေးခဲ့ရသော ဒေါ်ခင်စောမူ အား သမီးရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ခဲ့ပါသည်။ ပြုစုခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဒေါ်ခင်စောမူသည် အရိုးပန်းဆာ၏အရိပ်အောက် တွင် (၁၀) နှစ်နီးပါးနေခဲ့ရပါသည်။ ဒေါ်ခင်စောမူသည် မမေမြိုင်

ခေါ်သလိုပင် အရိုးပန်းဆာအား အမေဟုသာ ခေါ်သည်။

မမေမြိုင်ကတော့ အရိုးပန်းဆာ၏ ဒုတိယရင်သွေး ဖြစ်သည်။

နောက်တော့ ဒေါ်ခင်စောမူ၏ဖခင်မှာ နယ်တွင်ရှိသော ဆီစက် ဆီစက် အားလုံးကို ဖြုတ်ပစ်ကာ ရန်ကုန်မြို့တွင် ကုမ္ပဏီထောင်လိုက်သည်။

ဤသို့ဖြင့် အစောပိုင်းက သွားလိုက်လာလိုက်ရှိကြသေးသော်လည်း နောက်တော့ ကိုယ့်အလုပ်တွေနှင့် ကိုယ်ရှုပ်ရင်း မတွေ့တော့တာက ကြယ်စင်လင်း၏ တစ်သက်နီးပါးဟုတောင် ပြောရနိုင်ပါသည်။

“မေမြိုင်ရဲ့သမီးလေးက အချောလေးပဲ။ ချစ်စရာ ကောင်မလို့က်တာကွယ်”

“ဒါနဲ့ သမီးမှာက သား (၂) ယောက်နော်”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သားအကြီးက ရာတော့။ သားငယ်ကတော့ ကုမာရတော့။ ခု သားကြီးကတော့ အမေရိကားမှာရောက်ခဲ့တယ်။ သူ့အဖေနဲ့ပဲလေ။ သားကြီးသွားတော့ သားငယ်က ဒီပြန်ရောက်လာတာ”

ဒေါ်ခင်စောမူမှာ ခင်ပွန်းနှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခွဲခဲရသော်လည်း စီးပွားအားဖြင့် ယိုင်သွားသည်မရှိပါ။

သားတွေအရွယ်ရောက်မှ ကွဲတာမို့ စီးပွားတွေမကွဲဘဲ သားအကြီးက မိခင်ဆီနေသည့်အခိုက် သားငယ်က ဖခင်ဆီနေ။ သားအကြီးက ဖခင်ဆီနေသည့်အခိုက်အတန် သားငယ်က မိခင်ထံတွင်နေ။

“အမျိုးသားက နောက်အိမ်ထောင်နဲ့ဆိုပေမယ့် သားတွေနဲ့တော့ အသွားအလာ အဆက်အစပ်မပျက်ပါဘူး အမေရယ်။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ခင်လေးကို နေကောင်း မကောင်းတော့ ဖုန်းဆက်ပေးပါတယ်”

“ဪ”

“တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထီးကျန်ဆန်သလို ခံစားရပြီး တိုးတိုးဖော်တိုင်ပင်လို့ရတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ကို သိပ်တမ်းတတာပဲအမေရယ်။ မေမြိုင်က ကံကောင်းလိုက်တာနော်။ သမီးလေးနဲ့ဆိုတော့ ဘာမဆို တိုင်ပင်လို့ရတာပေါ့”

ဒေါ်ခင်စောမူက အားကျသလိုပြောတော့ အရိုးပန်းဆာက ဆိုင်းယမ်းရင်း ခြံထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်လို ပျော်နေသော မြေးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

တိုက်ကြီးက ကြီးမားလှပသလို ခြံကြီးကလည်း ကျယ်လှပပါသည်။ ခြံကြီးကျယ်သလို ခြံထဲတွင် စိုက်ထားသော ပန်းများ အမျိုးအစား စုံလင်လှပါသည်။

ထိုပန်းဥယျာဉ်တွင် ပန်းပင်များကို ပြုစုပျိုးထောင်ဖို့အတွက် ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက် ခန့်ထားရသေးသည်ဟုဆိုစဉ်က အစိုးပန်းဆရာမှာ အံ့ဩယူရသည်။

ရွာမှာကတည်းက ဘယ်ပန်းတွေ့တွေ့ ခေါင်းတွင် ဝေအောင် ပန်တတ်သော ပန်းကြိုက်ခင် ကြယ်စင်လင်းမှာ ပန်းတွေဝေဆာသည့် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ထမင်းမေ့ ဟင်းမေ့ ဖြစ်နေထာမျိုး။

“မထင်နဲ့ ခင်လေးရယ်။ သားမွေးထားခြင်းက ကံဆိုးခြင်းမဖြစ်နိုင်သလို သမီးမွေးထားခြင်းဟာလည်း ကံကောင်းခြင်းရယ်လို့ တော့ ပြောလို့မရဘူး။ ခု တို့တတွေပါကြည့်လေ။ အိမ်မှာ အားကိုးအားထားပြုစရာ ယောက်ျားသားတွေက မရှိတော့ ဘယ်လောက်ထိ ကလေးလင်တနိုင်သလဲ။ ဒါတောင် မယ်ခတို့မိသားစုရှိနေလို့ အများကြီး အဆင်ပြေနေတာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုတောင် မယ်ခရဲ့သားလေး ဖြူတက် အလုပ် လုပ်လိုက်တော့ လယ်တွေ တော်တော် ဒုက္ခရောက်ရတော့တာပဲ။ မောင်မျိုးကလည်း သိပ်မကျန်းမာတော့ အရင်လို အားစိုက် အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ကျုပ်တို့အဖြစ်ကလည်း သူများမြင်ရင်သာ ထယ်ခင်းရှင်တွေရယ်။ လက်တွေ့ဘဝမှာ ခွန်နဲ့အားနဲ့စိုက်ထုတ်ပြီး ထယ်တွေဦးဆောင်ပေးမယ့်ယောက်ျားသားတွေ မရှိတော့ အတော်ကို ဒုက္ခရောက်ရတယ် ခင်လေးရယ်။ ဒီကြားထဲ မေမြိုင်ကလည်း တရောင်ရှောင်ဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ”

ဒေါ်ခင်စောမူက အစိုးပန်းဆရာ ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ် ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း -

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်လေး တစ်ခုတော့ အကြံပေးကြည့် ခင်တယ် အမေ”

“ဘာများလဲ”

ဒေါ်ခင်စောမူက ခြံထဲတွင်ရှိနေသော ကြယ်စင်လင်းအား ချစ်မြတ်နိုးစွာ လှမ်းကြည့်ပြီးရင်း -

“မေမြိုင်သမီးဆိုတာ ခင်လေးရဲ့သမီးပါပဲ အမေ။ ပြီးတော့

...လင်းက မြင်တဲ့သူတိုင်းချစ်အောင် နေတတ် ထိုင်တတ်တဲ့

ကလေးလေးပဲ။ ဒီမှာရောက်နေတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်း ခပ်စိမ်းစိမ်း သီးသန့်မနေဘဲ ဘယ်သူနဲ့မဆို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ဆိုတော့ အမြင်မကြည်တဲ့ မောင်စိုးထိုက်နဲ့တောင် ငြိမ်းချမ်းရေးတွေရလို့

“.....”

ဒေါ်ခင်စောမူ ပြောလက်စကို ခဏရပ်ပြီး ကော်ဖီကို သောက်လိုက်သည်။ အရိုးပန်းဆာကတော့ ကော်ဖီဘယ်လောက် တိုက်တိုက် ဘယ်တော့မှ မသောက်ဘဲ ရေခွေးကြမ်းပူကိုသာ မက်မောမော။

ဒီမှာကူတော့ ရေခွေးကြမ်းအစား ရေအေးအေးလေး သောက်ဖို့ပြောလည်းမရ။

“လယ်တွေကိုဦးစီးမယ့်သူမရှိတဲ့အတူတူ လယ်အားလုံးကို ရောင်းလိုက်။ ရလာတဲ့ငွေတွေကို ဘဏ်ထဲမှာထည့်ပြီး ခင်လေးတို့ အတူလာနေပါလား အမေ”

“အို မဖြစ်နိုင်တာ ခင်လေးရယ်”

အရိုးပန်းဆာ၏အငြင်းစကားကြောင့် ဒေါ်ခင်စောမူ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။ အရိုးပန်းဆာက စကားမှားသွားတာကို သတိရကာ

“အမေပြောတာ အဲဒီလိုသဘော မဟုတ်ဘူးခင်လေးရယ်”

ညည်းကောင်းစားနေတာကို အမေ ဝမ်းလည်းသာပါတယ်။ သို့သော် ငြီး ဘယ်နေရာက ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း လူတွေက ကိုယ့် စာတီချက်ကြွ မွေးရပ်မြေကိုတော့ အင်မတန် ခင်တွယ်ကြတာ မဟုတ်လား။ ခုလည်း ရောက်ဖူးနေပြီပဲ။ မကြာခဏ လာလည်မှာပေါ့ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟေ့ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ။ အဘွားနဲ့ ဘာဖြစ်တာလဲ။
အယ်သူ့ဆူတာလဲ”

ညဉ့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်းတွင် အငိုမျက်နှာနှင့် ငုတ်တုတ်
ညိုနေသော လင်းကိုမြင်တော့ ကုမာရ ဘာရယ်မဟုတ် အခန်း
အတွင်းသို့ ခပ်သွက်သွက်ဝင်လာကာ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးလိုက်
သည်။

နောက်တော့ နောက်ဘက်တွင် ကပ်ပါလာသည့် စိုးထိုက်၏
အောက်ထဲသို့ အတက်ချီကျော်စက်ကို ပြောင်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ယောက်
သည်း ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေထောက်တင်၍ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေသော
လင်း၏ဘေးသို့ ရောက်သွားသည်။

“ဟင် ကိုယ်မေးနေတယ်လေ”

“ဘာမေးတာလဲ”

စောစောကမေးလိုက်တာကိုလည်း မကြားလိုက်။ ကိုယ့်
ဘေးနားမှ သူ့ရောက်လာတော့မှ ပါးပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်စတွေရှိနေ
တာကို သတိရသွားသောလင်းသည် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ပါးပြင်ပေါ်က
မျက်ရည်စများကို လက်ထဲတွင် လုံးကိုင်ထားသည့် တစ်ရှူးစများဖြင့်
ခပ်သွက်သွက် သုတ်၍ ပြန်မေးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၃)

လင်း၏အကြည့်က တစ်နေရာတည်း စူးစူးစိုက်စိုက် ရှိနေ
သည်။

ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် မျက်တောင်မခတ် အသက်မရှူသော
လင်းသည် ကျောက်ရုပ်နှင့်တောင် တူနေသေးသည်။

ခဏကျတော့ လင်း၏ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်များ ပိုးပိုး
ပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။ ပြီးတော့ တနှိုက်နှိုက်ငိုကာ စားပွဲပေါ်က
တစ်ရှူးစတွေ လှမ်းယူကာ ပါးပြင်ပေါ် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မျက်နှာကိုမော့ကာ တစ်နေရာတည်းတွင် စူးစိုက်
ကြည့်နေပြန်သည်။

“မင်း ဘာလို့ ငိုနေတာလဲလို့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူ့
လို့လဲ”

“ဟစ်”

“ကိုယ်မေးတဲ့ထဲမှာ အံ့ဩစရာပါလို့လား”

မျက်လုံးကြီးပြုံး၍ ဟစ်ခနဲလုပ်ပြသော လင်း၏ဦးခေါင်းခေါ်
လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ပြောလိုက်မိသည်။

ရောက်ရောက်ချင်း နေ့ကတည်းက ကိုယ့်ကိုရှေ့မှာထားကာ
ကိုယ့်အတင်းတုတ်ခဲ့သော ဤကောင်မလေးကို အာဂကောင်မလေး
ဟု ကုမာရ စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

အဘွားပန်းသာ၏ စကားအရ သူမအသက်နှစ်ဆယ့်တစ်
ပြည့်၍ နှစ်ဆယ့်နှစ်ထဲမှာဆိုတာလည်း သိခဲ့ရသည်။

မြို့ပေါ်တွင် ဤအသက်အရွယ် မိန်းကလေးတို့သည် အလှ
အပပြင်ဆင်ခြင်း၊ ကျောင်းတက်ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ ပန်းခြံသို့
ရောက်နေခြင်း၊ အပျိုကြီးမိန်းမများကဲ့သို့ ပဲများခြင်း၊ အထားပေးခြင်း
များ၊ ဟန်ဆောင်မှုများရှိနေသော်လည်း သူမကတော့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ရှိသည့် အိမ်တွင် အနေမခက် ဟန်မများဘဲ နေတတ်
သလိုနေသည်။

သူကတော့ မိန်းကလေးများစွာနှင့် တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသဖြင့် ငွေရှိ
ထက်ရှိသည့် ယောက်ျားလေးဆိုလျှင် ဇွတ်အတင်းကပ်၍ ထိချင်း
ညှိချင် ပတ်သက်ချင်သော မိန်းကလေးတချို့အကြောင်းကို သိခဲ့ရပါ
သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မိန်းကလေးအားလုံး ဒီလိုပဲလားဟု
ဆင်ခြင်တလေ မှတ်ချက်ချပစ်လိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် မြမရွှာသင်း
ကဲ့သို့သော မိန်းကလေးမျိုးဖြစ်သည်။

ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း ထူထောင်ထားသော်လည်း ထိုလုပ်ငန်း
အား မိမိစီးစီးမလုပ်၊ ထိုလုပ်ငန်းအား အကြောင်းပြကာ ဘယ်ရွှေဘုံ
အိတ်တက်ထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးထိုင်နေရင် ကောင်းမလဲဆို
သည့် အတွေးသာ ရှိသည်။

ပါတီတွေတက်မည်၊ လုပ်ငန်းခွင် မိတ်ဆုံစားပွဲတွေတက်
မည်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိုးပေါ်က ကျလာသော နတ်သမီးအလား
ခင်သပ်ရှုမောဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်မည်။

ယောက်ျားတချို့အား ညှို့ယူဖမ်းစားဖို့ကြိုးစားမည်။ ချုပ်
မည်။ အပိုင်ကိုင်မည်။

အမေရိကားမှာရှိသည့် သူ့အစ်ကိုရာဇက်တောင် -

“ကိုမာနော် မြမည့်သင်းဟာ သဒ္ဓါညီမလေးဖြစ်တာတစ်
တည်းနဲ့ မင်း အားနာပြီး လိုက်လိုက်လျော့လျော့ မဆက်ဆံမိစေနဲ့
မင်း အကြီးကြီးခံသွားရလိမ့်မယ်။ အဲဒီမိန်းမက ပြောရရင်လည်း
ယောက်ျားကြီးတန်မယ့် မိန်းမတစ်ယောက် မကောင်းကြောင်း အ
နာပပြောနေလိုက်တယ် ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒီတော့ သူနဲ့ ကင်းနိုင်သူ
ကင်းအောင်နေ”

ဟု သတိပေးထားသူဆိုတော့ ကုမာရလည်း ဘာပြော
ကောင်းမလဲ ရှောင်လျှင်ဝေးဝေး မူးယစ်ဆေးဆိုသလို တတ်နိုင်သမျှ
ထိုသူမနှင့် ကင်းအောင်နေပါသည်။ မပတ်သက်မိအောင် နေပါသည်။

နဂိုကတည်းကမှ မိန်းမဆို အထင်မကြီးသည့်သူက မြမည့်
သင်းလို မိန်းမကိုမြင်တော့ မိန်းမအားလုံး အတူတူပဲလား မှတ်ယူပစ်
ခဲ့သည်။

သို့သော် ကြယ်စင်လင်းဆိုတဲ့လင်းကတော့ တစ်မျိုး။

သူ့ကို အထာပေးဖို့ နေနေသာသာ သူ့ကိုမြင်တာနှင့် ရန်လို
သည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်မည်။ သူတောင်မကွယ်သေး ဘေးနားမှာရှိ
သည့် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် သူ့အတင်းတုတ်မည်။ တည်တင်း
သော သူ့မျက်နှာထားကိုတု၍ ဟန်လုပ်ပြကာ ဟားမည်။

ထို့ကြောင့် သူ့မှာ ကြယ်စင်လင်းရှေ့သို့ရောက်လျှင် တတ်နိုင်
သူ့ ကိုယ့်အပြုအမူကို ထိန်းရသည်။ မဟုတ်လျှင် ထိုအပြုအမူသည်
သူ့ကွယ်တာနှင့် ကြယ်စင်လင်း ဟန်လုပ်ပြရသည့် ဟာသအပြုအမူ
ဖြစ်သွားတတ်သည်။

မေမေက သမီးမိန်းကလေး လိုချင်လွန်းသူဆိုတော့ သူမ
အောက်လာတော့ ကလေးပေါက်စလေးလို သဘောထားကာ မိန်း
ကလေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးသည်။ ခေါင်းစည်းကြိုး
ကလစ်ကအစလို့ ဂါဝန်၊ ဖိနပ်ထိအသုံး။

သူမသည် မနက်လင်းတာနှင့် မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင်
မေမေဝယ်ပေးသော ဂါဝန်ကိုဝတ်၍ မေမေဝတ်ပေးသည့် ကလစ်
ခေါင်းစည်းကြိုးတစ်ခုနှင့် ရှည်လျားသောဆံပင်တွေကို စည်းနှောင်
ထားတတ်ကာ ပါးပေါ်တွင် ပါးကွက်ကြီး (၂) ဖက် ထင်းလင်းနေ
အောင် ကွက်ထားတတ်သည်။

အသားဖြူဖြူ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမို့ ပါးနှစ်ဖက်သည် မို့တက်
တာ ဖွေးဥနေသည်။ သနပ်ခါးကလွဲ၍ မျက်နှာထက် တခြား ဘာ
အတုပစ္စည်းမှ မတင်သောကြောင့် နဂိုသွေးဖြင့်ရဲနေသော နှုတ်ခမ်း
အောင်းဖောင်းတို့သည် ဆေးကူစရာမလိုပေ။

“ဘယ်မှာပိုလို့လဲ”

လင်းက သူ့အုပ်ကိုင်ထားသောလက် ကွာကျသွားအောင် ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းယမ်းခါ၍ ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး မေးလေသည်။

သူက ပါးပြင်ထက်က သနပ်ခါးပါးကွက်များပေါ်တွင် မျက်ရည်စီးကြောင်းဖြစ်နေသော လင်း၏ပါးပြင်သို့ မေးထိုးပြကာ-

“ဟုတ်တယ်၊ မပိုလို့သာပဲ တော်တော့တယ်နော်။ ငိုဖျား ငိုရင် ပါးပေါ်က သနပ်ခါးတောင် ကျန်ပါ့မလား မသိဘူး။ ပြောပါဦး ဘယ်သူကြောင့် ငိုတာလဲ။ စိုးထိုက်ကြောင့်တော့ မဟုတ်လောက်ဘူး။ ဒီကောင် ဒီနေ့ ကိုယ့်နောက်ပါလာသားပဲ”

“အံ့မာ... ဘာလို့ သူ့ကြောင့် ငိုရမှာလဲ။ ဝေးသေး။ လင်း ဘာသာ ကိုးရီးယားကားကြည့်ပြီး ငိုနေတာ။ ဘယ်သူ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ဘာတွေလာမေးနေမှန်းမသိဘူး။ ဘယ်နားတောင် ရောက်သွားမှန်းမသိဘူး”

“ဟိုက် သေရော”

သူပုတ်ပုတ်ပြော၍ ကွန်ထရိုးလ်ဖြင့် နောက်သို့ပြန်ရစ်သောကြောင့် ကုမာရ ပက်လက်လန်သွားသည်။

ဒီတော့မှ လင်း တီဗီရှေ့မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေခြင်းပါလာ

ဒီတာ သတိပြုမိတော့သည်။

အခန်းထဲသို့ဝင်လာလာခြင်း ကိုယ်က သူမ၏ အငိုမျက်နှာပုံ ခြင်ကာ သူမ ဘာထိုင်လုပ်နေသလဲ သတိမထားမိ။

“ဟော မြေးပြန်ရောက်နေပြီလား။ ဘာလဲ ညီမလေးနဲ့အတူ ဘာထိုင်ကြည့်နေတာလား။ ဒီကောင်မလေးကိုတော့ ယောင်လို့တောင် မအရောမဝင်စေနဲ့ကွယ်။ ငါးပါးတင်မကဘူး။ သံယာစင်ပါ မှောက် သွားမယ်ဟေ့”

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသော အတွားပန်းဆာကြောင့် ကုမာရ အသက်ရှူရချောင်သွားသည်။ ဘယ်တော့မှ အမှားမလုပ်တတ်သော သူက ကိုယ့်အမှားကြောင့် အရှက်ရတာက ဒီတစ်ကြိမ်က ပထမဆုံး ဆဲလျှင်လည်း မမှားချေ။

“အတွားကလည်း ဘာလည်းမသိဘူး။ လင်းက ကိုယ့်တာ သာ နေတာနော်။ သူပဲ လင်းနားရောက်လာပြီး”

“လင်း”

သူ့အမှားအား ပြောချဖို့ပြင်နေသောကြောင့် ကုမာရ မျက်လုံး ပြူးသထက်ပြူးကာ လင်းကို တားမြစ်သလို ခေါ်လိုက်သည်။

လင်းသာပြောလိုက်လျှင် သူ မျက်နှာဘယ်နားထားလို့

ထားရမုန်းမသိ ဖြစ်သွားမည်။ ကိုယ်က သဘောရိုးနှင့် စိတ်ပုံစံ
ဖြစ်သော်လည်း လူကြီးသူမအမြင်၌ အထင်လွဲစရာ ဖြစ်သွားလွှဲ
မကောင်း။

ထို့အတွက်ကြောင့် လင်းအား ကယျာကယာ လှမ်းတားလိုက်
ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွန်ထရိုးလ်ကိုင်ထားသော လင်းသည် သူ့အား
ပေစောင်းစောင်းကြည့်၍ နှုတ်ခမ်းစုထော်ကာ -

“ပြောလိုက်လေ၊ ဘယ်သူ ပြဿနာလာရှာသလဲဆိုတာ

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်မျိုးရှာတဲ့ ပြဿနာပါ။ အဘွား
ကျွန်တော်တော့ ဒီအမွေစိန်ကို ကြောက်လို့ ဘာမှမပြောဘူးနော်၊
ကျွန်တော် ဘာမှကိုမသိဘူး”

“ပြောလိုက်ရင်တော့ ဘာမှမပြောဘူးနော်၊ ကျွန်တော် ဘာ
မသိဘူးနဲ့၊ ဟွန်း”

“မိလင်း”

အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသော သူ့ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့်
မျက်စောင်းထိုး၍ ခပ်မဲ့မဲ့ပြောနေသော လင်းကို အဘွားက ထုံး
အတိုင်း ခေါ်လေပြီ။

အခန်း (၁၄)

“ဟေ့ ဟေ့ မင်း ဘယ်သူလဲ”

ခြံထဲသို့ မောင်းဝင်လာသော ကားဖြူမြင့်မြင့်ကြီးကို ငေးနေ
ထိုကားသည် လင်း၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လင်း မမျှော်လင့်ထားသော ဖြစ်ရပ်က ပေါ်ပေါက်လာသည်။
ထိုကားဖြူမြင့်မြင့်ကို ကာရံထားသည့် ကားမှန်တံခါးသည် လျော့ခနဲ

ကျလာသည်။

ခူးလက်စပန်းများကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကားထဲသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်ခိုန် ကားမှန်ပြတင်းကျသွားခြင်းနှင့်အတူ လှပသော မိန်းမ
အစ်ယောက်၏မျက်နှာ ပေါ်လာသည်။

ထိုမိန်းမသည် မျက်လုံးတွေကို ဖုံးကွယ်ကာရံထားသည့် မျက်မှန်နက်ကို နဖူးအထက်သို့ လှန်တင်ရင်း ခပ်တင်းတင်း လှမ်းသေ့၏။

တည်တင်းသောမျက်နှာထားကို ကြည့်မရသည့်ကြားထဲ ဟော့ ဟော့ဆိုသည့်ခေါ်သံကို ချဉ်တူးသွားကာ ဂျစ်တစ်တစ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“အံ့မာ၊ မင်းက ငါ့ကို ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ကြည့်နေတာလဲ အချိုးကိုက ထောင့်မကျိုးတဲ့အချိုး။ ဖီးပူအခါခါတိုက်ရမယ့်အချိုးနဲ့ အန်တီခင်လေးလည်း ဘယ်လိုအလုပ်သမားတွေကို ရှာရှာဖွေငှားထားလဲမသိဘူး”

“ဒီမှာ”

“ဘာလဲ မင်းလိုအလုပ်သမားက ငါ့ကို ဒီမှာလို့ခေါ်ခေါ်အတွက် မင်း နောင်တကောင်းကောင်းကြီး ရစေရမယ်”

“မမမ့်ညွ”

“ကိုစိုးထိုက်”

နေရင်းထိုင်ရင်း အလကား လာဟိန်းဟောက်နေသည့်အပြင် လူတိုပါ မှိုချိုးမြစ်ချိုး ပြောဆိုနေခြင်းကြောင့် လင်း အသားလေး

တဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

ကြယ်စင်လင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိပေရော အတွေးနှင့် တစ်ခုခု ပြန်ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်နေစဉ် ခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိုးထိုက်ဖြစ်နေသည်။

စိုးထိုက်သည် လင်း၏ စွာတာတာပါးစပ်နှင့် တွေ့ဖူးသူ ဖြစ်သောကြောင့် လင်း တစ်ခုခုပြောတော့မှာကို အတပ်အမှန်သိဟန် နှင့် လင်းအား တောင်းပန်သလို ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ လင်းအား မှိုချိုးမြစ်ချိုး ပြောနေသည့် အချိုးသမီးအား တောင်းပန်သည်လည်းမဟုတ် တင်းမာစွာကြည့်နေတာလည်း မဟုတ်ဘဲ -

“လင်းက ဒီအိမ်က အလုပ်သမားမဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ။

မေမေကြီးရဲ့ညွှန်သည်ပါ”

“ဘာ သူက အန်တီရဲ့”

မျက်မှန်လှန်တင်ထားတာတောင် အားမရနိုင်ဘဲ မျက်မှန်ကို ဆွဲချွတ်၍ အထင်သေးအမြင်သေး ကြည့်ပြောလိုက်ခြင်းမို့ ကြယ်စင်လင်း၏ ဒေါသများ တားဆီး၍မရတော့လောက်အောင် ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ကျွန်မက အန်တီခင်လေးရဲ့ အထူးဧည့်သည် တော်ပဲ”

“ဟား ဟား ဟား။ ဒီပုံစံက အန်တီရဲ့အထူးဧည့်သည် ဟုတ်လား ဟား ဟား ဟား”

ဟားတိုက်ရယ်မော၍ တိုက်ဘက်ဝင်သွားသောမိန်းမကြောင့် လင်း ရေပိုက်ကိုဖိထားသော ခဲသေးသေးလေးကို ပြေးကောက်ပေး တော့ စိုးထိုက်မှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး လင်းကို ပြေးတားရသေး သည်။

“မလင်း... လွန်မယ်နော်၊ သတိထား”

“အံ့မာ ကျွန်မကိုလွန်မယ်ပြောရအောင် ဟိုမိန်းမကြီးက တော့ မလွန်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

“မလင်းက လွန်တယ်ပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ။ လွန်မယ် လို့ သတိပေးတာပါ။ သူက မေမေကြီးရဲ့ ဧည့်သည်မဟုတ်လား။ တစ်ခုခု ခြေလွန်လက်လွန်ဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူးလေ”

စိုးထိုက် ရှင်းပြနေတော့လည်း မှန်နေတာပဲမို့ လင်း ကျောက် ခဲကို ပြေးပြေးချင်း အောက်သို့ လွှတ်ချလိုက်သည်။

ကိုစိုးထိုက်၏ သတိပေးမှုသည် လင်း၏လက်ရှိကာလကို

သတိပေးနေရုံသာမက မကြာခင် ပြန်တော့မည့် လင်းကိုပါ သတိပေး ထိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

လင်းဆိုသည် ဤအိမ်သို့ ခေတ္တခဏလာရောက်သည့် ဧည့် သည်မို့ ဘွားဘွားမျက်နှာပျက်ရအောင် မလုပ်သင့်ပေ။

“ပိုက်ဆံရှိတဲ့လူဆိုပြီးတော့ အထင်သေး အမြင်သေးနဲ့။ ဒီကလည်း ဒီအိမ်မှာ နေချင်လို့နေတယ်များ မှတ်နေသလားမသိဘူး။ ဘွားဘွားက မပြန်သေးလို့ မနေချင်ဘဲ အောင့်အီးနေရတာ ဒင်းမသိ လို့။ ပုံစံကိုက တစ်ကမ္ဘာလုံးကလူတွေကို သူတစ်ယောက်တည်း ချာကျွေးနေရတဲ့ပုံနဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်တာလဲ”

ကိုယ့်စကား၏နောက်မှ သံယောင်လိုက်သော စိုးထိုက်ကို လင်း လှည့်ဟောကလိုက်သည်။ စိုးထိုက်သည် လင်း၏ အဟောက် အဟမ်းများနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသူတစ်ယောက်လို ငွေမယူသည့် အပြုံးနှင့် ပြုံးပြကော -

“မလင်းပြောတာ မှန်တယ်လို့ ထောက်ခံတာ။ ဒီမိန်းမကြီး

က ဘဝင်ဂ္ဂူးပါဗျာ။ စိတ်ထဲထားမနေနဲ့။ သူက တစ်လောကလုံးက

လူတွေကို သူနဲ့ တူတယ်တန်တယ်ထင်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အမလေး ဒီလောက်ထိ တူတယ် တန်တယ်မထင်မိန်းမကို ဘယ်လိုယောက်ျားနဲ့ ဖူးစာဆုံမလဲ စောင့်ကြည့်ချင်ပါရဲ့”

သေးကျဉ်းသော ခါးနှစ်ဖက်ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ထား၍ အိမ်ကြီးဘက်သို့ လှမ်းကြည့်၍ ခပ်မဲ့မဲ့ပြောလိုက်သော လင်းစကားကို စိုးထိုက် စိတ်မဆိုးဘဲ -

“အစ်ကိုလေးလိုလူနဲ့ ဖူးစာဆုံချင် ဆုံမှာပေါ့”

“ဘာ ဘယ် ဘယ်သူ ဘယ်သူ”

“အစ်ကိုလေးလေ”

“သူနဲ့က”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ”

အိမ်ထဲတွင်ရှိသော အမျိုးသမီး၏ဆီ မေးဝေါ့ပြတော့ ထိုက်က ခပ်သွက်သွက် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ လင်း လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသောပန်းပွင့်များကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဆွဲကိုင်ထားပြီး-

“သူ့က ကိုကိုရဲ့ချစ်သူလား”

အန်တီခင်လေးက သူ၏သားအား အဲ့လူကြီးလေး ဟိုလူကြီး

လေး ပြောတတ်သောလင်းအား ကုမာရကို ကိုကိုဟု ခေါ်ခိုင်းလေသည်။

လူကြီးသူမ၏စကားမို့ မပယ်ရှားသင့်သော်လည်း လင်းသူ့ကို တစ်ခါမှ ကိုကိုဟုမခေါ်ပါ။ အန်တီခင်လေးရှေ့မှာတော့ ကိုကိုဟု အလွယ်တကူ ခေါ်တွက်သော်လည်း မောင်နှမအရင်း မဟုတ်တော့ ကိုကိုလို့လည်း မခေါ်ချင်။

လင်း၏မေးခွန်းကြောင့် စိုးထိုက်က ခေါင်းကို တပျင်းပျင်း တုတ်ကာ အိမ်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရည်းစားတော့မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုလေးကလည်း ဒီလောက်အထိ လန်ပြန်နေတဲ့ မိန်းမကို အိမ်မက်ထဲမှာတောင် ယောင်လို့ ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါနဲ့များ”

“ဒါနဲ့မများနဲ့ဗျာ။ ဒီအမျိုးသမီးက တခြားလူ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုလေးမရိုးရဲ့ ညီမဗျာ”

“အမေရိကားမှာရှိတဲ့ အစ်ကိုနော်ရဲ့ ညီမလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုကြီးမိန်းမရဲ့ ညီမပါ။ မေမေကြီးက သာ ဘာကိုမြင်ပြီး ဒီလောက်ထိ လွှတ်သဘောတူနေတာလည်းတော့

မသိဘူး။ အစ်ကိုလေးကတော့ ခါးခါးသီးသီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေ၊
စီးပွားရေးနဲ့ အစ်ကိုလေးရဲ့လုပ်ငန်းတွေက ဆက်စပ်မှုရှိနေတာလေ

“မတော်တဆ မလင်းက စိတ်တိုတိုနဲ့ မပြောသင့်တာတွေ
ပြောမိရင် မလင်းတို့မိသားစုပဲ မျက်နှာပျက်ရမှာစိုးလို့ စေတနာ
ကျွန်တော် တားတာပါ”

စိုးထိုက်၏ ရှင်းပြချက်အား လင်း ဘာမှမမေး။ ဘာမှလည်း
ထင်မပြောတော့ဘဲ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ပန်နှင့် ပန်းများကို ကို
မြှောက်ပြကာ -

“ဘုရားပန်း သွားလဲလိုက်ဦးမယ် ကိုစိုးထိုက်”

အခန်း (၁၅)

“ဘယ်လို လင်း ရန်ကုန်ကို လိုက်လာတယ် ဟုတ်လား
အဖေ”

အမေ့ဆီ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘဲ ထားခဲ့သည်မှာကြာပြီ။
အလုပ်မအားတာရော အမေတို့ကို ဆက်သွယ်လျှင် လင်းနှင့်ပါ
ဆက်သွယ်နေရမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

လင်းအပေါ် သူ သစ္စာမရှိခဲ့ပြီပို့ ဖြူစင်ရိုးသားသော လင်း၏
ကေားသံတွေကို ကြားနာဖို့ သူ ဦးနှောက်က မဝံ့ရဲခဲ့တော့ချေ။

ခုတော့လည်း လောကကြီး၏ လူသဘော လူသဘာဝကို
မင်းမင်း ပျက်ရယ်ပြုလာချင်သည်။

ငွေဆိုတာ လူသားတို့၏ ဒုတိယဘုရားသခင်ဆိုတာကိုလည်း ကောင်းကောင်းကြီး လက်ခံပါသည်။ ငွေမရှိလျှင် မိဘမောင်ဘွားက တောင် မလေးစားသည့် ဘဝတွေလည်းရှိသည်။

ငွေမရှိတော့ အများတန်းတူ ပျော်ရွှင်နိုင်ခြင်းမရှိတာကိုလည်း မင်းမင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်ပါပြီ။ တစ်ခုကိုလိုချင်လျှင် တစ်ခုကို စွန့်လွှတ်ရမည်ဆိုသည့် လောကနိယာမအရ သူ့ စွန့်လွှတ်ရသည့် အရာတွေအတွက် သူ ပြန်ရရှိခဲ့တာဟာ ငွေကြေးတွေပင် ဖြစ်နေပါစေ သူ လိပ်ပြာသန်ပါပြီ။

အစတုန်းကတော့ ကိုသက်ထွန်းပြောသကဲ့သို့ပင် ငွင်ကြီးကြီး တွင်မိပြီဆိုရင် တစ်သက်စားမကုန်တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ ထိုသို့ တစ်နပ်စားဉာဏ်မကြံပါ။

အလိုက်တာဟုပြောပြော၊ ပိန်းလိုက်တာဟုဆိုဆို 'မမ' အတွက် သူ သစ္စာစောင့်ဆီးဖို့လိုသည်။ 'မမ' သည် လောကကြီးကို ဘယ်လိုရှုမြင်နေသော ပိန်းမဖြစ်ဖြစ် သူကတော့ တာဝန်ယူတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်သည်။

လင်းအတွက်မူ -

မင်းမင်း ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းယမ်းခါကာ လင်း ရန်ကုန်

အတွက် တွန်းအားဖြစ်စေခဲ့သော အမေတို့ကို ဖိပြောပစ်လိုက် သည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ အမေတို့က သူတို့မျက်စိရှေ့တွင် ကြီးခဲ့ သောလင်းကို ဘာလုပ်လုပ် အပြစ်မမြင် မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ် တွန်းသည်။

လင်းဆိုတာ ရန်ကုန်မြို့မဆိုထားနှင့် ကွင်းကောက်တစ်ခွင်ကို တောင် သူ မပါဘဲ ဘယ်မှသွားသူမဟုတ်။ သူသာပါပြီဆိုလျှင် ဇောင်း ခါကာ လွှတ်ခံလိုက်ရသည့် မြင်းမလေးကဲ့သို့ ထွက်ရသခိုက် လမ်းကြို သေးကြား။ အိမ်ကြီးအိမ်ကြားထဲထိ ရောက်အောင် သွားတတ်သည်။

သတိရလိုက်တာ လင်းရယ်။ အတွေးနှင့်အတူ ဖုန်းခွက်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်း တင်း ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်ကို သိတတ်လွန်းသော၊ ကာကွယ် တတ်လွန်းသော လင်းကို သူ စိတ်ကွက်ခဲ့သည်။ ချစ်သူသဘာဝအရ ခီတီတာတာ ပြောရတာနည်းနည်း၊ ကြင်နာချင်လျှင်တောင် သတ်မှတ် ဘာသည့် လစ်မစ်ထက် ကျော်ခွင့်မရခဲ့သော အချိန်ကာလတွေ။

အတော့ လင်း၏ စောင့်ထိန်းတတ်သောတန်ဖိုးကို သူ ကောင်းကောင်း

ကြီး နားလည်ခဲ့ပါပြီ။

“လင်းက မင်းနောက်လိုက်လာရအောင် မင်းနဲ့လင်းဘာလဲ”

“အယ်”

အမေ၏ ချက်ကျကျ မေးလိုက်သောမေးခွန်းကြောင့် မင်းမင်း ပါးစပ်ကို လျင်မြန်စွာ ဘရိတ်အုပ်ပစ်လိုက်သည်။

လင်းနှင့်သူ သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်နေတာကို ရွယ်သူငယ်ချင်းတချို့ကလွဲ၍ လင်းဘက်မှ သူ့ဘက်မှ မည်သူမှ မသိရပါ။

လင်း၏သဘောကတော့ အချိန်မတိုင်ခင် လူကြီးသူမတွေ မလိုအပ်ဘဲ သိသွားတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း အလှူက လင်းနှင့်မင်း ဘာဆိုင်လဲဟု ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသောအခါ သူ့ပြောစရာစကား ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့ ဖြစ်နေသည်။

“အရိုးပန်းဆာ မူးလဲပြီးတဲ့နေ့က စတာပဲ”

“အဘွားပန်းဆာ မူးလဲတယ် ဟုတ်လား။ အဘွားက ဘာရောဂါရှိလို့လဲ။ အမြဲတမ်း ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတဲ့အဘွားက”

“ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်ပဲ အားလုံးက စိတ်ပူသွားကြတာပေါ့။ ဘာမှမဖြစ်တဲ့သူက ဖြစ်ပြီဆိုရင် ငေါက်ခနဲ မဟုတ်လား”

“သတိပြန်ရလာတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့။ ဘာရောဂါကြီးကြီးမားမား ရှိလို့လဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်းမပြောတတ်ပါဘူးအေ။ အဲဒါဖြစ်ပြီးနောက် ရန်ကုန်မှာ ဆေးသွားစစ်ဦးမယ်ဆိုပြီး မြေးအဘွား (၂) ယောက် ကုန်ကို ထွက်သွားလေရဲ့”

“ဪ”

သူ့ဆီ သူ့ကိုရှာရန် သက်သက်မဟုတ်သဖြင့် မင်းမင်း တစ်နေ့တော့ စိတ်အေးရပါသည်။ မဟုတ်လျှင် လက်ရှိပုံစံနှင့်တော့ လင်းကို မတွေ့မမြင်ချင်တော့ပါ။

“အဲဒါ သူလည်း ရန်ကုန်၊ မင်းလည်း အိမ်ကို အဆက်အသွယ်မှမလုပ်တာ စိတ်ပူတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် မင်းဆက်တတ်တဲ့ နန်းနံပါတ်တွေတော့ ပေးလိုက်တယ်”

“ဟာ အမေကလည်း”

“ဟဲ့ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ။ နှင့်ဗုန်းနံပါတ် လင်းကို ပြောပြဖို့ ဘာဖြစ်သွားနိုင်လို့လဲ။ လင်းက ငါတို့အတွက် တခြားသူမှမဟုတ်တာ။ သူ့ခမျာ မင်းအတွက်ကို အစစအရာရာ ပူပန်နေရှာတာ”

“ကဲ တော်ပါပြီအမေရာ၊ အမေတို့ ပိုက်ဆံလိုနေမယ်ထင်လို့

ကျွန်တော် မနေ့ကပဲ ပိုက်ဆံပို့လိုက်တယ်။ ကားဂိတ်မှာ သွားယူတဲ့
 “မိဘက စိတ်ပူလို့ပူမှန်းမသိ။ မင်း ငွေမပေးနိုင်လည်း
 အိမ်ကိုတော့ ဖုန်းဆက်လို့ရပါတယ် မင်းမင်းရယ်။ မင်းကိုယ်က ခေ
 စက်ကျရာ ပျော်တဲ့လောက်လို့ပဲ တစ်နေရာရောက်သွားပြီဆို ဘယ်
 တော့မှ နောက်ကြောင်းကို ပြန်မကြည့်တော့ဘူး”

“-----”

မင်းမင်း အမေပြောနေတာကို အပြီးသတ်နားထောင်မနေဘဲ
 ဖုန်းကို ချလိုက်သည်။ နောက် ကိုသက်ထွန်းဆီ ဖုန်းဆက်ပြန်သည်
 ကိုသက်ထွန်းနှင့်အတူနေစဉ်က ကွင်းကောက်သို့ သူဆက်နေကျဖုန်း
 ကိုသက်ထွန်း၏ ဖုန်းနံပါတ် ဖြစ်သည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် အကယ်၍များ လင်းသာ ကိုသက်ထွန်း
 နှင့် ဖုန်းဆိုက်မိပြီး ခု ဘယ်လိုဘဝသို့ရောက်နေသလဲ သိသွားလွှဲ
 လုံးဝ မဖြစ်။ လင်း သူ့အကြောင်း လုံးဝသိ၍မဖြစ်။

အရေးထဲ ကိုသက်ထွန်း၏ဖုန်းက မအားပါဖြစ်နေတော့
 ‘တောက်’ တစ်ချက် ခေါက်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့် လူတွေ ကိုသက်ထွန်းကို အပေါင်းအသင်း
 မလုပ်ကြသလဲဆိုတာ သူ ယခုတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သိပါပြီ။

ကိုသက်ထွန်းဆိုသည့်လူက သူ့အကျိုးအမြတ်သာ ရမည်
 နဲ့လျှင် ဘာမှူး သိုက်တူးမည်လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

“မင်းဘဝကတော့ စိမ်ပဲမောင်။ နေစရာ လမ်းသလားစရာ
 ဘာမှမပူရဘူး။ နေ့ချင်းညချင်း ကြီးပွားသွားလိုက်တာ မနာလိုချင်ဘူး
 ဟုကောင်”

သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် တောက်ပြောင်နေသည့် အဝတ်အစားများ
 ကို ကြည့်၍ ကိုသက်ထွန်းက အားကျသလိုပြော၏။ မင်းမင်း ပခုံးကို
 ခုန်ပါပါ တွန့်ရင်း -

“အားကျမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ သူ မလိုအပ်လို့ကန်ချတဲ့တစ်နေ့
 ကျွန်တော်က လမ်းဘေးရောက်ရမှာဗျာ”

“ရောက်စရာလားကွ။ ဒီမှာ မင်းမင်း နောက်ထပ် ဒီလို
 ကြီးကြီး မင်းဖမ်းလို့ရဖို့က မသေချာတော့ဘူး။ အေး ဖမ်းလို့ရထား
 တဲ့ ငါးကြီး မင်း လက်ထဲက လွတ်မသွားဖို့ကလည်း မင်းအပေါ်မှာ
 အများကြီးမူတည်တယ်”

“ကျွန်တော့်အပေါ်”

“ဟုတ်တယ်။ မင်းအပေါ်မူတည်တယ်။ သူ့ကို ချုပ်ကိုင်နိုင်
 မယ့် အရာတစ်ခုခုတော့ မင်းလုပ်ထားသင့်တယ်။ အကယ်၍ သူ

မင်းကို ကန်ချတော့မယ်ဆိုရင် သူကန်ချလို့မရဘဲ မင်းကို ပူးဖူး... ထားမယ့် ဖြစ်ရပ်မျိုးပေါ့”

“ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ကိုသက်ထွန်းတို့စကားပြောပြီဆိုလျှင် ပြောချင်စိတ်တွေ များနေသလားမသိ။ စကားတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ချိတ်ဆက်ကြည့်ဖို့ မကြိုးစားရသည်။

“ဗျာ”

ဝေးရန်ကောဆိုသည့်ဟန်နှင့် သူ့နားနားသို့ကပ်၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သောအခါ မင်းမင်း ခေါင်းပေါ်က ဆံမွေးတွေတောင် ထောင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

သူပြောသည့်အကြံက ပက်စက်လွန်းသည်။ သူနှင့် 'မေ Love scence များကို မမ မသိအောင် ခိုးရိုက်ထားကာ သူကန်ထုတ်ဖို့ မမက ကြိုးစားတဲ့တစ်နေ့ သူက ထိုဗီဒီယိုဖိုင်ကို ခြိမ်းခြောက်ရမည်ဆိုသည့် အကြံမျိုး။

ထိုကတည်းက ကိုသက်ထွန်းဆို တော်တော် ဝေးဝေးရှောင်တော့မည်ဟု မင်းမင်း စိတ်ထဲတွေးထားလိုက်သည်။

ခုလည်း လင်းနှင့်ဆုံလျှင် သူ့အကျိုးအမြတ်ရအောင် မပြော

ဘူးဟု ဘယ်သူမှမပြောနိုင်။ တော်ကြာ မမနှင့် သူ၏အကြောင်း ဆင်းအားပြောပြလိုက်လျှင် သွားပြီ။ မဖြစ် လုံးဝမဖြစ်။

ခေါင်းကို ယမ်းလိုက်သလို လက်ကလည်း အော်တို နောက်

ဆစ်ကြိမ် ဖုန်းထပ်ခေါ်လိုက်သည်။

“တောက်”

တတူတူပဲပြည်နေသောဖုန်းသံကြောင့် တောက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်ကာ လူကိုယ်တိုင်သွားဖို့အတွက် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ညည်းကိစ္စလား။ ပြောပါဦး... အပြင်ချည်း ထွက်ထွက်နေရတဲ့ အကြောင်းလေး”

“ခပ် ခပ်”

ဒေါသထွက်သလိုနှင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောနေသော အဘွား၏ အနံ့ပန်ကိုကြည့်ပြီး လင်း ခပ်ခနဲရယ်လိုက်သည်။ ဤတွင် အဘွားက သူ့ကေားကိုရယ်ရပါ့မလားဆိုပြီး လင်းအား စိတ်ဆိုးတော့သည်။

လင်း အပြည်ချည်းထွက်ထွက်နေရသည်အကြောင်းအား အဘွားသိအောင် ပြောပြလို့ ဘယ်ဖြစ်မည်နည်း။ အဘွားသာသိလျှင် လင်းကို သတ်ရုံတင်မက အရိုးမယ်ခတို့မိသားစုပါ ဒုက္ခရောက်သွားမည်သည်။

အရိုးမယ်ခတို့ မိသားစုမှာ မင်းထံမှ ထောက်ပံ့မှုပြည့်ပြည့်ဝဝ ရသေးသရွေ့ လင်းတို့ လက်ကွက်အပေါ်တွင် မှီခိုနေရဦးမည်။

ဤအတွက်ကြောင့် လင်းနှင့်မင်း ချစ်သူဖြစ်နေကြခြင်းကို အဘွားသိလို့ လုံးဝမဖြစ်။ မင်းအား လင်းနည်းတူ မြေးတစ်ယောက် ချစ်ချင်ချစ်မည်။ မြေးအရင်းတစ်ယောက်နှင့် ဆက်နွယ်၍တော့ မြေးသမက်တော့ တော်စပ်ချင်လိမ့်မည် မဟုတ်။

“လျှောက်လည်တာပေါ့ အဘွားရဲ့။ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီး

အခန်း (၁၆)

“လင်း မပြန်ချင်သေးဘူး အဘွား”

“ဘာအခု အံ့ကြပါဟယ် လင်း။ ဧည့်သည်ဆိုတာ အစိုအစို အိမ်ပြန်ရမယ်ဆိုတာ ညည်းမသိဘူးလား”

“လင်းသိပါတယ် အဘွားရယ်။ လင်းက ခု အဘွား နောက်ထပ်သုံးလေးရက်လောက် ထပ်နေဖို့ ပြောနေတာပါ။ သုံးလေးရက်နေပြီးရင် လင်းတို့ တကယ်ပြန်ပါမယ်”

“နေပါဦး။ နောက်ထပ် သုံးလေးရက် ထပ်နေဖို့က ဘာလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အိမ်မကပ်ဘဲ အပြင်ချည်းထွက်ထွက်နေတာ

ဆိုတာ နောက်ထပ် ဘယ်ကာလများမှ ပြန်ရောက်လာနိုင်တော့မလဲ မသိတော့ဘူး။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် နှံ့အောင်လည်တာ”

“မိရွှေလင်း... ညည်း ငါ့သမီးက မွေးတာပါအေ။ ငါ့သမီးရဲ့ဝမ်းထဲမှာ အူ ဘယ်နှစ်ခုရှိသလဲ သိတဲ့ကျုပ်က ညည်းပါးလေးက လိုက်တာနဲ့ ဘာဆိုတာ သိပြီးသား။ ဘယ်တုန်းကမှ အလည်အပတ် လမ်းသလားရတာကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ညည်းက ခုမှ လည်ချင်ပစ်တာ နေတယ်ဆိုတော့”

အဘွားက လင်းအား သူ့ရိုးဖမ်းသလိုကြည့်၍ ဇွတ်ပြောတော့ လင်းမှာ မျက်နှာပျက်ချင်လာသည်။ အဘွားကို လင်း တော့မှ ကြာရှည်ဖုံးကွယ်၍ မရတတ်ပါ။

အမေရှိသေးတယ်ဆိုသော်ငြား အဘွားနှင့်သာ အချိန်ကြွေးနီးနီးကပ်ကပ်ရှိနေသူ့ အဘွားက ကိုယ့်အကြောင်း မိခင်ထက် ပိုအူမချေးခါး သိနေတာတော့ သိပ်မလွန်ပါ။

ဤတွင် အကျပ်အတည်းဖြစ်နေသော လင်းအား ကူညီသူတစ်ယောက် ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ် အန်တီဒေါ်ခင်စောမူပင် ဖြစ်သည်။

“ပြေးအဘွားတွေ ဘာများစကားကောင်းနေကြတာလဲ”

အောက်ဘက်ဆင်းမလာလို့ မျှော်နေတာ”

အဘွားနှင့်လင်း စကားပြောနေသော အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ အန်တီခင်စောမူက ပြောပြောမေးမေးဖြင့် ဝင်ရောက်လာသည်။

လင်း အဘွားဘေးနားမှာထိုင်နေတာမို့ အန်တီထိုင်နိုင်အောင် အဘွားဘေးမှ ထရပ်ပေးလိုက်သည်။ အန်တီက လင်းအား ပြုံးပြပြီး အဘွားဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ကာ -

“အမေ ထမင်းမဆာသေးဘူးလား။ ဒါနဲ့ ဘာတွေဆွေးနွေး ဘိုင်ပင်နေကြတာလဲ။ ဒီပြေးအဘွားတွေ”

“ဘာမှဆွေးနွေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ခင်လေးရယ်။ ညည်းဘုမပေါ့ ပြန်တော့မယ်လို့ပြောနေတာကို ဟိုနေ့ရွှေ ဒီနေ့ရွှေနဲ့ ပြောကို ပြောချင်တော့ဘူးအေရယ်”

“အမေက ပြန်တော့မလို့ ဟုတ်လား”

စိတ်မကောင်းပေ။ အဘွားပြောသည့်စကားကို ပြုံးပြုံးလေး ဘေးထောင်နေသောအန်တီ ဒေါ်ခင်စောမူမှာ ပြန်တော့မလို့ဆိုသည့် စကားကြောင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

သူမတို့ထိုင်နေသည့်ဂူတင်ဘေးတွင် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသော လင်းအား မော့ကြည့်ကာ အဘွားက -

“မယ်မင်းကြီးမပေါ့၊ ဟိုနေ့ရွှေ ဒီနေ့ရွှေနဲ့ ဘာမှ အလိုကမ်းဆုံးမသိဘူး။ ရွာမှာ လယ်တွေပစ်ထားရတာ။ ဒီချိန်ဆို သူများတွေ တောင် ထွန်ဝင်နေပြီ။ အိမ်မှာ မေမြိုင်ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် သူတားထားသူတောင် မနည်းဆိုတော့ ဘာမှမစီမံတတ်ဘူးလေ”

“အဘွားကလေ အမေက ပြောသားပဲ။ ဟိုမှာ အဘွားတော့ကော ဦးကြီးသာလှတို့က အစအဆုံး လုပ်ပေးနေတာ။ ဦးကြီးတွေ ထွန်ဝင်တော့လို့ လှမ်းအော်ရုံနဲ့ တာဝန်ပြီးပြီ။ အေးဆေးနေမှပြန်တာလို့ အမေက ပြောပါတယ်နော်”

အလိုက်မသိ ဝင်ပြောသော လင်းကြောင့် အဘွား ဒေါ်မိနားက လင်းအား မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလေသည်။

သူဌေးအိမ်မှာနေရတာ ဘယ်လောက်ထိ အနေကျုံ့ရသလဲ ဒင်းမသိ။ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်အတွက် အနေကျုံ့ရခြင်းက ခင်စောမူသည် သူမတို့မြေးအဘွားအား အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ဘာလိုအပ်သလဲ အချိန်ပြည့် ပြည့်ဆည်းပေးနေခြင်းကို ကြာလာတော့ အနေရ အတော် ခက်လာပါသည်။

လာရာတည်းက ဒီလောက်ထိ (၂) ပတ်လောက် တည်းခိုနဲ့ မဟုတ်။ (၂) ရက် (၃) ရက်လောက်နေ ဆေးစစ်ပြီးလျှင် ပြန်မည်ဟု

ဘွားထားသည်။

ခုတော့ (၂) ရက်ကနေ နှစ်ပတ်သို့လွန်မြောက်လာသောအခါ ဘွားပန်းဆာ မနေချင်။ ပြန်ချင်တာပဲသိသည်။

ပြန်ပါ ပြန်ပါ မပြောခင် အလိုက်တသိ ပြန်တာပဲကောင်း၏။ မယ်အိမ်ရှင်မှတော့ ညှော်သည်အား ပြန်ပါတော့ဟု နှင်လွှတ်မည် မဟုတ်။ ပြန်မည်ဆိုလျှင်တောင် စိတ်ထဲကပါတာ မပါတာ အပထားပေးပြီးဟု ဆွဲထားမည်။

“အဘွားပန်းဆာအတွေးကို သိပုံနှင့် ဒေါ်ခင်စောမူသည် ဘွား၏လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆုပ်ကိုင်ကာ -

“နေပါဦးလို့ ခင်လေးက ဟန်စကားဆိုနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမေ။ ခု လင်းကလည်း ပျော်သလောက်နေချင်တာ နေပါစေလား။ အမေနဲ့ခင်လေးတို့ ကွဲနေတာလည်း ဘယ်လောက်တောင် ကြာနေပြီလဲ။ မေမြိုင်ကို စိတ်မချရင် လူလွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းလိုက်မယ်လေ။ မိမိက သားအိမ်တွေ အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်ပါးပါး အနားယူပြီးမှ ပြန်ကြပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး ခင်လေး။ မေမြိုင်ကို စိတ်မချတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခင်လေးအိမ်မှာ မနေချင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ အမေ

ဘာသာ အိမ်ကို (၂) ပတ်လောက်ခွဲရတာကို (၂) နှစ်လောက် ခွဲနေ
သလို ခံစားရတာ။ ကျုပ်က ကျုပ်အိမ်နဲ့ကြာကြာခွဲနေခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်
ဘူး။ အိမ်ကို သတိရလို့ပါအေ”

“ခက်ပါလား အမေရယ်”

စိတ်မသက်မသာသလို ညည်းလိုက်သော အန်တီခင်စော
ကြောင့် လင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဤပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင် နောက်
ထပ် (၃) လေးရက်လောက် ဤအိမ်တွင်နေပြီး မင်းအကြောင်း
စုံစမ်းဖို့ စဉ်းစားထားသော လင်း၏အကြံအစည်တို့ ပျက်ရပြီလေ။

ဒါဆိုလျှင် ဒီတစ်ခေါက် ရန်ကုန်ခရီးစဉ်တွင် မင်းအား တွေ့
ဆုံခွင့်မရှိတော့တာက ရာခိုင်နှုန်းပြည့် သေချာနေလေပြီ။

အရိုးမယ်ခပေးသည့် ဖုန်းနံပါတ်တွေကို လင်း ဆက်ကြည့်
ပါသေးသည်။ သို့သော် လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ဖုန်းမှာ မအားသေး
ပါတို့ ဆက်သွယ်မှုဧရိယာပြင်ပတို့နှင့် တိုးနေသဖြင့် လင်း စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ဖြစ်နေမိပါသည်။

မင်းအား ရှာဖွေရခြင်းသည် ကောက်ရိုးပုံထဲ အပ်ရှာသလို
ခက်ခဲမှန်းမသိ ခက်ခဲနေပါသည်။

သို့သော် တစ်ခုသောမျှော်လင့်ချက်ကလေးတော့ ရှိပါသည်။

မသွားခင် အလုပ်လာခေါ်သူအား လင်းက စစ်စစ်စုစုဖြင့် အလုပ်
ဘယ်မှာလဲဟု မေးခဲ့ဖူးသည်။

လှိုင်သာယာဆိုတာကိုတော့ သိ၏။ လှိုင်သာယာ၏ ဘယ်
အိမ်နဲ့ ဘယ်ရပ်ကွက်ဆိုတာတော့ မသိ။ ထို့ကြောင့် မင်းအား ရှာဖို့
မင်းအတွက် အခက်အခဲတော့ ဖြစ်နေရပါသည်။

အကယ်၍ ဖုန်းသားခေါ်လို့ရလျှင်တော့ ဒီလောက်ထိ ခက်ခဲ
မရှိမည်မထင်။ ဖုန်းလာကိုင်သူအား လိပ်စာမေး၍ လိုက်သွားလျှင်
မည်။

မင်း အဆင်တပြေရှိနေတယ်ဆိုတာကို မျက်ဝါးထင်ထင်
တွေ့မြင်ချင်ပါသည်။ အောင်မြင်မှု၊ ကျော်ကြားမှုတွေကို မက်မောပြီး
မင်းမဟုတ်တာတွေ လုပ်မှာကို လင်း အစိုးကြောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

“အမေ့ကိုတော့ ခင်လေး ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့
ဘူး။ ဒီလိုဆိုလည်း လင်းကိုတော့ သူ့နေချင်တယ်ဆိုရင် နေခဲ့ပါစေ
အား အမေ။ သူလည်း ပျော်နေတာပဲ။ ခင်လေးလည်းသူ့ကိုချစ်တယ်။
မမြိုင်သမီးက ခင်လေးသမီးပါ။ နော် အမေ”

“ခင်လေး”

အန်တီ ခင်စောမူ၏ တောင်းဆိုမှုကြောင့် စိတ်လက်ညစ်၍

မျက်နှာပျက်နေသောလင်းမှာ မျက်နှာ ဆတ်ခနဲ မော့ကာ အဘွားထံ
အလောတကြီးကြည့်လိုက်သည်။

အဘွားသည် စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် -

“ခက်တာပဲ ခင်လေးရယ်။ ဒီလိုဆို ခဏတော့ထားခဲ့မယ်
မှာခဲ့ရဦးမယ်။ ဒီကောင်မလေးက မရှူးမကောင်းရယ်။ နေရာထဲထဲ
သိပ်ပြီး အလိုမလိုက်နဲ့နော်။ လင်းကလည်း ခင်လေးကို ကိုယ့်မိခင်
သဘောထားပြီး ဆုံးမသမျှ နာခံရမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပါ အမေ”

“ဟယ် အဘွား... တကယ်ပြောတာနော်”

အဘွားကိုယ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ဖက်ကာ ဝမ်းသာအား
ခုန်ပေါက်တော့ အန်တီခင်စောမူက ပြုံးကြည့်နေသည်။

အခန်း (၁၇)

“ဟင်”

စံပယ်ဖူးအိမ်ရာဘက်သို့ အလုပ်ကိစ္စနှင့်ရောက်နေစဉ် မြင်
မိက်ရသောအချိန်ကြောင့် ကုမာရ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

သေချာအောင် ထပ်ကြည့်တော့ မလွဲပေ။

မနက်က သူမြင်တွေ့ခဲ့သည့် ခရမ်းရင့်ရောင်ဝတ်စုံနှင့် ဆံပင်
ညှည်တို့ကို ကျောနောက်ဘက်တွင် ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ထားသော သူမ၏
ဟန်ပန်သည် လွဲစရာအကြောင်း မရှိပေ။

လှိုင်းသာယာမှာရှိသည့် ဒဂုံစရာ အဝေးပြေးကွင်းသို့ သူမ၏

အဘွားကိုလိုက်ပို့ပေးတယ် ပြောရအောင်ကလည်း မဟုတ်သေး
အဘွားပန်းဆာကို မေမေကိုယ်တိုင် ဦးထိုက်နှင့် မနေ့က ကွင်းကော
ထိသွားပို့နေသည်။

လောလောဆယ် အိမ်မှာရှိတာက သူရယ်၊ လင်းရယ်
ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးရယ် လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းလို့ရသည့်
ကောင်မလေးရယ်သာရှိသည်။

မနက်ကတောင် သူမတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့ရ
စိုး -

“လင်း... မင်း အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့လို့
ရဲ့လား”

“ဟင် ဖြစ်ပါတယ် ဦးကုမာရရဲ့၊ ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ”
နားမလည်သည့်ဟန်နှင့် ပြန်ပြောလေသည်။ ကွယ်ရာတွင်
တော့ မေမေကြောင့် ကိုကိုဟု သုံးစွဲတတ်သော်လည်း ရှေ့တွင်တော့
ဦးကုမာရတဲ့။

ညီအစ်ကို (၂) ယောက်တည်းဖြစ်ပြန်။ ထိုညီအစ်ကို (၂)
ယောက်ကလည်း အတူတူ မကြီးပြင်းခဲ့ရတော့ သူတို့ညီ မောင်နှမ
ငတ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သူတို့ဟုဆိုရာတွင် သူတို့ညီအစ်ကို (၂) ယောက်အတွက်
သူမက လင်းအတွက်လည်းပါသည်။ လင်းသည်လည်း တစ်ဦး
လည်းသောသားသမီးပီပီ စွာသော်လည်း သူမအဖော်မင်သည်။

သူနှင့်မတည့်သော်လည်း ကျန်သောလူအားလုံးနှင့် အရော
အဝင်းနေသည်။ အပေါင်းအသင်းဖြစ်သည်။ သူနှင့်မတည့်ဘူးဟုဆိုရာ
တွင် သူက မတည့်တာမဟုတ်၊ သူမကသာ သူ့ကိုမှ ခပ်တန်းတန်း
အောက်ဆံတတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကိုမာ ဘယ်လဲ”
“ခဏ ဦးစောထွတ်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်။
သေတစ်ယောက်တွေ့နေလို့”

သူလက်ထဲတွင်ရှိနေသော ဖိုင်များကို ဘေးနားတွင် ရပ်နေ
သည့် ကျော်စံလှ၏လက်ထဲသို့ ပြောင်းထည့်ပေးလိုက်သည်။ စကား
ပြောနေရင်း တန်းလန်းမို့ ဘာတွေ့အရေးတကြီး ဖြစ်နေသလဲဆိုသည့်
တန်းနှင့် သူ့ကို အားလုံးက ကြည့်နေကြသော်လည်း သူ လှည့်မကြည့်
ဘူးပေ။

စောစောတုန်းက ဆောက်လက်စတိုက်မြင့်ကြီးပေါ်ကနေ
ကြည့်နေခြင်းမို့ အဖြူအမည်းမသဲကွဲခဲ့။ အောက်ဘက်ဆီသို့ စကား

တပြောပြောနှင့် ဆင်းလာရင်းမှ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့ကွင် ရပ်နေသော သူမ၏ပုံစံက ရုပ်လုံးသဲကွဲလာသည်။

ဆိုင်ဆိုတာကလည်း တခြားဆိုင်မဟုတ်၊ ဝပ်ရှောဆိုင် တစ်ဆိုင်မို့ ကုမာရ စိတ်ပူသွားခြင်းဖြစ်သည်။

သူပူတာက တခြားကြောင့်မဟုတ်။ သူမက လည်ချင်းသည့် နေရာလည်၍ စွာချင်သည့်နေရာ စွာနေကာ တစ်ခါတလေကျတော့ အူတူတူ အတတနိုင်သည့်အခါများလည်း ရှိသည်။

သူ အောက်ဘက်သို့ရောက်တော့ စောစောတုန်းက ဆိုင်အတွင်းတွင် သူမကိုမတွေ့ရတော့ပေ။

“ဟော”

သူနှင့်ကျောခိုင်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ရွေ့လျားနေသော အရိပ်ကြောင့် ကုမာရ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ရပြန်သည်။

ဘေးဘီဝဲယာမကြည့်ဘဲ လျှောက်နေပုံက ကိုယ့်ကို သူမက မှန်းသော အပြုအမူတွေကို ရိပ်မိသိရှိပါသည်။ ဆေးနှင့်တို့သွားလျှင်တောင် ဘယ်သူတို့သွားလို့ တို့သွားမှန်းတောင် သိမည်မဟုတ်။

“လင်း”

“အမလေး”

“ရှင်”

ရှေ့ကသွားနေသော လင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲ နှိပ်သည်။ လင်းက သူ့ကိုမြင်တော့ မျက်နှာအကြီးအကျယ်မျက်သွား တာ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုရုန်းပြီး -

“ရှင် ရှင်က ဒီကို”

“ကိုယ်ကမေးချင်နေတာ။ မင်းက မနက်ကတော့ဖြင့် ဘယ် သွားစရာမရှိပါဘူး ပြောပြီး ခု ဘယ်နှယ် ဒီကိုရောက်နေရတာလဲ”

“အို ဒါက လင်းလည်း လင်းကိစ္စနဲ့လင်းလာတာပဲလေ။ ဝမ်းမေးတုန်းက လင်း သွားစရာပေါ်ချင်မှ ပေါ်မှာပေါ့”

သူစကားကို တုံ့ပြန်နေသည့် လင်း၏ပုံစံမှာမူ သိပ်တော့ မှန်း မျက်ဝန်းအိမ်တို့ကလည်း မငြိမ်သက်ပေ။

ဝန်ထမ်းများစွာကို အုပ်ချုပ်နေသောသူမို့ ကုမာရ လင်း၏ မှန်းသော အပြုအမူတွေကို ရိပ်မိသိရှိပါသည်။

သူမ အဘွားဖြစ်သူနှင့် လိုက်မသွားဘဲ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် အကြောင်းတရားက ဘာကြောင့်လဲ။ ဘာကိစ္စမှ မရှိပါဘူး။ ဘယ်မှ သွားရောမရှိပါဘူးဆိုပြီး ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ပြင်ပသို့ ထွက်ခြင်းတွင် အကြောင်းတရားတစ်ခုခု ရှိနိုင်သော်လည်း ဘာမှန်းမသိ

သဖြင့် ကုမာရ ဘာမှမသိသလိုဖြင့် -

“ဒါနဲ့ မင်းလာရင်းကိစ္စ ပြီးပြီလား။ ကိုယ် ဘာကူညီမလဲ”

“အို ဘာကူညီပေးစရာလိုလို့လဲ။ ဘာကူညီပေးဖို့မှ ဒီကိုတောင် တစ်ယောက်တည်းရောက်အောင်လာနိုင်သေးတာပဲ။ ကူညီပေးဖို့လိုလို့လဲ”

မချေမငံ ပြန်ပြောသော ကြယ်စင်လင်းအား ကုမာရ စိတ်ဒေါသဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်မိန်းကလေးမှ ဤကဲ့သို့ မငံ ပြန်မပြောဖူးပေ။ ဒီ ကလေးမဟုတ်၊ လူကြီးမဟုတ် မိန်းကလေးကျမှ။

သို့သော် ကိုယ့်အိမ်သို့လာလည်သော ဧည့်သည်မိတ်ဆက်ဆိုသည့် အသိနှင့် စိတ်ကို ပြန်လျှော့လိုက်သည်။ လမ်းလယ်ခေါင်းနှစ်ယောက်သားရပ်နေခြင်းမို့ သူမလက်ကိုင်ဆွဲရင်း လမ်းဘေးသို့ လိုက်သည်။

သူမက သူ့ဆွဲကိုင်ထားသည့်လက်ကို ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း သူ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား လိုက်သည်။

လမ်းဘေးဝဲယာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အေး

ကားပြောလိုရမည့်နေရာကောင်းကောင်း ရှိမလာဆိုသည့်ဟန်။

သူ မြင်တွေ့ရသလောက် ကုန်ခြောက်ဆိုင်၊ ကုန်ဆိုင်ကြီးများသာရှိသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှိသော်လည်း ထိုဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ထိုင်ဖို့ စိတ်က မသတိ။ ဆိုင်ရှေ့တွင် ယင်ကောင်တဖွေးဖွေးနှင့် ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသည်။

ထို့ကြောင့် လမ်းဘေးသို့ပဲ တိုးကပ်ရပ်၍ သူမ ကြားသာရုံလှည့်သော်ဖြင့် -

“ရန်ကုန်ကို မင်းနေတဲ့ စိန်ဘုရားကုန်းရွာများ မှတ်နေသလား ကြယ်စင်လင်း။ ဟိုမှာက မင်းမျက်စိလည်လမ်းမှားစရာနေရာမရှိဘူး။ ဒီနေရာမှာ မင်း မျက်စိလည် လမ်းမှားလို့ ပြန်ပို့မယ့်သူမရှိဘူး။ မင်းကိုယ်မင်း လည်လှပြီထင်နေသလား။ ကြည့်စမ်း”

ကလေးတစ်ယောက်လို ခပ်ကြိတ်ကြိတ်မာန်မဲသဖြင့် ကြည့်စမ်းဆိုတော့လည်း လင်း ကြည့်လိုက်ပါသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်ထဲ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လှမ်းကြည့်နေသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူများကိုလည်းကောင်း၊ ရှေးဆိုင်ထဲမှ လူတချို့ကြောင့်လည်းကောင်း လင်းအကြည့်ကို ချက်ချင်းရုတ်သိမ်းလိုက်သည်။ နောက် ထုံပေပေမျက်နှာပေးနှင့် -

“အဲဒါဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီကိုတောင် တစ်ယောက်တည်းရောက်အောင် လာခဲ့သေးတာပဲ။ အိမ်ကိုလည်း လင်းဘာသာ တစ်ယောက်တည်း ရောက်အောင် ပြန်တတ်တယ်”

“ကြယ်စင်လင်း... မင်း ငါဒေါသကို လာမဆွနေနဲ့နော် မင်းကို သိပ်အားလွန်းလို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်တွေလား ဆောက်လက်စတိုက်။ အဲဒီအပေါ်မှာ ငါရှိနေတာ။ အဲဒါကနေ လှမ်းကြည့်တော့ မင်းကိုတွေ့လိုက်ရတာပဲ။ ငါထင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လာရှာနေတာ ဟုတ်တာပဲ မလား။ ဘာကိုလာရှာနေသလဲ ဘာကိုစုံစမ်းနေတာလဲ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး မစပ်စုတော့ပါဘူး”

ပိုင်နိုင်သေချာသောလေသံနှင့် ခပ်တင်းတင်းပြောခဲ့ရတာပဲ။ သူ၏ ထင်မြင်ယူဆချက်များမှာ လုံးဝ ကွက်တီမှန်နေခြင်းကြောင့် ရန်စွာဖျိပြင်နေသည့်လင်း၏ နှုတ်ခမ်းများ စေ့ပိတ်သွားသည်။ သူ့ကို မကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့်နေသည့် လင်း၏အကြည့်များသည် အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

လင်း မင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှာဖွေစုံစမ်းနေခြင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက် ရိပ်မိသွား၍မဖြစ်။ သိသွားလို့ ပြန်ပြောတော့လည်း

ဘာအရေးလဲဆိုပြီး လင်း ခပ်မာမာ လုပ်မပြုပဲ။

ဤကိစ္စ အဘွားဆီသို့ရောက်သွားလျှင် လင်း သတ်ခံရမည်။ သူလည်း မင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာမှစုံစမ်း၍ ရသေးသည်မဟုတ်။

ဝပ်ရှော့ကပြောပုံအရဆိုလျှင် မင်းနှင့်ပတ်သက်သော သတင်းအစအနက မရေရာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမင်းနှင့် တွဲနေသည့် ‘သက်ဆွန်း’ ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အကြောင်းတော့ စုံစုံစေ့စေ့ သိခဲ့ရသည်။

သိခဲ့ရသလောက် ကောင်းသတင်းတွေ မပါတာမို့ မင်းအတွက် ပို၍ စိုးရိမ်ပူပန်မိသည်။

“ငါ အခုအလုပ်ကို ပြန်သွားရဦးမယ်။ အလုပ်က ပြီးရင်တော့ အိမ်ပဲတန်းပြန်မှာပါ။ မင်းကို ဒီပုံစံအတိုင်း ကားပေါ်တင်ပြီး ပြန်လွှတ်ပေးလည်း ငါ စိတ်မချဘူး။ မင်းလို ထူထိုင်းအနေပုံနဲ့”

“ရှင်”
လူကို ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ပြောလိုက်တာ မှန်သော်လည်း ဤနေရာသို့ ရောက်အောင် လာခဲ့သော ကိုယ်မှာ တကယ်လည်း ထူထိုင်းခဲ့တာမို့ အနာပေါ်တုတ်ကျသကဲ့သို့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ဖြစ်သွားရသည်။

အခန်း (၁၈)

“အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား ညီလေး”

“ပြေပါတယ် အစ်ကို”

“ခဏနေဦးနော်”

အသံလုံသောအခန်းထဲမှ ထွက်လာသည့် တေးရေးဆရာကြောင့် မင်းမင်း ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုယ်လိုလူ သုံးလေးငါးယောက်ခန့် စတူရိုယိုခန်းထဲတွင် ထိုင်နေကြသည်။

အခြားသောသူများကတော့ ဤရပ်ဝန်းနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူတွေလို ဝင်ထွက်သွားလာနေကြပေမယ့် မင်းမင်းကတော့ ဝင်လာကတည်းက ထိုင်နေသော ကျောမှီပါသည့် ဆိုဖာအသားပေါ်တွင်

ညီနေပါသည်။

အဆင်ပြေပါတယ်ဟု ပြောခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့စိတ်တွေ သိပ်ကို လှုပ်ရှားနေတာ သူပဲသိသည်။ မမက ဒီနေ့ အသံစစ်ဖို့ရှိသည်ဆိုကတည်းက လူက လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးခက်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။

အဆင်ပြေပါ့မလား စိုးပုပိပေမယ့် မမကတော့ -

“ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးမောင်။ လူခေါ်တွေ့ပြီး အသံစစ်တယ်ဆိုတာလည်း လူပြော သူပြောလွတ်အောင် လုပ်တဲ့သဘောပဲ။ ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့”

ဟု အားပေးပေမယ့် စိတ်ပူတာကတော့ စိတ်ပူတာပဲ ဖြစ်သည်။ စိုးရိမ်တာကတော့ စိုးရိမ်ပါသည်။

“မင်းသျှင်နောင် ဆိုတာ”

ကိုယ့်ရှေ့တွင်လာရပ်သော လေဒီဂျူးအနက်ရောင်ဝတ် ခြေထောက်တွေဆီမှ အကြည့်ခွာလိုက်တော့ စာရွက်တစ်ထပ်ကြီးကို ဘေးသော အမျိုးသမီး ခပ်လှလှကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူမကလည်း မော့ကြည့်လိုက်သော သူ့ကိုပဲ ဦးတည်ကာ-

“မင်းသျှင်နောင်ဆိုတာ ရှင်ဟုတ်တယ်နော်”

“ကျွန်တော်”

ကိုယ့်နာမည်အရင်း မင်းမင်းကိုသာ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေရင်
'မင်းသျှင်နောင်' ဆိုသည့်နာမည်မှာ ကိုယ့်နာမည် မဟုတ်ဘဲ အခြား
လူတစ်ယောက်၏ နာမည်လို့တောင် စိတ်ထဲ ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်ပါပဲဆိုသည့် ဖြေသံက နှုတ်မှ လျော့လျော့နုနု
ထွက်မသွားဘဲ ဆိုင်းငံ့ကာ -

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းသျှင်နောင်
အစ်မ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆိုရင် ရုံးခန်းဘက် လိုက်ခဲ့ပါ”

အမျိုးသမီး၏ ကျောနောက်ဘက်မှ မင်းသျှင်နောင် လိုက်
လာသည်။ နာမည်ကြီးစတူဒီယို (အသံသွင်း) သည့်နေရာဖြစ်သော်လည်း
လည်း အခန်းက ကျဉ်းလွန်းပါသည်။

အခန်း၏အကျယ်အဝန်းမှာ မျက်နှာစာအလျားသည် (၁၀
ပေခန့်သာ ရှိ၏။ အနံ့ကသာ နောက်ဘက်သို့ ရှည်လျားသွားတာက
ပေ (၃၀) ဝန်းကျင်ရှိမည်။

ထိုကဲ့သို့သော အဆောက်အအုံပေါ်တွင် ထပ်ခိုးတစ်ခုလည်း
ရှိသေး၏။ ထပ်ခိုးသို့တက်သည် လှေကားခြေရင်းကိုကြည့်လိုက်

ပေါင်းများစွာ ချွတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် အပေါ်ထပ်တွင် လူတော်တော်များများ
နေသည့်ကို သိသာစေနိုင်ပါသည်။

“ကဲ မောင်လေး... အထဲဝင်သွားလိုက်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

အမျိုးသမီးက ဘေးသို့တွန်းရသည့် တံခါးရှေ့သို့ရောက်
လာ သူ့ကိုထားပြီး ရှေ့ဘက်သို့ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ မင်းမင်း
တော်ထားသောတံခါးကို ဘေးသို့ ခပ်သာသာ လူတစ်ကိုယ်စာခန့်တွန်း
ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

တံခါးပိတ်ပြီး အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲ
ညီ၏နောက်တွင်ထိုင်နေသော ခပ်ဝဝ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ရ
ပါသည်။

ထိုလူသည် လက်နှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ထောက်တင်ကာ
တက်ချောင်းတွေကို ပူးယုက်၍ ထိုပူးယုက်ထားသည့်လက်ပေါ်တွင်
တင်ကာ သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေခြင်းမို့ ခြေလှမ်းတွေက ရှေ့ဆက်ရ
အခက် နောက်ဆက်ရအခက်ဖြစ်သွားသည်။

“အဟမ်း”

နောက်ဆုံးလူတစ်ယောက်ကို တရားခံတစ်ယောက်လို စွဲစိုက်စိုက်ကြည့်နေခြင်းကို အနေခက်လာကာ ချောင်းဟန် အသံထွက်လိုက်သည်။

“ဪ”

ဒီတော့မှ လူဝကြီးဆီက အသံထွက်လာသည်။ ပူးယုက်ထဲသော လက်တွေကို စားပွဲပေါ်တွင် ကွေးတင်ကာ -

“လာထိုင်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်းက မဇ္ဈပြောပြောနေတဲ့ မင်းသျှင်နောင်ဆိုတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်နာမည်ပါ မင်းသျှင်နောင်ပါ။ ရင်းနှီးနီးနီး မင်းမင်းလို့လည်း ခေါ်နိုင်ပါတယ်”

မင်းမင်းဆိုသည့်နာမည်နှင့်သာ အသားကျနေခဲ့သော မင်းသျှင်နောင်မှာ သူ့ကို မင်းမင်းဆိုသည့်အမည်နာမနှင့်သာ ရင်းနှီးကျွတ်ဝင်နေပြီး မင်းသျှင်နောင်ဆိုသည့် ဝေါဟာရအား တစ်သက်လုံး သွားဖို့ဆိုတော့ လိပ်ပြာမလုံ။ ထို့ကြောင့် သူ၏နာမည်အစစ် မင်းမင်းကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်စေလိုက်ပါသည်။

လူဝကြီးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြီး အနီးအနားသို့ရောက်လာကာ သူ့ကို လက်တစ်ဖက်ကမ်းပေးလေသည်။

“ကိုယ့်နာမည်က ဦးတင့်ဆွေပါ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာပါတယ်”
မင်းမင်း လက်ပြန်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဦးတင့်ဆွေဆိုသူက သူ့လက်ကို မဖြုတ်သေးဘဲ သူ့ကို အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

ခဲပုတ်ရောင်စတိုင်လ်ဘောင်ဘီမှာ ကိုယ်နှင့်အတိ ဖြစ်နေတာ အပေါ်မှာ ခဲပုတ်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ဦးတင့်ဆွေအင်္ကျီလက်ရှည်ပေါ်မှ ဆုတ်စကုတ်အင်္ကျီ ခါးတိုကို ထပ်ဝတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးရေပြားထဲ ထိုးဖောက်ပြင်ရလောက်အောင် ဦးခေါင်းနောက်၌ ဆံပင်တွေကို တိုကပ်အောင် ညှပ်ထားပါသည်။ ရှေ့ဘက်အခြမ်းတွင် နှာခေါင်းလယ်ထိ ရှည်ချင်သော ဆံပင်များကိုမူ နောက်ဘက်သို့ လှန်၍ပြီးထားပါသည်။

အနက်ရောင်ထိပ်ကော့ ရှူးဖိနပ်ကလည်း ပြောင်လက်နေသည်။ ဦးတင့်ဆွေသည် သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အထပ်ထပ်ကြည့်သလို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကိုလည်း မလွှတ်ပေးသေးချေ။

မင်းမင်းစိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးဖြစ်သွားကာ ဦးတင့်ဆွေက
လက်ထဲမှ သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ခပ်မြန်မြန် ဆွဲနှုတ်လိုက်တော့
ဦးတင့်ဆွေက -

“ဪ... ဆောရီး၊ ထိုင်လေ မင်းမင်း။ ဒါနဲ့ မဉ္ဇူတော
မပါခဲ့ဘူးလား”

“ပါပါသကော ကိုကြီးရေ၊ မြို့ထဲမှာ ကိစ္စလေးတချို့ရှိတော့
သွားလိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုလဲ မဉ္ဇူမောင်လေးကို”

ဦးတင့်ဆွေ၏အမေးအား သူ ဘာပြန်ဖြေရမလဲမသိ စဉ်းစား
နေစဉ် ကျောနောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် မင်းမင်း
နောက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း ဒေတ်၏ တစ်လံလောက်အထိ ကျော်လွန်
ခေတ်မီသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနှင့် မမကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

မမက သူ့ဘေး၌ ဝင်မထိုင်ဘဲ ဦးတင့်ဆွေ၏ဘေးသို့ သွား
ရပ်လေသည်။ ရပ်နေပုံမှာလည်း အရမ်းကြီးကို နီးနီးကပ်ကပ်ကြီး
ရှိနေပါသည်။ ထိုင်နေသော ဦးတင့်ဆွေ၏ မျက်နှာမှာ ဘေး၌ကပ်နေ
သော မမ၏ရင်ဘတ်နှင့် မနီးမဝေ။ ထိုလောက်ထိ နီးနီးကပ်ကပ်
ရပ်နေရုံမက မမ၏ဦးခေါင်းသည် ဦးတင့်ဆွေ၏မျက်နှာနှင့် နီးကပ်

ဆတ် ရှိသွားရင်း -

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကြီး၊ မဉ္ဇူကောင်လေးအတွက် ကိုကြီး
အများကြီးလုပ်ဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ မဉ္ဇူသိပါတယ်။ အဆင်ပြေ
တယ် မဟုတ်လား”

ဦးတင့်ဆွေက မမကိုမော့ကြည့်နေရာမှာ စားပွဲ၏ ရှေ့ဘက်
ညွှန် ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော သူ့ကို ခပ်ပြုံးပြုံး
ကြည့်၍ -

“ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ဒါနဲ့ပတ်သက်ရင် အခက်အခဲ
မယ်တုန်းက ရှိခဲ့လို့လဲ မဉ္ဇူရယ်။ တစ်ခုပဲ သူကတော့ ကိုယ်
အိမ်နီးရင် ထရိုက်သလောက် လိုက်ပါနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ဒါတော့ လုံးဝစိတ်မပူနဲ့ ကိုကြီးရေ၊ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်
ရင် မဉ္ဇူ အများကြီး တာဝန်ယူပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

မမက သူ့နှင့်ပတ်သက်၍ ကတိအထပ်ထပ်ပေးပြီး စားပွဲကို
ကျွတ်ပတ်ပြီး သူ့ဘေးနားက ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

ခုထက်ထိ သူ့သီချင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း၊
သူ့အနုပညာနှင့် ပတ်သက်၍သော်လည်းကောင်း ဘာဆိုတာမှ တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးကြခြင်း မရှိပေ။

“အိုကေတယ်မလား ကိုကြီး”

“အိုး လုံးဝအိုကေတယ်။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားစေရမယ်လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို”

နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ခဲ့သည့် အပြန်လမ်းတစ်လျှောက်တွင် မမက သူ့ကို မလိုအပ်ဘဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ မသိ။

တစ်လမ်းလုံးတွင် မျက်နှာကြီးတည်ကာ နှုတ်မှ ဘာသံမှ မထွက်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်လာခြင်းမို့ မင်းမင်းလည်း ဘာစကားမှ မပြောမိပေ။

တိုက်ရှေ့သို့ပြန်ရောက်သောအခါတွင် မမက သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ -

“တစ်ရက်ရက်ကျရင် ဦးစာင့်ဆွေ မင်းကို ထမင်းစားဖို့လို့လိမ့်မယ်။ တို့ကတော့ ပါချင်လည်းပါမယ် မပါချင်လည်း မပါဘူး တို့မပါပေမယ့် မင်းတစ်ယောက်တည်း အားလုံးအဆင်ပြေသွားမယ်လို့ တို့ယုံကြည်ပါတယ်”

အခန်း (၁၉)

“ဦးကုမာရ... လင်း အိမ်ပြန်ချင်လာပြီ”

“ဟ”

လင်း မကျေနပ်သလို စိုက်ကြည့်လာသူအား တုံ့ပြန်သော အကြည့်ကလည်း မကျေနပ်သောအကြည့်နှင့်ပင်။ ဘယ့်နှယ် အလုပ်ကလေးပြီးရင် ငါလည်း အိမ်တန်းပြန်မယ်ဆိုသူက ညနေ နေဝင်မိုးချုပ်တော့မည့်အချိန်ထိ စားပွဲပေါ်ကထဲမှ သတိမရှုလားမသိ။

တစ်နားလုံးကအလုပ်ကို သူ တစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံလုပ်ရသလိုနှင့် ရှုပ်နေသူဖြစ်သည်။

လင်းကလည်း ရုံးခန်းပြင်ပက တစ်ယောက်လာ ထား
ယောက် ကြည့်သွားတဲ့ ဒဏ်ကို မခံချင်တော့။ သူ့ဆီလာသော
သည်များကလည်း ရုံးခန်းအိမ်ညှိခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသောလင်း
ကြည့်၍ သူ့အား တိုးတိုးတစ်ဖုံ၊ ကျယ်ကျယ်တစ်ဖုံပေးနေတာကို
ပြင်တွေ့နေရ၊ ကြာလေတော့ ဒီအခန်းထဲမှာရှိနေခြင်းကို အနေရ
လာသည်။

“ပြီးတော့မှာ”

“ဘာပြီးတော့မှာလဲ။ ပြီးတော့မှာ ပြီးတော့မှာနဲ့ ထိုင်နေ
တာ ခု ဘယ်နှုန်းနာရီရှိနေပြီလဲ။ ပြန်မယ်ဆို ပြန်မယ်။ ရှင်လိုက်မပို့
ကားငှားပြီးပြန်မယ်”

“ဟေ့ မင်း ငါ့စကားကို ဆန့်ကျင်ပြီးသွားရဲရင် သွားကြည့်
နော်။ မင်းခြေလှမ်း ဟောဒီမှန်တံခါးကို တွန်းတွင်ပြီးထွက်ဖို့ ပြင်တာနဲ့
ခြေထောက်ရိုက်ချိုးခံရဖို့ ပြင်ထား”

“အဲမှာ”

ပြင်ပမှ အထဲကိုမမြင်ရဘဲ အထဲက ပြင်ပကိုမြင်တွေ့နိုင်သည့်
ဖိညိုရောင်မှန်တံခါးကြီးကို သူက မျက်စိပစ်ပြရင်း ထိုင်ရာမထ ခပ်
အေးအေးပြောတော့ လင်း ဆွေဆွေခုန် ဖြစ်သွားသည်။

ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေထောက်တင်ထိုင်ရာမှ ခြေထောက် နှစ်
ထံကို အောက်သို့ချလိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့်
လွယ်အိတ်ကို လှမ်းဆွဲယူကာ သူ့ကို မျက်လုံးမှေး၍ မထိတထိ
ကြည့်လိုက်သည်။

သူကလည်း လင်း၏ပြုမူလှုပ်ရှားမှုများအား မျက်တောင်
ခတ်ဘဲ ခပ်အေးအေးကြည့်နေသည်။

“ကြယ်စင်လင်းကို လာပြီး အမိန့်ပေးလို့ရမယ်ထင်ရင် မှား
သွားမယ် ဦးကုမာရ။ ခု ဒီကိုလည်း ရှင်က ခဏပဲဆိုလို့ လင်းက
ထွက်လာတာ။ ကိုယ့်ဘာသာပြန်ရင် ဟိုမှာ စားသောက်ပြီး အေးအေး
ခပ်လို့ရပြီ”

“အိုးဝိုး မင်းက ဗိုက်ဆာနေတာလား”

သူက တအံ့တဩဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည်အခါ လင်း၏
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူပူနီရဲသွားသည်။ သူ့ကိုတော့ ရွဲ့ချင်တာမို့
နေ့လယ်ခင်း ထမင်းစားချိန်က ထမင်းစားရအောင် ပြောခဲ့စဉ်က
စားပြီးပြီးဟု ဖြေခဲ့သည်။ သူထွက်သွားချိန်က ဗိုက်ထဲ သိပ်မဆာထား
တော့ ခပ်အေးအေး ထိုင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

အချိန်နာရီတွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာသောအခါ လူက

နေသော်လည်း ဗိုက်ကမနေ။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဆာရာမှ တကြွ
ကြုတ် ဆာလာသည်။ သူ့နှင့်ကိုယ်တိုင်နေသည့်နေရာက အ
ဝေးတာမို့ ကိုယ့်ဗိုက်ထဲက တဖို့တဖို့ တစွမ်းစွမ်းမြည်သံကို သူကြားရ
မည် မဟုတ်ပေ။

ကိုယ့်နှုတ်ကပဲ ဗိုက်ဆာသည့်ဟန် ထုတ်ပြောမိတော့သည်
ပြီးတော့ သူမေးပုံကလည်း ခန်းခနဲလေသံကြီးနှင့်ဆိုတော့ ရှက်လှ
လို့ ငိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်သွားသည်။

“မဆာဘူး။ ဘာလို့ဆာရမှာလဲ”

“ဟေ့... မင်းကို ကိုယ်ပြောထားတယ်နော်”

“ကိုယ်ပြောပြော ခေါင်းပြောပြော ကိုယ်နားထောင်ချင်
ဖြစ်တာ”

လင်း ဘုဆတ်ဆတ်ပြောကာ ဆိုဖာရည်ဘေးမှ ခပ်သွေး
သွက် ကွေ့ထွက်လိုက်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း ပွစိ ပွစိနှင့် သွေး
မကျေနပ်တာများပြောနေခဲ့သည်။

တော်တော် ကိုယ်ချင်းစာတရားမရှိတဲ့လူ သူက စားပြီး
ဆိုတော့ အေးအေးလုပ်နိုင်တာပေါ့။ သူများကစားပြီးမပြီး သူ့ပြင်
မဟုတ်ဘဲ ပြီးပြီးပြောတာနဲ့ ထားပစ်ခဲ့တာ မုန်းစရာကြီး။

အစားအသောက်နှင့်ပတ်သက်လျှင် လင်းကမရ။ ဆာနေတဲ့
အချိန် စားလိုက်ရမှ။ ဆာနေသည့်အချိန် စားခွင့်မရလျှင် ဘေးနားမှာ
သည့်လူကို ကုတ်ဖဲ့ချင်လာတာလိုလို အော်ပစ်ပြောဆိုလိုက်ချင်တာ
လိုလို ဖြစ်တတ်သည်။

လင်းအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည့် အဘွားဆိုရင်
တော့-

“မိလင်းတို့ ဗိုက်ဆာလို့များ ဘာမှမစားရရင် ဝေသာလီပြည်
ထဲ ဘီလူးရောက်တာထက် ဆိုးသွားမယ်”

ဟု ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ပြောတတ်သည်။

ခုတော့ လင်းအကြောင်း မသိသူကတော့ မကြာခင် ဒီရုံးခန်း
ကြီး ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားမှာကို သိပုံမရ။

“လင်း”

“ရှင်”

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

မှန်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် လင်း၏လက်
အား တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖမ်းဆုပ်တားတားခြင်းမို့ လင်း လှည့်ကြည့်
လိုက်သည်။

ကိုယ်နှင့်အနီးကပ်ဆုံးအနေအထားတွင် သူ့မျက်နှာကြား
ဘွားခနဲ တွေ့မြင်လိုက်ရတော့ လင်းလန့်ကာ -

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ရှင်ကိုပြန်မယ်လို့ လင်း ကောင်းကောင်း
ပြောခဲ့တာပဲ”

လင်း သူ ဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဇွတ်ခွာဖို့ ကြိုးစား
ဒေါသဖြင့် အကျယ်ကြီးအော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟိတ် ... မင်း ဒီလောက်ထိ အော်ရသလား”

ကုမာရ လင်း၏အော်သံကြောင့် အပြင်ကလူတွေကို
ချက် လန့်သွားကာ လင်းအား ခပ်ကျိတ်ကျိတ် မာန်မဲလိုက်၏။

လင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် တံခါးလက်ကိုင်ကို လွတ်
အောင် ဇွတ်ခွာချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံခါးလော့ချပစ်လိုက်သည်။

စောစောက လင်း၏အော်သံကြီးကို ပြင်ပက အလုံပိတ်
ပင် ဖြစ်လင့်ကစား သဲ့သဲ့တော့ ကြားကြမည်။

နဂိုကတည်းကမှ ဒီအခန်းထဲ အကြောင်းမရှိ အကြောင်း
ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်ဖြင့် ပေါ်တင်တစ်မျိုး မသိမသာတစ်မျိုး စပ်

ကြသူတွေ၊ ယခု လင်း၏အော်သံကြောင့် ဘာဖြစ်တာလဲဟန်
လာချောင်းကြည့်လျှင် သူတော့ ပြဿနာအကြီးကြီးတက်တော့

“ရှင် လွှတ်နော်”

“လင်း ... မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်ကကော ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပြန်ချင်နေတဲ့လူကို အေး
လို့ ပြောလိုက်ရင် ပြီးတဲ့ကိစ္စကို ဘာလို့ ညစ်ပတ်ပြီး မပြန်ရဘူး။
နဲ့ရင် ပြန်ကြည့်လို့ ပြောရတာလ”

“ဟ ငါခေါ်လာတဲ့လူနို့ ငါ့မှာ ပြန်ဖို့ပေးရမယ့်တာဝန် ရှိတယ်
... ခုလည်း အလုပ်က ပြီးတော့မယ်။ မင်း ဒီလိုရှိကျသူပူအော်
အံ့နေမယ့်အစား စောစောတုန်းကလို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေ
ထိုင်ရင် ဒီခုချိန် ကားပေါ်ရောက်နေလောက်ပြီ”

“ရှင် ဘာမှအပိုတွေမပြောနဲ့။ ရှင်နဲ့ အတူတူမပြန်နိုင်ဘူး
နဲ့။ ရှင့်ဘာသာရှင်နေနဲ့။ လင်းကို မကျေနပ်လို့ တမင်လုပ်တာ
ပဲတယ်”

“ဟာ”

ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သောကြောင့် ကုမာရ မျက်လုံးကြီးပြူးသွား
သည်။

ပြီးတော့ ပြင်ပတွင်ရှိနေသော သူများကိုလည်း အလန့်
ကြား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ပြင်ပတွင် လှုပ်ရှားသွားလာသူများက

အနေအထားမပျက်သဖြင့် စိတ်ထဲ အနည်းငယ် အေးသွားရသည့်
ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သော အခါ
က သူ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် မြှုပ်လှုပ်တတ်။ တံခါးဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားနေသော
လင်းကို ဇွတ်ဆွဲထားရင်းက လင်း၏ ကျောပြင်က သူ့ရင်ဘတ်သို့
တစ်သားစာည်း ကပ်ကာ လင်း၏ခါးအား လွတ်ထွက်မသွားအောင်
ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားတာလည်း ရုတ်တရက်တော့ သတိမေ့
သူမ အပြင်သို့ ရောက်မသွားဖြစ်ဖို့က အဓိကလေ။

ခုကျတော့ သူမက ကလေးတစ်ယောက်လို ငိုနေသော
အခါ ထူထူပူပူဖြင့် ဘာလုပ်၍ ဘာလုပ်နေမိမှန်းမသိ။ သူမတွေ
ရောက်အောင်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ဘာလုပ်မိလို့လဲ မေး
ပါလျက် ကျောနောက်မှ ငိုနေသော သူမမျက်နှာကို ဝှံ့ကြည့်ဖို့ ကြိုး
ခြင်းသည် မျက်နှာတစ်ဖက်ကို နီးကပ်လွန်းစေရုံသာမက အနေအထား
ကလည်း ရင်ခုန်ချင်စရာကြီး။

ဟုတ်တမ်း၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ရင်ခုန်ဖို့ စိတ်မဝင်စားသော
ကုမာရ ရင်တွေခုန်နေခဲ့ပါသည်။ ပန်းရနံ့လိုသင်းသော သူမ၏ဆံနွယ်
တို့က သူ့ပါးမြင်တွင် ပွတ်တိုက်ကျိစယ်နေသည်။ ကျစ်ဆံခြီးကျစ်ထူ
ခြင်းကြောင့် ဆံနွယ်လွတ်နေသာ ဂုတ်ပိုသည် သူ့မျက်စိရှေ့ မြင်ကွင်း

နှင့် သူမ လွတ်ထွက်သွားမည်စိုး၍ သူမကိုယ်လုံး၏ ကျောက်နောက်
ဘက်မှ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံဖက်ထားမိလေသောအခါ -

ကုမာရ၏မျက်စိထဲ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်။ ပါးကွက်ထူထူ
အောက်က ပါးပြင်လေး ဘယ်လောက်ထိ နုအိသလဲ စမ်းသပ်ချင်
သည်။ ဆေးမကူ သဘာဝအတိုင်း နီရဲနေသော နှုတ်ခမ်းလေးက
ကော ချိုမြိန်ပါ့မလား နမ်းရှိုက်ကြည့်ချင်သည်။

ခုတော့ -
“လွတ် ရှင် အဲလိုမလုပ်နဲ့။ အနိုင်မကျင့်နဲ့ လူယုတ်မာကြီး”
ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ကျရောက်လာသော လက်သီးဆုတ်တွေက
ခန်းနှင့်ပေါက်တာမဟုတ်သော်ငြား နာကျင်ခြင်းတော့ မဖြစ်မိ။

အခြေအနေနှင့် အချိန်အခါကို နားမလည်သော သူမက
နှုတ်အော်ရုံနှင့် သူ့လက်တွေပြေကျသွားမည်ထင်ကာ အသံကျယ်ကြီး
နှင့် အော်တော့ မှားပြီပေါ့။

လတ်တလော အခြေအနေမှာ သူမနှုတ်က ဘာစကားသံမှ
ထွက်ကျမလာဖို့က သူ့တာဝန်။

အခန်း (၂၀)

“ဪ ကိုမာ လာလေ”

တံခါးဖွင့်လိုက်ရင်း ထွက်လာသော အာမေဋ္ဌိတ်သံနှင့် ဖိတ်ခေါ်စကားကြောင့် ကုမာရ ခပ်မဲ့မဲပြုံးလိုက်သည်။

“အားနာလိုက်တာ ကိုမာရယ်။ ကားကလေး တကယ် အဆင်မပြေတာ။ ကားဘရိတ်က ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိဘူး။ ကားစင်ရှော့ပို့ဖို့ကလည်း အဆင်မပြေ၊ ကားဆရာကလည်း မအားလို့ မလိုက်နိုင်နဲ့ မဉ္ဇူတော့ ဒီအခုတလော ဒုက္ခတော်တော်ရောက်နေတာ”

“ပစ္စည်းတွေကြည့်လိုက်ပါဦး။ မမေသဒ္ဓါကတော့ ခင်ဗျား

အဖို့ ကျန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူလာခိုင်းလို့”

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ ဒါဆို ခဏဝင်ထိုင်ပါဦး”

“-----”

“ဝင်ထိုင်ပါ ကိုမာရဲ့။ မဉ္ဇူရဲ့အခန်းထဲမှာ ကိုက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါ မရှိပါဘူး အဟင်း”

ခင်ဗျားက ကိုက်တတ်တဲ့ သတ္တဝါထက်ဆိုတဲ့မိန်းမဆိုတာကို ကုမာရစိတ်ထဲမှာ တီးတိုးဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို မေသဒ္ဓါက သူညီမအား ကုမာရတို့အိမ်တွင် လိုက်သည့်ပစ္စည်း သွားယူလိုက်၊ တစ်ခါတည်းရွေးယူသွားဟု ဖုန်းဆမ်းဆက်ထားသော်လည်း မြမဉ္ဇူသင်းက ကားဘာဖြစ်ညာဖြစ်ကြောင်းပြကောင်းနေတော့ ပစ္စည်းလာဖို့ရသူမှာ ကုမာရ၏တာဝန် ခြစ်သွားတော့သည်။

မေမေကလည်း အိမ်တွင်ပြန်ရောက်နေလေရာ မသွားချင် ခြစ်နေသောသူအား -

“မကင်းရာ မကင်းကြောင်းတွေပဲ သားရယ်။ စိုးထိုက်တို့ ကျန်ခဲ့လှတို့ကို ပိုခိုင်းလိုက်လို့ရတဲ့ကိစ္စက ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

မေသဒ္ဓါမျက်နှာနဲ့ သူမိဘမျက်နှာကလည်း ရှိသေးတယ်လေ”

“အဲဒီမျက်နှာတွေ မလိုအပ်ဘဲ ထောက်နေတာ မေမေက ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီမိန်းမနဲ့ ကင်းကင်းရှင်ရင် နေချင်တယ်။ ဒီမိန်းမအကြောင်းလည်း မေမေသိသားပဲ။ နည်းနည်းလေး ငြိသွားတာနဲ့ ဘယ်တော့မှာဖြည့်လို့မရအောင် ရှုပ်ထွေးစရာ အကြောင်း”

“အေးပါကွယ်၊ မေမေသိပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ သူ့လိုလိုက်ပါဦး သားရယ်”

မေမေက တောင်းတောင်းပန်ပန်နှင့် ပြောနေတော့ သူ့စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ စိတ်မပါသည်ဖြစ်စေ မြမဉ္ဇူသင်း၏တိုက်ခန်း လာခဲ့ရသည်။

ယခုလည်းကြည့်၊ လာပါမယ်လို့ ကြိုတင်အကြောင်းကြားထားပါလျက်နှင့် ဝတ်ထားစားထားလိုက်တာလည်း မလုံမလဲ။

ဒူးအတိုဖြစ်နေသော အနက်ရောင်မိနီစကပ်သည် မြမဉ္ဇူ သူ့မြင်တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ ဝတ်ဆင်ဖူးခဲ့သမျှ အဝတ်အစားထဲတွင် အရှည်ဆုံး ဟုပြောလျှင် လွန်အံ့မထင်။

အပေါ်မှာ ဝတ်ထားသောအဖြူအနက်ပွင့်တွေပါသည်အတိုင်း မှာ တင်ပါးဖုံးသည့် အင်္ကျီရှည်ဖြစ်သော်လည်း လည်ပင်းပေါက်က

စိတ်လွန်းသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် ပန်းအင်္ကျီကြီးများတောင် ပေါ်နေသည်။

အဲဒီလည်း ဖုံးဖိဖို့ လိုအပ်သည့်အရာဟု သူမထင်ပုံမရ။

မမြင်မတွေ့ရတာက ခက်ကောင်းကောင်း။ မြင်တွေ့နေရ နှင် အပြစ်တွေက တစ်ရပြီးတစ်ခု မြင်သည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့သည်။

ဟိုစကားပုံကဲ့သို့ “ချစ်လျှင်အကျိုး မုန်းလျှင်အပြစ်” ဆို လို မြင်တွေ့သမျှက ပြောဆိုစရာများဖြစ်နေတတ်သည်။

ယခင်တုန်းကတော့ -

“မြမဉ္ဇူသင်းကို သားက ဆိုသွင်းလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးလို့ ခေါ်နေတာလားသား။ မေမေကတော့ အဲဒီလိုမထင်ဘူး။ လူ့တဝမှာ ဆိုလားတောင့်တလိုက်တဲ့အခါတိုင်း ရရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူ့ဆန္ဒနဲ့ ဆန့်ကျင်တဲ့အရာတွေကို အလိုမရှိတာ သူ့အလွန်မှမဟုတ် တာ။ ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောရဦးမယ်”

ဟုအစချီကာ မေမေက သူ့အား ကလေးမဟုတ် ကုလား မဟုတ်နှင့် နားထောင်ဖို့ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြောဖို့ပြင်နေသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်အနေများသော ကုမာရအတွက်တော့ ပုံပြင်

ဆိုတာ အလှမ်းဝေးပါသည်။ ဟိုမှာ ဖခင်နှင့်အတူတူနေသည်ဆိုလေ
လည်း ဖခင်ကလည်း သူ့အလုပ်နှင့် အချိန်ပြည့်ရှုပ်နေကာ သူ့ကို
အဆောင်တစ်ခုတွင်ထား၍ ဖြည့်ဆည်းပေးနေခြင်းကို ဖခင် ထံ
ယောက်၏ တာဝန်ဝတ္တရားကျေပြီဟု မှတ်ယူထားသူ ဖြစ်သည်။
နောက်တော့ နောက်အိမ်ထောင်ထူသည်။ ဒီလိုပဲ သူ့သား
နှင့် သူ့နေသည်။ သူ့လည်း အဆောင်မှာနေသားကျနေခဲ့သည်။
အတွက်ကြောင့် ဘယ်သူနှင့်မှ ဝီတိတာတာ နုနုနွဲ့နွဲ့ မပြောတတ်
က သူ့ထုံးစံ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အရင်တုန်းက ဗမာပြည်ကို ညီအစ်ကို (၂) ယောက် အလှူ
ကျ ပြန်လာရတယ်ဆိုပေမယ့် ခဏတစ်ဖြုတ်သာ။ သူက အမေရိက
မှာ ကျောင်းတက်ရသူဖြစ်ပြီး အစ်ကိုက မြန်မာနိုင်ငံမှာ ကျောင်းတက်
ရသူဖြစ်သည်။

ကျောင်းပိတ်သည့်အချိန်လေးပဲ လူချင်းချိန်းတာပို့ သူ
ပိခင်နှင့်နေချိန် သိပ်မရှိသကဲ့သို့ အစ်ကိုကလည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်
နေချိန် သိပ်မရှိပါ။

ပိခင်ဖြစ်သူက ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်ပြောပြမည်ဆိုတော့ ...
ဟာ ကျွန်တော်က ကလေးမှမဟုတ်တာ နားမထောင်ချင်ပါဘူး။

ဆန့်ကျင်မိ။

တစ်ခါတုန်းက တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ မင်းသားတစ်ပါးရှိ
တယ်။ အဲဒီမင်းသားကို သူ့ဖခမည်းတော် မယ်စော်တွေနဲ့ ဆွေတော်
နဲ့တော်တွေက ဖူးဖူးမှတ်အလိုလိုက်ထားတော့ မင်းသားလေးဟာ
မိမိဆိုတဲ့စကားကိုတောင် မကြားဖူးဘူးတဲ့။ မင်းသားလေးဟာ အရွယ်
အောက်တဲ့ လူပျိုလေးတော့ မဟုတ်ဘူး။ မုန့်တောင်းစားတဲ့အရွယ်
ဆိုတော့ ကလေးသာသာအရွယ်ပဲ ရှိပြီးမယ် ထင်ပါတယ်။ တစ်နေ့ကျ
တော့ မင်းသားက မုန့်တောင်းစားတယ်။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီမုန့်က
ကန်နေလေတော့ မင်းချင်းတွေက မုန့်ကုန်နေတယ်။ မုန့်မရှိတော့ဘူး
ဆိုတော့ မင်းသားလေးက မရှိမုန့်ကိုပဲ စားချင်တယ်ဆိုတော့ မင်းချင်း
တွေအားလုံး ဒုက္ခရောက်နေတာပေါ့။ မရှိဆိုတဲ့စကား မကြားဖူးတဲ့
မင်းသားလေးအတွက် မရှိဘူးဆိုတာလည်း မုန့်ကိုပြောတာပဲလို့ ယူဆ
ထားပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီမင်းသားလေးရဲ့ ဘုန်းကံကြောင့်တဲ့ မင်းသား
စားနေကျ မုန့်ပန်းကန်ထဲမရှိ မုန့်တွေရောက်လာတယ်တဲ့။

“အဲဒါနဲ့ ခု ပြမဉ္ဇူသင်းကိစ္စက ဘာဆိုင်လို့လဲ မေမေ”

“ဪ သားရယ် ... မဉ္ဇူလေးဟာ အဲစစအရာရာ
ပြည့်စုံပြီး အမြဲတမ်း အလိုလိုက်ခံထားရတဲ့သူပဲလေ။ သူ့မှာရှိတဲ့

အားနည်းချက်က နည်းနည်းလေးလို သူ့ကိုယ်သူထင်နေချိန်မှာ သူ့အကြီးကြီးလို့ ထင်နေတာလည်း မဟုတ်သေးဘူး”

မေမေကတော့ မြမဉ္ဇူသင်းကို ဘယ်တော့မှ အပြစ်မမြင်တတ်ခဲ့ပေ။ နောက် ကြာလာတော့မှသာ။

“ရပြီ ကိုမာ။ ဒါတွေက မဉ္ဇူမယူတော့တဲ့ဟာတွေ”

“အိုခေ”

“နေပါဦးလား ကိုမာ။ မဉ္ဇူတို့ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ စကားနည်းနည်းလောက်ပြောရအောင်။ ကိုမာမှာလည် အချိန်နည်းနည်းတော့ ပေးနိုင်မယ် ထင်ပါတယ်”

ပြန်ဖို့ပြင်သော သူ့ကို မြမဉ္ဇူသင်းက အလောတကြီး တာဆီးလေသည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား မြမဉ္ဇူသင်း”

စကားပြောစရာရှိသည်ဟုဆိုလာခြင်းကို နားမလည်သဖြင့် ကုမာရ မေးလိုက်သည်။

“ရှိတာပေါ့ ကိုမာရယ်။ ခဏထိုင်ပါဦး”

သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့တွင် ထိုင်ရင်း သူ့ပါ ပြန်ထိုင်ခေါ်ထိုင်ခဲ့သို့ လက်ကမ်းပြကာ ပြောခြင်းမို့ ကုမာရမှာ အခက်တွေ့သွား

သည်။ ဇွတ်အတင်းထပြန်ရအောင်လည်း မဟုတ်သေးတာမို့ ပြန်ဆိုင်လိုက်ရသည်။

မြမဉ္ဇူသင်းက အိမ်ဖော်အမျိုးသမီး လာချပေးသည့် အအေးချက်အား မျက်စပစ်ကာ -

“သောက်ပါဦး ကိုမာ”

“နေပါစေ။ ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ဘာလဲ မြမဉ္ဇူသင်း။ ဘွန်တော် လေယာဉ်ကွင်းမှာ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဖို့ သိန်းထားလို့ပါ”

“အင်းပါ မဉ္ဇူနားလည်ပါတယ်။ မဉ္ဇူပြောချင်တာ တခြားကိစ္စမဟုတ်ဘူး မဉ္ဇူတို့ရဲ့ကိစ္စ”

“မဉ္ဇူတို့ကိစ္စ! မြမဉ္ဇူရဲ့ကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လို ဖတ်သက်နေတာလဲ ခပ်ရှင်းရှင်းပြောပြပါ”

“မင်္ဂလာကိစ္စလေ”

“ဘယ်လို”

ကော်ဖီခွက်ယူသောက်လျှင် လက်ထဲက ကော်ဖီခွက် လွတ်ကျလောက်သည်။ တော်သေးတာက ကော်ဖီခွက်မပြောနှင့် ဖုန်းတောင်ကိုင်ထားတာမို့ ဘာမှ လွတ်ကျစရာတော့ မရှိ။

“ဟုတ်တယ်လေ အန်တီက၊ မဉ္ဇူနဲ့ကိုမာကို”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ မဲရီးဆော့တီးပဲ မမြဲမဉ္ဇူသင်း။ ကျွန်တော်
ဘဝ လက်တွဲဖော်ရွေးချယ်ရေးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရေးဆိုတာ ကာယ
ရှင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က လွဲရင် တခြားသူတွေ ဝင်ရောက်စွက်မိ
ခွင့် မရှိပါဘူး။ မေမေ သော်လည်းကောင်း၊ ဒယ်ဒီ သော်လည်းကောင်း
ဘယ်သူမှ ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ မရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အထွေ
တစ်ခုတည်းပေးခဲ့ပါမယ်။ ကျွန်တော့်လက်တွဲဖော်ကို ကျွန်တော့်နည်း
ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ ရှာဖို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား
ခွင့်ပြုပါဦး”

“ကိုမာ”

ကျောနောက်က အလောတကြီးခေါ်သံကို ဥပေက္ခာပြု
ကုမာရ သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများနှင့် တိုက်ခန်းထဲမှာထွက်ခဲ့တော့
သည်။

အခန်း (၂၀)

“မမ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုသဘောထားခဲ့သလဲဆိုတာ
မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ ပြီးပြီးရော မထားနိုင်တာ
တော့အမှန်ပဲ”

“မင်း ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ မင်းသျှင်နောင်။ တို့
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ပတ်သက်၍ ဖြစ်စေ၊ တို့လုပ်ငန်းပိုင်းနဲ့ပတ်သက်၍
ဖြစ်စေ မင်း ဘာမှ ဝင်ပြောခွင့်မရှိဘူး”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်၊ တို့က မင်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာက မင်းကို ချည်

နှောင်ဖို့ မဟုတ်ခဲ့သလို မင်းကလည်း တို့ကို ချည်နှောင်ဖို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားပါ။ မင်းကလည်း မင်းလိုအပ်ချက်ကြောင့် တို့နဲ့ပတ်သက်ခဲ့သလို တို့ကလည်း တို့လိုအပ်ချက်ကြောင့် မင်းနဲ့ပတ်သက်ခဲ့တာ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ ရှုံးမသွားဘူးထင်တယ်”

ပုံသဏ္ဍာန်ဖော်၍ နီရဲအောင်ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းဖျားထွက်ကျလာသော စကားလုံးတွေက ရက်စက်တတ်သော စာလုံးအလား။ ထိုစားသွားဖြတ်ချလိုက်ပုံက သူ့နှလုံးသားကို ထပ်ခြမ်းခွဲလိုက်သကဲ့သို့။

ဒါဟာ မိန်းမတစ်ယောက်က ပြောထွက်ခဲ့တဲ့ စကားတစ်ခုလား။

လူတကာ ကြွေကြော်နေတဲ့ မိန်းမသားတစ်ယောက်အတွက် ဆူးနှင့်ဖက် ဥပမာက ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ယခင် စတွေ့ခါစက သူမ၏ပွင့်လင်းမှုကို မင်းမင်း အသံအသန် မက်မောခဲ့ဖူးသည်။

မက်မောမှာပေါ့။ လင်းထံမှ ချစ်သူတစ်ယောက်၏ရိုင်းခတ်မှုကို သူက လိုချင်ခဲ့သည်။

လက်ဖျားကိုင်ရတဲ့အဆင့်ကနေ ပါးပေါ်သို့ ကျူးလွန်ချင်သည်။

ချစ်တယ်ဆိုတာ သာယာမှုလေးတွေ၊ ကြင်နာမှုလေးတွေနဲ့ ဖြည့်စွက်ဖို့ လိုတယ်လို့ လင်းကို ပြသခဲ့ချင်သည်။ သို့သော် လင်းသည် ဘာရွာမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရ၍လားမသိ။ ချစ်သူတို့၏ဘာသာဘာဝအတိုင်း နေထိုင်လျှင် ဘဝပျက်တော့မှာလိုလို၊ အမည်းစက်ပဲ စွန်းပင်းခွဲရတော့မှာလို ကြောက်ရွံ့နေခဲ့သည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ လင်း၏ မသိတတ်မှုတွေကြောင့် မင်းမင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်ရဖူးသည်။ ထိုစိတ်ပျက်မှုအား မြေမဉ္ဇူသင်းသည် အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲပေးခဲ့သည်။

သူမနှင့် သူ့အတွက် ပွင့်လင်းသော ဆက်ဆံရေးဖြစ်ခဲ့တဲ့နေ့အဆို သူ့မှာ အပြစ်ကျူးလွန်သလို ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ အလိုတူမှုဟု ဘယ်လိုပဲဆိုဆို တာဝန်ယူတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက်တော့ အပြစ်ကျူးလွန်မှုမင်း ထိုအပြစ်သားတစ်ယောက်လို ပေါ်ပေါက်နေသောစိတ်ကြောင့်

“မမကို ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါရစေ”

“ဘယ်လို ဘာကိုတာဝန်ယူမယ်ပြောတာလဲ မင်းမင်း”

မမက နားမလည်သလိုမေးသည်။ မင်းမင်း မမ၏အကြည့်
နှင့် အကြည့်ချင်းမဆုံအောင် ပျက်နာလွှဲထားရင်း-

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အကြောင်းတရားအမျိုးမျိုးကြောင့် မမ
ကျွန်တော် တာဝန်ယူသင့်တယ်လို့ထင်လို့ပါ”

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းတရား ဟုတ်လား။ ဟား ဟား
သူပြောသောစကားမှာ ဘာမှ ရယ်စရာမပါဘဲ တဟားဟား
အော်ရယ်နေသော မမကို မင်းမင်း နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်မိခဲ့သည်။

မမသည် ငွေကြေးဥစ္စာ ကြွယ်ဝတာနှင့်အမျှ ပျော်ပျော်
မည်။ ဘာကိုမှ စိတ်ထဲမထား။ စိတ်ဆင်းရဲ စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာ
ရှားသည်။ စိတ်အလိုမကျလျှင်လည်း သိသာသည်။ ဘယ်သူ့ကို
ဂရုမစိုက်တတ်ဘဲ ပြောစရာရှိလျှင် ပြောသည်။ လူရှေ့သော ဘာသာ
နားလည်သည်မဟုတ်။

တိတိကျကျပြောရလျှင် ငွေရှင်ကြေးရှင်တို့၏ ထုံးစံအလို
ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်။ မောက်မာသည်။ ရိုင်းရိုင်းသည်။

ယခုလည်းကြည့်။ သူ၏စကားတွေ ဒီလောက်ထိ ရယ်စရာ
ကောင်းသည့်စကားလုံးမပါ။ ဘဝအရေး ဆွေးနွေးနေသည့်အချိန်မှာ
ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်နေပြန်သည်။

“ဒီမှာ မင်းမင်း... မင်းကလေး ငါထင်တာထက်တောင်
များကြီး ကွက်ကျော်မြင်နေပါလား”

“ကျွန်တော်က”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ ဘာတဲ့ မင်းက ငါ့ကို တာဝန်ယူဖို့
အပ်နေတယ် ဟုတ်လား။ နေပါဦး။ အခု လောလောဆယ် ဘယ်သူ
ဘယ်သူ့ကို တာဝန်ယူနေရတာလဲ”

“မမ”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏သိက္ခာကို ရိုက်ချိုးပစ်သောစကား
သူ နာနာကျင်ကျင် အော်ပစ်လိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ သူ့ရှေ့တွင်ရှိသော မမ၏ ပန်းနှင့်ဖက်ကို လက်နှစ်
နှင့် ဆပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ဆောင့်တွန်းပစ်ရမလား။
အသားနာကျင်အောင် တစ်ခုခု လုပ်ပစ်ရမလား။ ကြမ်းတမ်းသော
မိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စိတ်ဆန္ဒအာသာပြေဖို့အတွက်
ဆုံးချခဲ့သော ဤမိန်းမတစ်ယောက်ကို သူ အထင်မကြီးသင့်။
မိတ်ကို မပတ်သက်သင့်။

သူမသည် သူမ၏စိတ်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးမည့်သူ

ဘယ်လိုယောက်ျားကိုမဆိုတောင် လက်ခံဖို့ အသင့်ရှိနေသူ
ခေတ်မီပွင့်လင်းသည်ထင်ခဲ့သော ထိုမိန်းမသားတွင်
တစ်ယောက်အတွက် အထင်ကြီးသော မိန်းမတစ်ယောက်အ
စောင့်စည်းအပ်သော ကိုယ်ကျင့်တရားများ၊ အိမ်ခြံသိက္ခာများ
ဘာမှ မရှိခဲ့။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ဘဝကို လေ့ကားလှုပ်၍ ဘဝရပ်
ကြီးစားနေရသောသူမှာ နဂိုကတည်းက ကိုယ့်လိပ်ပြာ ကိုယ်
မဟုတ်။ ဘယ်သူက ပိုင်းလုံးကောင်း၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြံ
တဲ့သူလို ပြောမလဲ။ ကျီးလန့်စားစားနေရသည့်အချိန် သူမ၏ နှလုံး
က ထွက်လာသော စကားလုံးသည် အခြားသောသူများ၏နှလုံး
ထွက်သည့် စကားလုံးထက် များစွာရင့်သီးနေခဲ့သေးသည်။

ဟော ခုတော့ သူမက အခြားသောယောက်ျားတစ်
နှင့် လက်ထပ်ဖို့ အသည်းအသန် ဆန္ဒရှိသူဖြစ်နေပြန်ရာ ဤမိန်း
အလိုဆန္ဒကြီးမှုအား မင်းမင် ထိတ်လန့်ရုံမက ရွံရှာလာပါသည်။
ပတ်သက်ခဲ့မိတာ မှားပြီဆိုသော နောင်တလည်း အ
အကျယ်ရသနည်း။

မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ယောက်ျား တစ်ယောက်ပတ်သ

ခြင်သည် တစ်ဦး၏လိုအပ်ချက်ကို တစ်ဦးက ဖြည့်စွမ်းပေးဖို့ မဟုတ်
ပေမယ့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သံယောဇဉ် အကြင်နား မေတ္တာတရားတွေ
နှင့် ချည်နှောင်ဖို့တော့ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

လတ်တလောအချိန်ကာလတွင် မင်းမင်း သူမအပေါ်တွင်
အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားခဲ့တာတော့အမှန်ပင်။ ကိုယ်သာ အနိုင်
ရမည်ဆိုလျှင် တစ်ဖက်လူ ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ ဘယ်လိုခံစားသွားရ
သလဲ နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်တတ်ချေ။

“မောင် မင်း ဘယ်လဲ”

“-----”

“ဟေ့ မေးနေတယ်လေ၊ ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ပြန်မယ်ပြော
တာမဟုတ်ဘူး။ နေဦး ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

ဘာမှပြောစရာမရှိတော့သလို ခံစားရသဖြင့် ဤနေရာနှင့်
ဝေးရာပြေးချင်စိတ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုင်နေရာမှ မပြောမဆိုဖြင့်
မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရာ သူမသည် သူ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားရင်း
မေး၏။

သူ မဖြေတော့ သူမက နောက်ထပ်ထပ်မေးသည်။ မင်းမင်း
ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲကိုင်ထားသော သူမ၏လက်ကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

နောက် ဆိုင်အတွင်းတွင် ကိုယ့်အဖော်နှင့်ကိုယ် အေးဆေးစကားပြောနေကြသူများကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှတော့သူတို့ (၂) ယောက်ကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်မနေကြပါ။

မင်းမင်း ကွာကျမယ်မထင်သော သူမ၏လက်အား လက်တစ်ဖက်နှင့် ဆွဲခွာကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ဘက်ဒေါက်ဖီနပ်သံပေး၍ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသော ခြေသံရှင်အသံ သူ လှည့်မကြည့်ပါ။

ဆိုင်ဘေးက ကားပါကင်တွင် ပါကင်ထိုးထားသော ကားသို့ ရောက်ချိန် ကျောနောက်ဘက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်ခြင်းကိုခံရကာ

“မောင် ဘာလဲ မင်း တို့စကားတွေအတွက် မင်း စိတ်ဆိုးနေတာလား”

“စိတ်ဆိုးစရာမရှိပါဘူး မေ။ ဘာဆိုးစရာရှိလို့လဲ၊ မေ ခြေနေတာတွေက အမှန်တွေပဲလေ။ မမက ကျွန်တော့်ကို ဘာကြောင့်ပတ်သက်ခဲ့သလဲ ကျွန်တော် မပြောချင်တော့ဘူး။ မမစွပ်စွဲသလို ကျွန်တော်ကတော့ မမကို ကျွန်တော့်လိုအပ်ချက်ကြောင့် မမပတ်သက်ခဲ့မိတာကိုး”

“ဒုန်း”

စကားပြောနေရင်းမှ သူ့ကိုဖက်တွယ်ထားသော လက်များကို ခွဲခွာပြီး ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်ကာ ကားတံခါးကို ဒုန်းခနဲမြည်အောင် ခွဲပိတ်လိုက်သည်။

သူမသည် ခိုက်မိမှာကြောက်သလိုနှင့် နောက်ဘက်သို့ ကပျာကာယာဆုတ်ရင်း -

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“အရက်သွားသောက်မလို့”

“မောင် မင်းမသွားရဘူးနော်”

“ကို”

“ဦး ဝရော”

သူမ၏စကားသံတို့သည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း မောင်းနှင်လိုက်သော သူ့ကားဘီးအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကပေါ်က ဆင်းသွားသည်။

လင်း ကားပေါ်မှာဆင်း၍ စူပါမားကက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်
ကွယ်သွားသော သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ဘောင်ဘီကိုသာ ခါးပေါ်က မချစတမ်းဝတ်တတ်သော
ဒီနေ့မှာတော့ ပုံမကျ ပန်းမကျသောဟန်ဖြင့် ပုဆိုးကို ဝတ်
ထားပါသည်။

နို့နှစ်ရောင် စတင်ပါသည့် ရှင်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ခရမ်းရောင်
အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် သူ့ဟန်က အရပ်ကြီးကလန်ကလား၊
အင်္ကျီကလည်း ပုံပန်းမကျဆိုတော့ လူရယ်ချင်စရာကြီးကိုဖြစ်လို့။

သူက သူ့ကိုကြည့်၍ တစ်ချိန်လုံး ပြုံးစိစိဖြစ်နေသော လင်း
က ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်၍ -

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဘာရယ်ရယ်ပေါ့၊ ရယ်စရာတွေ့လို့ရယ်တာ ရယ်တယ်လေ

အား”

သူ့မျက်နှာပေါ်ကတစ်ဆင့် သူ့ခါးတွင် ချပ်ချပ်ကပ်ကပ်မဖြစ်

ပုံပန်းမကျသော ပုဆိုးကိုကြည့်၍ လင်းက အသံထွက်အောင်
မသိတော့ သူက စိတ်မဆိုးတတ်ပါဘဲ -

အခန်း (၂၁)

“လိုက်ခဲ့ပါလား။ ကားပေါ်က စောင့်နေရင် ပျင်းစရာကြီး”

“မလိုက်ပါဘူး။ ပျင်းစရာကြီးဖြစ်မယ်မှန်းသိရင် ရှင် အစ
ကတည်းက လင်းကို ဘာလို့ခေါ်လာခဲ့တာလဲ။ မလိုက်ပါဘူးလို့ ပြော
နေတဲ့ကြားကနေ ဇွတ်ခေါ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ”

“အိုခေ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါဆိုရင်လည်း ဒီကပဲစောင့်။ ဟုတ်ပြီ
လား”

သူ့ပုတ်ပုတ်ပြောသော လင်းကို သူက အစွမ်းကုန် အလို
လိုက်တတ်သော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မျက်နှာတစ်ချက်မပျက်ဘဲ

“မင်း ကိုယ့်ကိုလှောင်ချင်လို့ ဒီဝတ်စုံဝတ်ခိုင်းတာပေါ့ ဟုတ်
လား။ ဒီဝတ်စုံဝတ်မှ စိတ်ဆိုးပြေမယ်ပြောတာ ဒီလိုလှောင်ချင်
လား”

ဟု မျက်နှာတည်ကြီးနှင့်ပြောတော့ လင်း ရယ်နေတာ
မျက်နှာနိုးသတ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နှုတ်ခမ်းတို့ကသာ မလေ
သာ။ မျက်လုံးတွေကတော့ ရယ်ချင်စိတ် ထိန်းမရပါ။

သူပြောသကဲ့သို့ပင် လင်း သူ့ကို စိတ်ဆိုးနေသည်
အတော်ကြာပြီ။ ဟိုတစ်နေ့က လင်းအား သူ့ရည်းစားကဲ့သို့ ပြုမူလိုက်
ခြင်းကြောင့် လင်း ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသလဲ။

သူ့ကို ထုရှိုက်ရုံနှင့် အားမရဘဲ မျက်နှာတွေ ကုတ်ဖဲ့ပစ်
သည်။ ဒါလည်း မကျေနပ်နိုင်ဘဲ သူ့သီးသန့်ခန်းထဲက Toilet ထဲတွင်
သွား၍ ငိုနေကာ အထဲမှာ လော့ခ်ချထားဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ ဘယ်လိုလာခေါ်ခေါ် လင်းမထွက်။ တံခါးလည်း မဖွင့်
ပေ။ ရုံးဆင်းချိန်ထိ သူ့မှာ သူ့များတွေပြန်လို့ မပြန်ရ။ စပ်စပ်စုစုနှင့်
ဝင်လာနှုတ်ဆက်ပြီးမှ ပြန်ကြသော ဝန်ထမ်းတွေကို သူ ဘယ်လို
နှုတ်ဆက်သလဲမသိ။

လင်းကတော့ ဗိုလ်ထိုင်အိမ်သာ၏အဖုံးပေါ်တွင် ခြေထောက်

နစ်ဖက်စုံတင်ကာ ကအိအိနှင့် ငိုနေတာ ငို၍မပြီးနိုင်။

ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် မပေးခဲ့သည့်အခွင့်အရေးများကို
တစ်ပါးသူက ခွင့်လည်းမတောင်း၊ သူနှင့်လည်း ချစ်သူတွေမဟုတ်
ဘဲ ဇွတ်ရော အတင်းအဓမ္မ ယူဆောင်သွားသောအခါ ကလေး
တစ်ယောက်လို ခြေစုံခန့်ပေါက်၍ ငိုချင်သည်။ ကလေးဘဝကလို
ကိုယ့်ကိုနှစ်နာအောင်လုပ်သူက ခေါင်းကွဲအောင် ခဲနှင့်ထု၍ ပြေးချင်
သည်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကလေးဘဝကလို သူ့သားသမီးကို မကျေ
နပ်လျှင် သူ့မိခင်အား အတိုအထောင်လုပ်၍ သူ့ရိုက်ခံရအောင်၊ ဆူခံရ
အောင် တိုင်ပြောချင်သည်။

လုပ်ချင်သမျှ ဘာမှလုပ်ခွင့်မရသောအခါ လင်းမှာ လူရှင်း
တိတ်ဆိတ်သည့် ဤအခန်းထဲတွင် ငိုရုံမှတစ်ပါး ဘာမှမတတ်နိုင်။
သူ့အမေတိုင်ရအောင်လည်း တိုင်လို့ကောင်းသည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ သူ
ခေါင်းပေါက်အောင် ခဲနှင့်ကောက်ထုပစ်ဖို့ကလည်း ဒီချိန်ဆို ကလေး
ဘဝကလို မိဘချင်း ပြေရှင်းလို့ပြီးသွားမည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ သူတစ်ပါး
အား ထိခိုက်နာကျင်စေမှု ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှု၊ ဘာမှ
ညာမှုဆိုတဲ့ ပုဒ်မကြီးတွေက ဥပဒေဆိုသည့်လက်တံနောက်ကနေ
တစ်သိတစ်တန်းကြီး လိုက်ပါလာတော့မည်။

ငိုရလွန်းလို့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး မည်မျှထိ အခြေအနေဆိုးနေ သလဲ လင်းမသိ။ သိလည်းမသိချင်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကိုယ့်ငိုလိုက်ရုံနှင့် ကိုယ့်မျက်နှာပြင်ထက်၌ သူ တံဆိပ်ခတ်နိုင်ခဲ့သော အနမ်းများ ပျောက် ကွယ်သွားလျှင် ကောင်းမည်။

ပြီးတော့ ယခုဖြစ်ရပ်သည် ကိုယ့်၏ စိတ်ဆန္ဒတွေမပါခဲ့သော် ငြား မင်းအား သစ္စာဖောက်မိခဲ့သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မင်းကို မပေးနိုင်သောအရာအား တစ်ပါးသူက ဖွတ်အတင်း အဓမ္မ လှယူသွားသည်ဟု ခံစားရကာ ပို၍ ပို၍ ယူကြီးမရဖြစ်ရပါ သည်။

- “လင်း”
- “မခေါ်နဲ့”
- “ဒုန်း”
- “ဂလုံ”

Toilet ၏ပြင်ပမှ သူခေါ်သံကြားတော့ လင်း နီးစပ်ရာ ပစ္စည်းများနှင့် တံခါးကိုယ်ပေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ပြင်ပမှာ ခဏတိတ် သွားပြီး လင်ဆာကမူ ဘာမှ ပစ္စည်းပေါက်ခြင်းမလုပ်တော့သည့်အခါမှ

“ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ် လင်း”

“-----”

“အခုလက်ငင်း ချက်ချင်းကြီး ချစ်တယ်လို့ပြောလိုက်တာ ဘာတဲဘူ။ မင်းဟန်ပန် မင်းပုံစံက ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေ မင်းလုံးနဲ့ ကွဲထွက်နေတယ်။ ကိုယ်ကလေး ကိုယ့်ကို မက်မောလို့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ပြုပြင်နေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေထက် ကိုယ် နေ ခတ်သလိုနေတတ်တဲ့ မင်းလိုမိန်းကလေးကိုမှ ပိုချစ်တယ်”

“-----”

“အခုဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စကလည်း မင်းကို နစ်နာပါစေဆိုပြီး ဘယ်အထိ ကျောရအောင်ကြံတာလည်း မသိဘူး။ ကိုယ် တကယ်ချစ်လို့ မင်း ခဏလောက်ထွက်ခဲ့ပါ။ အပြင်ရောက်မှ မင်း ငါ့ကိုယ်ကို ငြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ”

“မထွက်ဘူး မထွက်ဘူး။ ရှင်ကိုမှန်းတယ်၊ ရှင်ကို ဘယ်တုန်း ကမှမချစ်ဘူး။ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ်ရှင်။ ဦး ဟီး ဟီး”

လင်းသည် ပြောသင့်သလား မပြောသင့်သလား မဝေခွဲ တော့ဘဲ လင်းမှာ ချစ်သူရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ ကလင်းပြောဆိုသမျှ ခံ လင်း စိတ်ကျေနပ်လောက်သော ကတိတွေ

အထပ်ထပ်ပေးမှ လင်း Toilet တံခါး ဖွင့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ခုလည်း အန်တီခင်စောမူက မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးတစ်ခုသွား
ရုံရာ လင်းနှင့်သူ့အား ဖွတ်သွားစေသည်။ အန်တီမအားလို့ပါ။ ကူညီ
ဆိုတော့ လင်းမှာ ကူညီမကောင်း မကူညီမကောင်း။

နောက်ဆုံး မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပွဲသို့ လင်း၏ ချောက်ချမှုဖြင့်
သူက ပုဆိုးမနိုင် ပဝါမနိုင် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ အိမ်အတွက် လင်း
ကနေ တပီးဟီးရယ်နေခဲ့သောလင်းသည် ရယ်လွန်းလျှင် ငိုရတတ်သူ
ဖြစ်ခဲ့ပြီလား။

ကားပါကင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့သော လင်း
၏ မြင်ကွင်းအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ထိုလူတစ်
ယောက်သည် အဘယ်သူဖြစ်နိုင်မည်နည်း။

မင်းမင်။

သူ့ကိုရှာဖွေဖို့အတွက် ရန်ကုန်တွင် ရက်ပေါင်းများစွာ သောင့်
တင်နေခဲ့သော လင်း။ ရုတ်တရက် မင်းကိုတွေ့လိုက်ရချိန် ခေါ်ဆို
မေ့နေခဲ့သည်။

မင်း ပြောင်းလဲလာလိုက်တာ။ မြို့သားတစ်ယောက်၏ ဝတ်
စားဆင်ယင်မှုဖြင့် ရွာကထွက်သွားသောပုံစံနှင့် လုံးဝဆန့်ကျင်ဘက်

ဖြစ်နေသော်လည်း ကြယ်စင်လင်းဆိုသောလင်းက မင်းမင်းကို ဘယ်
အရာက တွေ့တွေ့ မှတ်မိတတ်သောသူဆိုတာ မင်းလည်း ငြင်းလိမ့်
မည်မထင်။

ရင်တွင်းမှ မင်းဟု အကျယ်ကြီးအော်ကာ ကားတံခါးကို
ဖွင့်ဆင်းဖို့ပြင်လိုက်သည်။ မင်းကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘေးဘီ
ကြည့်ဘဲ ပါကင်အတွင်းထဲသို့ ခြေလှမ်းကျများဖြင့် ဝင်ရောက်လာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်မဝေးသော အနေအထားမို့ ဒါဟာ မင်းမင်းပါဆိုတာ
လင်းအတွက် လူလုံးသဲကွဲပါသည်။

“မောင်”

“ဟင်”

ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်း။

နောက်ထပ်ခေါ်သံနှင့်အတူ လင်း၏မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်
ရောက်လာသူက ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်း။ တစ်ခါဆက်ဆံ ဆယ်ခါလန်ဖွယ်
ကောင်းသော ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်း။

ကိုစိုးထိုက်ပြောပုံကတော့ ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းနှင့် ဦးကုမာရက
သက်ထပ်တော့မှာလိုလို၊ လူကြီးချင်း သဘောတူထားသူလိုလို။

လင်းရီနေသည့် ကာလပတ်လုံးတွင် တစ်ခါလားပဲ ဆေး
မညူသင်းကို မြင်ရပြီး ထိုအိမ်တွင် သူမ၏အရိပ်အယောင်လည်း မတွေ့
ရ။ သူ့အမကြောင်းပြောသံလည်းမကြားမှားခဲ့။

ခုတော့ ဒေါ်မြမညူသင်းက လင်း၏ချစ်သူအား မောင်ဟု
နေပြန်သည်။

ဟုတ်ရဲ့လား။။ မင်းမင်းဆိုတဲ့ လင်း၏ချစ်သူက ကားမောင်း
တတ်ရဲ့လား။။ ကားကောမောင်းတတ်ရဲ့လား။။

မရေရာသောအတွေးနှင့် လင်း ကားတံခါးဘေးသို့
မတ်တပ်ရပ်နေသူအား သေချာစွာကြည့်လိုက်သည်။ မမှားပါ။ ငယ်
တောင်ကျေး၊ ကလေးဘဝကတည်းက အတူတကွ ကြီးပြင်းခဲ့ကြ
တွေပဲ။ မှားစရာအကြောင်းမရှိနိုင်။

“အိုး”

ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ ကားတံခါးတွင် လက်တင်ထားသော လက်
မှာ ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခု တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားသောအခါ မယုံနိုင်တော့
နှုတ်ခမ်းသို့ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်တင်းတင်း ဖိပိတ်ကာ ပြု။ ကား
ပိုင်းစက်သော မျက်လုံးများဖြင့် သူတို့ (၂) ယောက်အား ကြည့်
သည်။

မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေရင်းမှ ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်
သော မျက်ဝန်းထဲအပြည့် မျက်ရည်တွေ ရစ်သိုင်းလာတာတောင်
သတိမရ။ မျက်တောင်ခတ်ဖို့ကိုတောင် သတိမရခဲ့ပါ။

လင်း သိပ်ချစ်သော ချစ်သူနှင့် လင်းအမြင်ကတ်မှန်းတီး
သော မိန်းမ၏ခန္ဓာကိုယ်နှစ်ခုသည် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေခြင်းကို
မြင်ရတာ မယုံနိုင်။ ရင်ဝတွင် ဇီးနှင့်ဆောင့်ထိုးနေသလို ပူလောင်လွန်း
လှသည်။

နောက်တော့ စကားများက စကားအချေအတင်ပြောနေတာ
ကို မြင်ရသည်။ နှစ်ယောက်သား အနီးကပ်ပြောနေခြင်းမို့ ဘာပြော
နေသလဲ ကောင်းစွာ မကြားရ။

ခဏကြာတော့ မင်းသည် ဒေါ်မြမညူသင်း၏ လက်တွေကို
ဆွဲဖယ်ကာ ကားတံခါးကို ဒုန်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်ပြီး-

“အရက်သွားသောက်မလို့”

ဟု အော်ဟစ်ပြောကာ ကားကို အကြမ်းပတမ်းမောင်းထွက်
သွားသည်။

မင်းက သူ့အရေးအခင်း သူဆင်နွှဲနေသဖြင့် သူ့ကိုကြည့်နေ
သော လင်းကိုမတွေ့။ လင်းကသာ ကားပါကင်ထဲက ပျောက်ကွယ်

သွားသော မင်း၏ကားကို ကူရှင်နောက်မျက်နှာရောက်သည်အထိ တမင်လည်ပြန်ကြည့်မိခဲ့သည်။

လူလှုပ်ရှားလိုက်တော့မှ မျက်လုံးထဲက ပူနွေးသော အရည်များက ပါးပြင်ထက်သို့ လိမ့်ခနဲ လိမ့်ခနဲ လျော့ဆင်းသွားသည်။

နောက် စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် မပီနိုင်သောကားကို မမြင်သောကားကို မြင်တွေ့လိုငြား ကားပေါ်က ဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်သည်။
“လင်း”

“ဟင် ဦးကုမာရ”

တံခါးကားတံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ကားထဲသို့ဝင်ရောက်လာသော ဦးကုမာရ၏မျက်နှာနှင့် လင်း၏အင်္ဂါမျက်နှာတို့ ထိပ်တိုက်တွေ့သွားသည်။ ဤကားပါကင်အတွင်းသို့ ဘယ်ချိန်က သူ့ရောက်နေသလဲမသိ။ သူ့ကိုမြင်တော့ လင်း၏မျက်ရည်များ ဖောဖောသီသီ လျော့လျော့ရှူရှူကျလာသည်။ နောက် ဘာမှကို စဉ်းစားသုံးသပ်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘဲ လင်း သူ့၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ တိုးဝင်ကာ အင်းခနဲ ဝိုဏ်းမိခဲ့၏။

အခန်း (၂၂)

“ဝူး”

“ကရီး”

“ဒုန်း”

အိမ်ရှေ့စင်ဝင်အောက်သို့ ကားကိုရပ်လျှင် ရပ်ချင်း လင်းက သူ့ကို ဘာမှမပြော။ ပါလာသောပစ္စည်းများကိုလည်း ယူဖို့ သတိရပုံ မပေါ်။ ကားပေါ်မှ လျင်မြန်စွာဆင်းကာ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်သွားခဲ့သည်။

ကုမာရ ထိန်းမရလောက်အောင် မျက်နှာပျက်နေခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်ကမဆင်းသေးဘဲ ကားစတီယာရင်နောက်ဘက်
တွင် အသက်မဲ့နေသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။
နောက် သက်ပြင်းကို လေးတွဲစွာ ချမိ၏။ ကားပေါ်တွင်
ပါလာသော အထုပ်များကို လက်တစ်ဖက်နှင့် စုကိုင်းကာ ကားတံခါး
ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖွင့်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။

လူ ကားအောက်ဘက်သို့ရောက်တော့ ကားတံခါးကို လက်
တစ်ဖက်နှင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းတွန်းပိတ်ကာ ခြေလှမ်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်း
မတင်လိုက်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်ရည်နှင့် သူ မနီးစပ်ခဲ့ပါ။ နီးစပ်
ပြန်တော့လည်း သိပ်ချစ်လှသော ကြယ်စင်လင်းထံမှ ဖြစ်နေပြန်သည်။
ဟိုတစ်နေ့ကကျသော မျက်ရည်မှာ သူ့ကြောင့်ကျသော
မျက်ရည်ဖြစ်သည်။ ထိုအတွက် သူ ချော့ရတာ စိတ်မပျက်ဘဲ ကြည့်
ခဲ့ရဖူးသည်။

ယနေ့ကျတော့ ရုတ်တရက် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်
အားကိုးရာတစ်ခုနယ် သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းဖက်၍ ကြုံကြုံပါအောင်
ငိုလိုက်ခြင်းမို့ သူ့မှာ မင်သက်အံ့သြသင့်လျက် သူ့မကိုတောင် ထွေး
ချော့မြို့ဖို့ သတိမရခဲ့ပေ။

“သား”

“ဟင် မေမေ”

တံခါးပေါက်တွင် မိခင်ဖြစ်သူရပ်နေတာကိုလည်း သတိ
မထားမိ။

မေမေလှမ်းခေါ်လိုက်မှ သူ့မျက်နှာမော့သွားကာ မျက်နှာပျက်
နေတာကို ပြင်လိုက်ပေမယ့် ဘယ်ကတည်းက ကြည့်နေမှန်းမသိသော
ကြောင့် ကုမာရ ပျက်ယွင်းနေသောမျက်နှာကို ပြင်ဆင်နေလည်း
ဘာမှ မထူးပေ။

မေမေက အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှည့်၊ မျက်နှာပျက်ပျက်
ဖြင့် လမ်းလျှောက်နေသောသူ့ကို တစ်လှည့် နားမလည်သလို ကြည့်
နေသည်။

“မေမေ ပြန်ရောက်နေတာကြာပြီလားဟင်”

မနက်က မေမေက အလှူတစ်ခုသွား၍ သူ့နှင့်လင်းက
မင်္ဂလာဆောင်ကျွေးပွဲသို့ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မေမေကို
နှုတ်ထုတ်ကာနှင့်လိုက်ဖို့ သူ့နှင့်လင်းကတော့ ကားတစ်စီးနှင့် သင်္ဘော
၅၅၀ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ များနေသော လင်းသည် အိမ်ရှေ့တွင်

ကားမတွေ့တာ တစ်ခုတည်းနှင့်ပင် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ ပြုမူသွားရ၏။

အင်းလေး၊ ယခုတောင် ဘယ်ကိုမှ အာရုံမရောက်နိုင်တာ အိမ်ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးလုံးရှိနေလျှင်တောင် သတိထားမိမည် မထင်သေးဘဲ သူမက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ လွတ်လပ်စွာ ရောက်သွားမေ့မိသွားကတော့ စူးစမ်းသော မေမေ၏အကြည့်များအောက်တွင် ဘေးအန္တရာယ် နံကျပ်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရပါသည်။

မေမေက ကယောင်ကတမ်းမေးလိုက်သောမေးခွန်းများကို တုံ့ပြန်မဖြေဘဲ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့ဘက်သို့ စူးစမ်းစွာကြည့်ကာ -

“လင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကုမာရ။ မေမေထင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့ လင်း ငိုသွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်တာ သေချာတယ် မေမေ”

“ဟဲ့ မင်းနဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းသွားကြတာလေ။ မင်းဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူတစ်ယောက်တည်း ငိုငိုရယ်ရယ်လုပ်နေရအောင်လင်းက ရူးနေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

“ဟေ့ ဖြောင်း ဖြောင်း”

“စိုးထိုက် စိုးထိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုလေး”

“ဒါတွေကို ငါ့အခန်းထဲ သွားထားလိုက်”

ကလေးတစ်ယောက်လို ဆူဖိုပြင်နေသော မေမေ့ကို ကုမာရက ဘာမှမပြောသေးဘဲ ခြံထဲတွင် မာလီကြီးကို အလုပ်ကူလုပ်ရင်း စကားပြောနေသော စိုးထိုက်အား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

စိုးထိုက်သည် ဖင်ပေါ့စွာ သူ့ဘေးသို့ပြေးလာသည်။ ပြီးတော့

ကုမာရက ပေးသော အထုပ်များကို လက်ပြောင်းယူ၍ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည်။

ဒီတော့မှ ကုမာရ မေမေ့ကို ကွေ့ရှောင်ကာ ဖိနပ်ချွတ်တွင် ဖိနပ်ကပ်ချွတ်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မေမေက သူ စိုးထိုက်ကို မိမိဘာသာရော ဖိနပ်ချွတ်တွင် ဖိနပ်ချွတ်၍ ဆိုဖာပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်တာကို တွေ့ရတာ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လက်မှိုက်၍ ငြိမ်နေသည်။

စိုးထိုက် ပစ္စည်းတွေထားပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ပြန်ဆင်းလာ

တာ ခြံထဲဆင်းသွားသည်အထိ ကြည့်နေပြီးမှ သူ့ဘေးသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာပြီး -

“ဟင် မေမေ မေးနေတယ်လေ သား။ မင်းနဲ့လင်း ဘာတွေ

ဖြစ်လာကြတာလဲ။ လင်း စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်အောင် ဘာတွေပြောလိုက်တာလဲကွယ်”

“-----”

“နဂိုကတည်းက လင်းက ဒီအိမ်မှာ နေချင်တာနည်းနည်း သူ့ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ နေနေရတာ။ မေမေကဖြင့် သူ့မိဘတွေကို ပျော်သလောက် သူ့နေချင်သေးရင် ထပ်နေခွင့်ပြုပါ အမေရယ်ဆိုပြီး ခွင့်တောင်းခဲ့ရတာ”

“ပြန်ချင်လည်း ပြန်မှာပေါ့ မေမေ။ သူ့ကိစ္စက ပေါ်နေပြီ”

“ဘယ်လို သူ့ကိစ္စ၊ အဲဒါက ဘာစကားလဲ ကုမာရ”

မေမေက သူ့စကားအမှားကို စောင့်နေခဲ့ကာ ချက်ချင်းပင် သူ့ကိစ္စဆိုတာ ဘာလဲဟု တန်းခနဲ မေးလေသည်။ ထိုကိစ္စကတာထက် သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် အဖြေသိချင်နေသူဆိုတော့ ဘာဖြေလို့ ဖြေရမှန်း မသိ။

ကားပေါ်မှာတုန်းက လင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင် အူလှိုက်သည်းလှိုက် ဝိုနေခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့မ ဘာတွေပြုမူခဲ့မိသလို သတိပြုမိပုံနှင့် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မြန်းခနဲ ခွာထွက်လိုက်သည်

နို့နှစ်ရောင် ရှုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်တွင် လင်း၏မျက်ရည်များ

အုတ်ထားသဖြင့် ကွက်နေသည်။ သူ သူ့ရင်ဘတ်ကို စိတ်မသက်မသာ ဆွေ့ယ် တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ကာ ကားစက်နှိုးလိုက်သည်။

မြမဉ္ဇူသင်း ဘယ်ချိန်က ထွက်သွားလဲမသိ။ သူ့မြင်ရတာကတော့ မြမဉ္ဇူလင်းနှင့် ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ ရင်တွင်း အရေးအဆာပုံ ဖြေရှင်းခန်းပဲ ဖြစ်သည်။

မြမဉ္ဇူသင်းအကြောင်း မကြားချင်မှအဆုံး ကြားနေရသော သူ့အတွက်တော့ ယခုမြင်ကွင်းသည် သိပ်မထူးဆန်းခဲ့သော်လည်း ခင်အတွက်ကတော့ သိပ်ကို ထူးဆန်းနေပုံရနေသလား။ ဒါမှမဟုတ် ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ဘက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ ကားတံခါး၏အပြင်ဘက်သို့ ခြွင်းသက်စွာကြည့်၍ လိုက်ပါလာသော လင်းကို သူ ဘာစကားမှ မဆိုမိပါ။

ယခုလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် လိုလိုလားလား ပြောပြတာက ဝိညာဉ်ကောင်းသည်မဟုတ်လား။ ဘာမှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝိုတာလဲမေးလျှင် ပါးရိုက်ခံရဖွယ်ရှိသည်။

“ဦးကုမာရ”

“ဟင်”

“ရှင်နဲ့ ဒေါ်မြမူ့သင်းက လူကြီးချင်း သဘောတူထားကြ တဲ့သူတွေဆို”

“ဘယ်လို”

ကားမောင်းနေရင်း မထင်မှတ်ထားသော မေးခွန်းကြောင့် သူ့အကြည့်က လင်းဘက်သို့ ရောက်သွားသည်။ လင်းကလည်း သူ့ဘက်ကို လှည့်ကြည့်နေတာမို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားကြသည်။

ကားပါကင်မှာ တွေ့ခဲ့သည့်မြင်ကွင်းနှင့် ယခုမေးသော မေးခွန်းမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်၍ မရသဖြင့် ကုမာရ နထေဝိမ်တောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဒီအကြောင်းကို လင်း ဘယ်သူ့ဆီကနေ ကြားခဲ့တာလဲ၊ လင်းနှင့် မြမူ့သင်း သူတို့အိမ်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတာမို့ မြမူ့သင်းက ပြောလိုက်တာလား။ အခြားသော တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောခဲ့တာ လား။

“တို့ တို့”

“ဟာ အရေးထဲ”

ကျေနပ်အောင် ဖြေရှင်းမှုဖြစ်မည့်အတွေးနှင့် စကားလုံးတွေ ထစ်နေချိန် တီးတီးတော့တော့ မြည်သံပေးလာသော ဖုန်းကြောင့်

မိမိမရည်ချင်တော့ပေ။

ဘယ်သူခေါ်တာလဲကြည့်လိုက်တော့ ကျော်စံလှထံမှ ဖြစ် သည်။ ကျော်စံလှထံမှဆိုလျှင် အရေးကြီးသော ဖုန်းသာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျော်စံလှသည် သူ့ အပြင်သို့ရောက်နေလျှင် တော်ရုံတန်ခိုး အရေးကြီးတာလောက်နှင့် ဖုန်းခေါ်တတ်သူ မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ဖုန်းကို လက်ခံဖြေကြားရသေးသည်။ ဖုန်းပြော သော သူ့ကို လင်းက မကျေနပ်သလိုကြည့်၍ ကျွတ်ခနဲပြုလေ သည်။ သဘောကတော့ မကျေနပ်သည့်သဘော။

“သဘောတူထားတယ်လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဒီလိုပါပဲ”

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက အသက်အရွယ်လည်ညှီ၊ ဂုဏ် ကာသနာရှိကြတာချင်းလည်း အတူတူပဲ။ ယူလိုက်ကြပါလား။ တော့ သူက လှလည်းလှသားပဲ၊ ဘာစဉ်းစားစရာလိုလို့လဲ”

“ဟာ”

ဇွတ်အတင်းအဓမ္မ ယူခိုင်းနေခြင်းကြောင့် ကုမာရ မျက်နှာ က်ယွင်းသွားသည်။ ပြီးတော့ လင်းက သူ မပြောခဲ့သည်ဟန်ဖြင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှဲနေခဲ့ပြန်သေးသည်။

"လင်း သဒ္ဓါခိုက်ဆာရင် ထမင်းဆင်းစားနော်၊ ဗိုက်အဆာ
နော်"

ဟုပြောကာ ပြန်ထွက်သွားလို့ပဲ ကျေးဇူးတင်ဦးမည်။
အကယ်၍ ဇွတ်ရော အတင်းထမင်းလာစားပါ တကိုကိုပြောနေလျှင်
ညသည်က အိပ်ရှင်ကို မလွန်ဆန်နိုင်သည့် ထုံးစံအတိုင်း လင်း
အိပ်ပျက်နာနှင့်ဟန်လုပ်ကာ ထမင်းထွက်စားရမည်။ ဟန်ဆောင် ပြုံးပြ
မည်။

အခန်း (၂၃)

ထိန်ထိန်သာသာ လမင်းကြီး၏အလင်းရောင်က မှန်တံခါး
တစ်ဆင့် လင်း၏ အိပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဖြာကျနေသည်။

တစ်နေ့လုံး အပြင်လည်းမထွက် ထမင်းလည်းထွက်မစား
အိပ်ရာထဲတွင်သာ ခွေခေါက်လှဲနေခဲ့သည်။

ဦးကုမာရကပဲ ပြောထားသလား။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ
အန်တီခင်စောမူကလည်း လင်းကို ထမင်းစားလာမခေါ်ပါ။

နေခင်းတုန်းကတော့ တံခါးအပြင်ဘက်မှာ အသံပေးရုံ တံခါး
တစ်ချက်ခေါက်ကာ -

ခုတော့ တစ်နေ့ကုန် တစ်ညနေလုံး အိပ်ခန်းထဲတွင် တွေး
ထိုက်။ ငိုလိုက်ပြင်ရှိနေသောကြောင့် အချိန်ကြာလာလေလေ အနည်း
ငယ်နေသာလေလေ ရှိလာတာတော့အမှန်ပင်။ နေသာတယ်ဆိုတာ
ထမင်းနှင့် ဒေါ်မြမဉ္ဇူညင်တို့ကို နားလည်ပေးလိုက်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ
တို့ယုံစိတ်ကို အနည်းငယ်လေး သက်သာအောင် ပြောသာလိုက်ခြင်းမျိုး
သာ ဖြစ်သည်။

အိပ်ခန်းမီးပျားကိုလည်း တစ်ပွင့်မှမဖွင့်ခဲ့သဖြင့် လရောင်ဖြာ
ကျနေသော နေရာတချို့မှလွဲ၍ အခန်းက မည်းမှောင်နေသည်။

အိပ်ရာပေါ်တွင် ကန့်လန့်ကြီး ပက်လက်လှန်လှဲကာ မှန်
ပြတင်းမှ မြင်နေရသော လရိပ်ကို အသက်မဲ့သူတစ်ယောက်လို

ကြောင်ငေးနေခဲ့သည်။

မနက်ကလို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး မခံစားရတော့ပေမယ့် ကြေတော့ကြေကွဲနေရသည်။

ကိုယ့်ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်သွားတာ ဤသို့သော စာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့လို့လား။

ကိုသက်ထွန်းဆိုသည့် လူရှိရာသို့ လင်း ရောက်သွားစဉ်အခါက မသိဘူးလို့ပြောခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မရိုးသားမှုနှင့် ကွယ်ဝှက်မှုတွေ ရှိနေတာကိုလည်း လင်း တွေ့ခဲ့ရဖူးပါသည်။

စိတ်ထဲ တွေးထင်ထားခဲ့တာက ကိုသက်ထွန်းကိုသာ တွေ့ခဲ့လျှင် မင်းမင်းနှင့် တွေ့ခွင့်ရတော့မည်ဟု စိတ်ထဲတွင် တစ်ထစ်ရမှတ်ယူခဲ့မိသည်။

ထိုသူကတော့ မသိဘူးပြောလိုက်ရင် သူ့တာဝန် ပြီးဆုံးသလိုပင် ထွက်ခွာသွားသည်။ လင်းက တောင်းတောင်းပန်ပန် ခေါ်ခဲ့တာတောင် လှည့်မကြည့်။

ကြယ်စင်လင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးလာလျှင် မင်းမင်း ဘယ်မှာရှိလဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ မပြောနှင့်ဟု မင်းမင်းက နှုတ်ပိတ်ခဲ့လေသလား။ ဟုတ်မှာပါ။

ခုတော့ ကိုယ့်ကို မတွေ့ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ရှေ့မှာ သူ၏ ခိုးထုတ်ခိုးထည်များအား လင်း တွေ့ရှိသိရှိသွားတယ်ဆိုတာကော သူ သတိမှ ထားမိခဲ့ရဲ့လား။

မင်းရယ်၊ နင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။ ငါ ကြားဖူးတဲ့ အသစ်ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း အဟောင်း ဘယ်တော့မှ မမေ့ဆိုတဲ့စကားပုံနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် ငါးစိမ်းမြင်လို့ ငါးကင်ပစ်ခဲ့လေသလား။

ငါလာစုံစမ်းမှာကို သေချာပေါက် သိနေခဲ့လို့ နင်က လူတကာကို ငါလာမေးရင် မသိဘူး။ မရှိဘူး ပြောခဲ့ဖို့ မှာထားလေသလား။

ငါမယုံချင်ဘူး။ ငါ လက်မခံချင်ဘူး။ နင်က ငါ့ကို မတွေ့ချင်ဘူးလို့ဆိုတာ ဘေးစကားတွေ ဖြစ်ပါစေ။ နင်က တစ်ပါးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ ရွှေလက်တွဲ ပျော်နေတယ်ဆိုတာ ငါ စိတ်ဆင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်တာပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေတယ်လို့။ ငါ ဒီရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာ မပျော်ပိုက်သော်လည်း အကြာကြီးနေနေရတဲ့ အကြောင်းရင်းက ဘာကြောင့်လဲ၊ သိပ်ကို ရှင်းပါဘယ်။

နှင့်ကို တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်၊ လွမ်းလွန်းလို့ ငါ ဒီရန်ကုန်မှာ နေတယ်ဆိုတာ နင်တွေ့ကြည့်ပါလား။ နင် တွေးမကြည့်ခဲ့ဘူးမလား။

မငိုပါဘူး စဉ်းစားထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တွေက ထွက်လာပြန်သည်။

နားထင်မှတစ်ဆင့် ဦးခေါင်းအတွင်းသို့ စီးဝင်သွားသော မျက်ရည်စများကို မုန်းတီးလာကာ ပက်လက်လန် လှဲနေရာမှ မုန်းတုတ်တုတ်ထထိုင်ပစ်လိုက်သည်။

လ၏အလင်းက အခန်းအတွင်းသို့ ပိုမိုရောက်ရှိလာသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာကိုလည်း သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်နေရပါပြီ။

လင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

ရေခန်းကိုဖွင့်ကာ မျက်နှာကို ကျဆင်းနေသော ရေစက်စက်အောက်တွင် လှန်ကာ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

နာခေါင်းအတွင်း ရေများ တိုးဝင်လာမှ -

“အဟွပ် အဟွပ်”

ရေများကြောင့် ချောင်းအသည်းအသန်ဆိုးမှ ကိုယ့်ကို မှိတ်ကာ နာခေါင်းထဲက ရေများကို နှာချေးညစ်သလို ညစ်ထုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ မှန်ထဲတွင် ပေါ်နေသော မြင်တွေ့နေရသော ကိုယ့်ရုပ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်မိသည်။ ရေတွေသီးထနေသည့် မျက်နှာသည် နို့အစ်ဖောင်းကားလျက် တကယ်အပူသည်ရုပ်။

“အား”

“ဒုန်း”

“အဟင့်”

လင်း အရူးတစ်ယောက်လို အားခနဲအော်ကာ ဘောစင်ကို ထိခတ်နှင့် ထုရှိုက်ကာ ဟင့်ခနဲ ရှိုက်မိပြန်သည်။

ဒီမျက်ရည်တွေက ကုန်မကုန်နိုင်ဘူးလားဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်တိုယ်တောင် အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

နောက်ဆုံး အခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်သူပီပီ ကျိတ်ငိုနေလျှင် ငိုပြီးရင် ငိုချင်နေမည်မို့ လမင်းကြီး ထိန်ထိန်သာနေသော ည၏အလှကို ခံစားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

မနက်က ပြန်ရောက်ကတည်းက ဝတ်ထားသည့်ဝတ်စုံကို မချွတ်ခဲ့မိ။

ထိုဝတ်စုံနေရာတွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသော အဝါပေါ်မှာ ရောင်စုံအပွင့်များပါသည့် ဂါဝန်ကို ဝတ်လိုက်သည်။ ဂါဝန်အပေါ်မှာ

အပေါ်ထပ် လက်ရည်ဆွဲသားအင်္ကျီကို လှိုင်းကြွဖြူ တိုက်ထဲမှ ထုတ်
သည်။

ညသည် လူခြေတိတ်ကာ အေးဆေးငြိမ်လျက်ရှိသည်။
အချိန်မျိုးကျတော့ လောကကြီးက မာယာများတယ်ဆိုတာ
ဟုတ်လိမ့်မဟုတ်။

အမှန်တော့လည်း လောကကြီးထဲတွင်ရှိသော မာယာ
တတ်တဲ့လူတွေကြောင့် လှပသော သဘာဝအလှတရားကြီး
အကျည်းတန်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟင်”

“လင်း”

“ဦးကုမာရ”

ပန်းခြံကို မျက်နှာမူ၍ ပြုလုပ်ထားသော ကျောက်ခုံ
ဆီသို့ ဦးတည်လျှောက်လာချိန် ကျောက်ခုံပေးတွင်ထိုင်နေသော
တစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

သူကလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စေ့ဆော်မှုကဲ့သို့ နေထိုင်
ဘက်သို့ လှည့်အကြည့် လင်းကလည်း လှည့်ကြည့်နှင့် မျက်နှာ
ဆိုင် ဆုံသွားကြသည်။

သူက ထိုင်နေရာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထရပ်လိုက်သလို လင်း
လှမ်းလက်စခြေလှမ်းများ ရပ်တန့်သွားသည်။ နောက် လရိပ်ဖြာ
သော အလင်းအောက်တွင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတန်ကြာ
အောင် ငေးကြည့်မိခဲ့သည်။

သူက အနက်ရောင်ဘောင်းဘီရှည်ဖွဖွနှင့် ခေါင်းစပ်ဦးထုပ်
သော အင်္ကျီဖြူဖြူကို ဝတ်ဆင်ထား၏။

“လင်း လာလေ၊ ကိုယ် အပေါ်တက်ပေးပါမယ်။ အပြင်မှာ
အေးတော့အေးနေတယ်။ ခဏတဖြုတ် စိတ်ပြေလက်ပျောက်နေပြီးမှ
အပေါ်ကိုတက်ပေါ့”

သူက ငြိမ်သက်စွာရှိနေသော အခြေအနေကို ဖြိုခွင်းပြီး
လင်းအား စကားလှမ်းပြောသည်။ လင်းတစ်ယောက်တည်း လွတ်
သွတ်လပ်လပ် ထိုင်ဖို့ရန်အလို့ငှာ သူက ကျောက်ခုံတန်းမှ ခွာလိုက်
သည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို စုံချထားရင်း လင်း သူ့ကို ဘာမှမဆိုမိ။
သူက လင်းကို ထပ်မံကြည့်တော့ဘဲ လင်းအနီးမှဖြတ်ကာ အိမ်အပေါ်
သို့ ပြန်တက်ရန် ဦးတည်နေသည်။

လင်းဘာသာ နေချင်သလိုနေ၊ ဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်ပါလေစေ

ရည်ရွယ်ချက်နှင့် နေခဲ့ဆိုသည်ပုံစံနှင့် ပစ်ထားခြင်းမဟုတ်။ လင်း တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေးတောငေးမောခွင့် အောင် ထားခဲ့ခြင်းဆိုတာတော့ လင်း သိမိရပါသည်။

“ဦးကုမာရ”

“ဟင်”

လင်းကို ကျောခိုင်းသွားသော သူ့အား လင်းသည် နောက် သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ့ထံမှ ဟင်ခနဲအသံပြု ကြောင့် လင်း နောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်ခေါင်းငဲ့ကြည့်ကာ ကျောက် တန်းတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး -

“လင်း ဘာပြောမလို့လဲ”

“ရှင် အိပ်ချင်နေပြီလားလို့”

“-----”

“မအိပ်ချင်သေးရင် စကားပြောရအောင်လေ။ ဘာ အကြောင်းရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း စပ်စပ် ရာပေါ့”

လင်းဘာကြောင့် ကုမာရကို စကားပြောဖို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက် မိသလဲမသိ။ သေချာတာတစ်ခုက နွေလယ်ခင်းက လင်း၏စကား

ကျွဲမှုတွေကြောင့်ဖြစ်နိုင်သည်။

သူက လင်းအား နှုတ်က ဘာမှမဆိုသော်လည်း ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။ ကျောက်ခုံတန်း၏ ဟိုဘက်စွန်း ဒီဘက်စွန်းတွင် သူနှင့်လင်း နေရာယူထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

“လောကကြီးမှာ အမှီရှိမှ အောင်မြင်တိုးတက်တယ်လို့ လက်ခံထားတဲ့သူတွေရယ်။ သူများကို မှီခိုအားထားတာထက် ကိုယ့် ဒူးကိုယ်ချွန် မိမိကိုယ်ကို အားကိုးအားထိုက်ပြုမှသာလျှင် တိုးတက် အောင်မြင်တယ်လို့ လက်ခံတတ်တဲ့ လူရယ်ဆိုပြီး လူ (၂) မျိုးရှိတယ်”

သူက လောကကြီးနှင့်ချီ၍ စကားစလိုက်သော လင်းအား ခေါင်းငဲ့ကြည့်လာသည်။ လင်းသည် သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထိန်ထိန် သာနေသော မိုးကောင်းကင်ကြီးကို မော့ငေးမိသည်။

ကောင်းကင်ကြီးတွင် တိမ်ကင်းစင်ကာ မဟူရာလွင်ပြင် ကောင်းကင်ကြီးထက်တွင် ကြယ်ပွင့်လေးများက မဟူရာကောင်းကင် ကြီး၏ ဘော်ငွေအနားသတ်များ စိန်ပွင့်လေးများ ကြုံဖြန့်ထားသကဲ့သို့ တလက်လက်တောက်ပနေသည်။

လပြည့်ရက် တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့် စွန်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ဝိုင်းစက်သောလ၏ အဝန်းအပိုင်းမှာ မပျက်ပြယ်သေးပေ။

၂၂၀ လှိုင်းကြားဖြူ (လားရှိုး)

“ဦးကုမာရ”

“ပြောပါ လင်း”

“မနက်က မေးခွန်းကိုပဲ လင်း ထပ်မေးပါရစေ။ လင်း စိတ်မစိုးပါနဲ့နော်။ လင်းလေ သူတစ်ပါးရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထက် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်တတ်တဲ့သူကို သိပ်မုန်းတာပဲ။ စပ်စုတတ်တဲ့ မိန်းမတွေထဲ လင်းမပါအောင်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

စကားရပ်သွားသောလင်းကို သူက ကြည့်သလို လင်းလည်း သူ့ကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့်အကြည့်နှင့် ကြည့်၍ မျက်လှူချကာ -

“ဦးကုမာရနဲ့ ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းက”

“သူနဲ့ကိုယ် ဘယ်တော့မှ အကြောင်းမပါနိုင်ဘူးဆိုတာ မင်း မရောက်ခင်ကတည်းက သေချာနေတဲ့ကိစ္စပဲ လင်း။ သူ့မှာ ဘယ်လို ကာရိုက်တာရှိသလဲဆိုတာ ကိုယ် ယောကျ်ားတန်မဲ့ ဝေဖန်မကဲ့ရဲ့ခွင့်ပေးမယ့် သေချာတာတစ်ခုက သူ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝလက်ကွဲဖော် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရဘူး”

“-----”

“ဒါဟာ ယောကျ်ားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို

တွေနဲ့ ယှဉ်ပြီး ရွေးရသလားလို့ ထင်ကောင်းထင်မယ်။ ကိုယ်ကတော့ မိန်းမတစ်ယောက်မှာ ငွေကြေးစုစု၊ ပညာကုန်ခြပ်တွေပါလာဖို့ထက် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေတတ်တဲ့ မိန်းမမျိုး ပိုလိုလားတယ်။ ဘယ်လိုပဲ အစွမ်းအစရှိရှိ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ။ အရမ်းကြီးတော်တတ်နေလို့ ယောကျ်ားတွေကို စေလိုရာစေ ကြိုးဆွဲကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ မိန်းမမျိုးကျတော့ သူတို့အတွက် အိမ်ဦးနတ် ဘယ်တော့မှ ရှိနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကြင်ရာတော်လောက်ပဲ ချော။ သူတို့ရဲ့စိတ်ကို ဘုရင်မစိတ်ကနေ မိဖုရားစိတ်မှ မပြောင်းနိုင်တာကိုး”

“-----”

“မင်း ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ကိုယ့်ကို ခွားတစ်ကောင်လို ခွားဖားကြိုးတပ်ခိုင်းမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဘယ်တော့မှ အလိုမရှိဘူး လင်း”

ဒေါသသံမပါသော သူ့စကားသံတို့က လရိပ်ဆမ်းသည်ညအခါတွင်ထံမှ ထွက်လာသည်။ လင်း လရိပ်သင့်နေသောသူ့မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့ငေးလိုက်မိပါသည်။ ဤစကားသည် အပိုတွေမပါတာတော့ ယုံကြည်မိပါသည်။ ဟိုတစ်ခါ အိမ်သို့ ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်း လာ

သခိုက်တွင် သူနှင့်ဆက်ဆံရေးကိုလည်း လင်း တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ။ သူတို့
က လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောသည့်စကားလုံး။ အကြည့်တစ်ချက်
ကောင် ဒေါ်မြမည့်သင်းက မရရှိသွားတာမို့ ဒေါ်မြမည့်သင်းနှင့် မြင့်
လျှင် လင်းက ကံအများကြီးကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်
သို့မဟုတ် ကံကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဦးကုမာရ”

“ဟင် ပြောလေ လင်း”

သူပြောသည့်စကားအပေါ်တွင် မည်သည့်သုံးသပ်ချက်
မပေးဘဲ သူ့ကိုခေါ်တော့ သူက လင်း၏ခေါ်သံအား အရေးတယူ
တုံ့ပြန်သည်။

“နွေခင်းတုန်းက သူနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့သူက”

“_____”

လင်း စကားကို ဖြတ်ချကာ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်တင်း
တင်းဖိပြီး မျက်လွှာချကာ -

“လင်း လင်းရဲ့ချစ်သူပါ”

“_____”

“လင်း ရန်ကုန်မှာ ခုချိန်ထိ ရှိနေတဲ့အကြောင်းတရားဟာ

အကြောင်းပါ။ သူ့အကြောင့် လင်း ဒီမှာ အချိန်တော်တော်ကြာအောင်
နေခဲ့တာပါ”

“ကိုယ်သိတယ်”

“ရှင်”

လင်း အလန့်တကြားဖြင့် သူ့အား မော့ကြည့်လိုက်သည်။
သူက လင်းအား မကြည့်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အကြည့်ပို့ထားကာ

“မြမည့်သင်းရင်ခွင်ထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတစ်ယောက်က မင်း

ချစ်သူလို့ ကိုယ်ကသိနေတာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။ ကြယ်စင်လင်း
ရန်ကုန်မှာရှိနေတဲ့ တစ်ခုတည်းသောအကြောင်းတရားဟာ မင်းချစ်သူ
တစ်ယောက်အတွက်ကြောင့်ဆိုတာ ကိုယ် သိထားခဲ့တယ်။ မင်း
သိတာထက် ကိုယ်အများကြီးသိခဲ့တယ်။ မင်းမသိအောင် မင်းနောက်
က တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး စုံစမ်းခဲ့တာကိုပဲ ကိုယ် တောင်းပန်
ချင်ပါတယ်။ ဒီနေ့က ကိစ္စမျိုးတော့ ကိုယ်တကယ်လည်း စိတ်
မကောင်းပါဘူး”

“ရှင် ရှင် လင်းရဲ့နောက်က တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး
စုံစမ်းနေတယ်ဆိုတာ ရှင်က လင်းထက် ပိုပြီး မင်းမင်းအကြောင်းကို
စုံစမ်းသိရှိခဲ့မယ် ထင်တယ် ဦးကုမာရ”

သူ မျက်နှာကို တစ်ချိန်လုံးစိုက်ကြည့်နေသူမို့ ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သော သူ့အကြည့်နှင့် လင်း၏အကြည့်တို့ ထိပ်တိုက်ဆုံသွားသည်။

သူ့မျက်ဝန်းထဲတွင်ရှိသော တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေဖို့ လင်း အသည်းအသန်ကြိုးစားခဲ့သည်။

သို့သော် သူသည် လူ့လောကထဲတွင် လင်းထက် နှစ်ကာလကြာကြာ ဦးစွာနေထိုင်ခဲ့သူမို့ ခံစားချက်တို့ကို ချက်ချင်းထိန်းလိုက်နိုင်သည်။

လင်း ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ သူ့ဘက်သို့ ကိုယ်ကို တိုး၍ -

“လင်းကို တစ်ခုကူညီပါ ဦးကုမာရ”

“-----”

“လင်းကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် မင်းမင်းရှိတဲ့နေရာကို ဦးကုမာရကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့ပေးပါ။ လင်း သူ့နဲ့ မျက်နှာစုံညီစကားတွေ ပြောချင်တယ်။ ဦးကုမာရစိတ်ပူသလို မဖြစ်စေရပါဘူး။ လင်း စကားပြောရုံလေးပါ။ စကားပြောပြီးတာနဲ့ လင်း ပြန်လိုက်ခဲ့မှာပဲ”

မိန်းမတွေဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ခိုင်းချင်ပြီဆိုလျှင်

ကျွန်မကိုချစ်တယ်ဆိုရင် ဆိုသည့်စကားနှင့် သူမက ချစ်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်အား ချည်နှောင်ထားတတ်ကြသည်။

လယ်ကွင်းပြင်မှာ စီးချင်းထိုးဖို့မဟုတ်သော်ငြား လင်းသည် အရွယ်လိုချင်သူ မင်းမိဖုရား။ သူက သောနတ္တိရုံမှဆိုးဆိုလျှင် မင်းမကရားစီက အဘယ်နည်း။

သေချာတာတစ်ခုက ညကြီးသည် မာယာကင်းစွာ လင်းထိန်လျက်ရှိသည်။

ခေါင်းတွေက တဆစ်ဆစ်နှင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖျစ်ညှစ်
ထားသကဲ့သို့ ကိုက်ခဲနာကျင်နေသည်။

တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုတ်သပ်ကာ ထွက်ပေါ်လာသော တံခါး
ပိုင်ရှင်အား အပြစ်တင်ရင်း နာရီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူက
အော်တိုမတ်တစ် ထထိုင်လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

တိုက်ခန်းရှေ့ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံကတော့ သာမန်ထွက်
ပေါ်နေဆဲ။ မင်းမင်း ထိုင်လျက် ခြေဆန့်ထားသော ခြေထောက်ပေါ်
တွင် ခေါင်းကိုက်တာပြေလိုပြေငြား မျက်နှာကို ခြေထောက်ပေါ်
မှောက်အပ်လိုက်သည်။

ဦးခေါင်းနောက်ဘက်သို့ လက်နှစ်ဖက် ပတ္တာယှက်ကာ
အတန်ကြာ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ဒီချိန်ဆို မမလာတတ်သော်လည်း
တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ရှိသူမှာ ဧည့်သည်သာဖြစ်ပြီး မမ မဖြစ်နိုင်ပေ။
မမသည် သူတိုက်ခန်းသို့လာလျှင် တံခါးကို ဘယ်တော့မှ
မခေါက်။ သူမတွင်ရှိသော သော့တူနှင့်သာ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်
တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲထကာ မျက်နှာကို ခပ်သွက်

အခန်း (၂၄)

“ဒေါက် ဒေါက်”

“-----”

“ဒေါက် ဒေါက်”

“ဟင်”

“အား ကျွတ် ကျွတ်၊ မနက်စောစောကြီး ဘယ်သူလဲမသိ
ဘူးကွာ။ ဟင် ဘယ်နှနာရီတွေတောင် ရှိနေပြီလဲ”

တံခါးခေါက်သံ တဒေါက်ဒေါက်ကြောင့် မင်းမင်း စိတ်ထဲ
သွားရသည်။

သွက်သစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာကို သဘက်ဖြင့် သုတ်ဆေး
အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဒေါက် ဒေါက်”

“လာပြီ လာပြီ”

“ကျီ”

“ဟင် လင်း လင်း”

“မင်း”

တံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် တံခါးရှေ့တွင်ရှိနေသူအား မြင်လိုက်
စဉ် ပြုံးနေသော မင်းမင်း၏အပြုံးမှာ ဟန်ချက်ပျက်သွားကာ မျက်နှာ
သည်လည်း အကြီးအကျယ် ပျက်သွားသည်။

“လင်း မင်း မင်းဒီကို”

“လာခဲ့”

“ကျီ”

“မင်း နင်ဘာလုပ်တာလဲ ဒါ”

ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီပုံစံနှင့် လင်းအား ကြည့်လိုက်
တိုက်ခန်း၏ ပြင်ပသို့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်နှင့် မျက်နှာပျက်နေသော
မင်းမင်းသည် လင်းအား လက်မောင်းမှ ဆွဲကိုင်၍ အခန်းထဲ

ညှော်ခန်းထဲသို့ တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

လင်းသည် အလစ်အပိုက်မိသွားသလိုရှိပေမယ့် အခန်းထဲသို့
ဆောက်တော့ အသိတရား ချက်ချင်းဝင်လာသည်။

လင်း၏လက်မောင်းအား ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ၏ လက်
အတွင်းမှ ရုန်းထွက်ကာ လက်တစ်ဖက်က အရှိန်နှင့် မြောက်တက်
သွားသည်။

“ဖြန်း ဖြန်း”

“လင်း”

ပြင်းထန်သော ရိုက်ခတ်သံ (၂) ချက်တိတိ ပေါ်ထွက်လာ
သည်။ အရှိန်ဘယ်လောက်ထိ ပြင်းခဲ့သလဲ မပြင်းခဲ့သလဲဆိုလျှင်
သူ၏မျက်နှာ ဟိုဘက်လည်ထွက်လိုက် ဒီဘက်လည်ထွက်လိုက် ဖြစ်
သွားတာကိုပဲ သိနိုင်သည်။

“လင်း နင် ငါ့ကို”

“ဘာလဲ မယုံဘူးလား။ ငါ နင့်ကို ပါးရိုက်လိုက်တာလေ။

ဘာလို့လဲပြောပြရမလား”

“-----”

“နင်က နားထောင်ခဲ့ပေမယ့် ငါက ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ ပြော

မထွက်ဝံ့ဘူး။ ငါချစ်တဲ့ချစ်သူက ဘယ်လိုယောက်ျားအမျိုးအစားဆိုတာကို ငါ နှုတ်ကနေ ပြောမထွက်ဝံ့ဘူး မင်းမင်း။

နာနာကြည်းကြည်း အော်ဟစ်လိုက်သော လင်း၏ စကားတို့မှာ ကြောက်မမန်းလိလိ ကျယ်လောင်လွန်းသည်။

လင်းသိခဲ့ပါပကောဆိုသည့် အတွေးနှင့် မင်းမင်း မျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်သွားခဲ့သည်။

ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ဝံ့ဆိုသလို ဘယ်တော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ရောက်မကျူးလွန်းဖူးသော သူ့အား ကိုယ်လက်ရောက် ကျူးလွန်းသောအခါ အပြစ်မဆိုရဲ့ ဒေါသမထွက်ခဲ့သူမသိခဲ့တာက ဘယ်လောက်ထိ များများသိခဲ့တာဘာတွေ သိခဲ့တာလဲ။ သူ့နေသောတိုက်ခန်းထဲသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်အောင် လမ်းညွှန်ပေးသူသည် အဘယ်သူနည်း။ ကိုသက်ထွန်းလား။

မဖြစ်နိုင်။

ကိုသက်ထွန်းတစ်ယောက် ရဲတွေလိုက်လို့ ထွက်ပြေးထိရှောင်နေတာ ရဲနဲ့ကုန်မြေတွင်မရှိ။ ထို့အတွက်ကြောင့် ဘယ်နည်းနဲ့ကိုသက်ထွန်း မဖြစ်နိုင်။

လင်း ဒီကိုရောက်အောင် ညွှန်ပြပေးသူသည် အဘယ်သူနည်း။

“လင်း ငါလေ”

“မထိနဲ့၊ နင် ရှေ့ကိုမတိုးနဲ့ မင်းမင်း။ ငါမဟုတ်တဲ့ ဒေါ်မြမိမိသင်းကို ပွေ့ဖက်ထားတဲ့နင့်ရဲ့လက်တွေကို ငါ မသတိဘူး”

“ဒေါ်မြမိမိသင်း”

လင်းကိုပွေ့ဖက်ဖို့ လက်လှမ်းလိုက်စဉ် လင်းသည် သူ၏ လက်တွေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်ပုတ်ကာ ခြေထောက်တွေ နောက်သို့ တိုး၍ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

ပြီးတော့ မျက်ရည်တွေပြည့်လျှမ်းနေသည့်အကြည့်နှင့် ခါးခါးသီးသီးပြောလိုက်ခြင်းမို့ လင်းကို သူ ထိတ်လန့်အံ့ဩစွာ ကြည့်လိုက်သည်။

မမ၏နာမည်ကိုတောင် မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ကောင်းကောင်းပြီးပြောနိုင်သူမို့ သူနှင့်မမ အကြောင်းကို လင်း။

မင်းမင်း ဆက်မတွေးဝံ့တော့ပေ။ လင်း၏မျက်နှာကိုလည်း တုံ့ပြန်မကြည့်ရဲတော့ပေ။ ယောက်ျားကြီးတန်ခိုးဖြင့် လင်း၏ရှေ့မှောက်မှ အငွေ့ပျက်ကာ ပျောက်သွားချင်တော့သည်။

“ငါ နှင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ယုံကြည်ခဲ့သလဲ။ နှင့်အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ခဲ့သလဲ။ ဒါတွေကို နင်မသိပါဘူး။ နင် ငါ့ကို စိတ်ပျက်ခဲ့တယ်။ ပျက်မှာတော့ နှင့်စိတ်ကို သာယာအောင် ငါမှမစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တာ”

“လင်း”

“ငါ့ကို အဆက်အသွယ်ဖြတ်ရှောင်ပြေးမှာပေါ့။ နင်လုပ်သမျှ လုပ်ရပ်မျိုး ယောက်ျားအယောက် (၁၀၀) မှာ တစ်ယောက်ထောင် လုပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“မပြောနဲ့၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုမကြည့်နဲ့”

မင်းမင်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ အော်လိုက်သည်။ နောက် လင်း၏မျက်နှာအား နီရဲသောမျက်လုံးတွေနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ -

“ငါ့မှားခဲ့တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ ငါ့ကို ငါ့မှားမှန်းသိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာလုပ်မလဲ။ မှားပြီလို့ နောက်ဆုတ်ရပ်လိုက်လည်း ငါ့အဖေ တွေက ပြောင်းသွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီတော့”

“ဒီတော့ ရှေ့တိုးခဲ့တယ်ပေါ့။ ဟင်း ဟင်း ... လေးဆင့်ခြေက သိပ်လှပါတယ် မင်းမင်း။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ လှုပ် မတန်ဘူး။ ခွန်အားတစ်စုံတစ်ရာ မစိုက်ထုတ်ရဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်

အားကမ်းထောက်ပံ့မှုနဲ့ လူ့ဘော်ကြော့ လက်ကြော့မတင်းတတ်တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ ငါ့ချစ်သူ တော်စပ်ခဲ့ဖူးတယ်ဆို ငါ့ကိုငါလည်း ချစ်တယ်။ နှင့်ကိုလည်း ရွံတယ်”

“ဒီလိုလုပ်လိုက်လို့ နင်အောင်မြင်သွားပြီလား။ နင်တိုးတက်

သွားပြီလား။ ဘာလဲ ဒီတိုက်ခန်း။ တိုက်ရှေ့ကကားတွေက နှင့်ရဲ့ အောင်မြင်မှုလား။ နှင့်ရဲ့တိုးတက်မှုလား။ တော်စမ်းပါဟာ။ ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်မယ် မင်က လက်ကြော့မတင်းတဲ့ လူ့ဘော်ကြော့ ပိုင်းလုံး ကောင်ပဲ။ မိန်းမတွေဆီက ထဘီနားခိုစားရတာ တန်တယ်ထင်ပြီး ဆင်နွှဲမှာပျောနေတာ”

“လင်း”

“အား”

“နှင် ငါ့ကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့။ သူများတွေပြောချင်သလောက် ပြောပါစေ ငါ ထုံပေပေနဲ့ နားထောင်နိုင်တယ်။ နှင်မပြောနဲ့ နှင် ငါ့ကို ပိုင်းလုံးလို့ မပြောနဲ့။ ဟုတ်တယ် အစတုန်းက ငါ အကြံနဲ့ သူ ကောင်ပဲမိတယ်။ သူဟာ ငါ့ကိုအောင်မြင်အောင် လုပ်ဆောင်ပေး မယ့် သူဆိုတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အတွေးနဲ့ ငါ ငါ့ကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာ။ နှင်သိလား။ နှင်တို့မိန်းကလေးတွေမှ ဘဝ

ပျက်တတ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေလည်း
ပျက်တတ်ကြတယ်။ နင် ရယ်ပါ။ နင်ကြိုက်သလောက် ရယ်လိုက်
ပျက်စီးသွားတဲ့ ငါ့ဘဝအတွက် ငါ ဘယ်လောက်ထိ ယူကြိုးမပြော
နင် မသိဘူး။ နင် ဘယ်တော့မှမသိဘူး လင်း”

“တော်စမ်းပါ။ သောက်ပိုတွေ လာမပြောနဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်အတွက်တော့ ပိုတယ် ထင်ကောင်း
မယ်။ ငါ့အတွက်တော့ မပိုတဲ့အပြင် လိုတောင်လိုသေးတယ်။ အထက်
ကို တက်ရဖို့ ကြိုးတစ်ချောင်း ငါကျစ်ခဲ့တယ်။ ငါအောင်မြင်ရမယ်
တိုးတက်ရမယ်ဆိုတဲ့ အကြံကြီးကြီးနဲ့ လူတစ်ယောက် အထူးသဖြင့်
မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခုတ်လှုပ်ပြီး ငါ ကြိုးကျစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
အဲဒီ ငါ့ကိုယ်တိုင် ပင်ပင်ပန်းပန်းကျစ်ခဲ့တဲ့ ကြိုးက ငါ့ကို ပြန်ချည်နှောင်
ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူး”

“ဥပမာ ပေးပုံကတော့ သိပ်ကိုလှပါရဲ့။ ဒီဘဝမှာ ကံကောင်း
လို့ နင် ယောက်ျားဘဝကို ရခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်
မှာ ထားရှိသင့်တဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့အတွေးအခေါ်၊ စိတ်နေစိတ်ထား နှင့်
မြူတစ်မှုန်တော်ဝင်မရှိဘူး။ မင်းမင်း နင့်ကို ငါ မစင်ပုံတစ်ခုလို့ နှုတ်
တယ်”

“ဟင်း ဟင်း ... စကားလုံးစစ်ပွဲက နားထောင်ကောင်း
ထုချည်လား”

“ဟင်”

“မမ”

“ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်း”

မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသည့်အသံကြောင့် တံခါးပေါက်
ခရိုရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကြယ်စင်လင်း၊ သည်းက ငါနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ယောက်ျားတိုင်းကို လိုက်ပတ်သက်နေတော့ မင်းမှာ ယောက်ျားရှား
နေပြီလား”

“မမ”

“မင်း ဘာမှဝင်မပြောနဲ့ မင်းမင်း။ ငါ ဘာပြောသလဲ သူ
သိတယ်”

ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်းတိုး၍ အေးစက်စက်မေးလိုက်သော
ကြောင့် မင်းမင်း လင်းအား အားနာစွာ မြမဉ္ဇူသင်းကို လှမ်းပြောမိ
သည်။

မြမဉ္ဇူသင်းက သူ့ကို လက်ကာပြုကာ လင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်
နေသည်။ မင်းမင်း၏အကြည့်တွေက လင်းထံသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းနည်းတူ လင်းသည်လည်း ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်း
အား မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ကြည့်နေသည်။

မိန်းမနှစ်ယောက်၏ အကြည့်များသည် အားပြိုင်နေကာ
သူတို့ဘေးတွင် သက်ရှိလူသားတစ်ယောက်တလေရှိတယ်ဟုတောင်
ထင်မှတ်ပုံမရပေ။

ဒီနေ့မှ ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းသည် ရဲရဲစိုစို တောက်ပနေသည်

အခန်း (၂၅)

လူသုံးယောက်သည် တြိဂံပုံအနေအထားတွင် တည်ရှိနေ
သည်။

ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းသည် တံခါးပေါက်ဝတွင် ရပ်တန့်နေခြင်းဖြင့်
ပြီး လင်းနှင့်မင်းကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားတွင် တည်ရှိ
နေသည်။

ခန်းခန့်လေသံနှင့် ပြောလိုက်သော ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းကို လင်း
မုန်းတီးစွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ အထင်သေ
မှုတွေ၊ မုန်းတီးမှုတွေ၊ မလိုလားမှုတွေ ရောပြွန်းလျက်ရှိသည်။

အနီရောင် တစ်ဆက်တည်းဂါဝန်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ဂါဝန်
သော်လည်း ပွပ္ဖကားကား ဂါဝန်တော့မဟုတ်ပါ။

တစ်ကိုယ်လုံး၏အလှကို ပေါ်လွင်စေသည့် ဆွဲသားဝတ်စုံ
ဖြစ်သည်။ လည်ပင်းပေါက်ကျယ်သောကြောင့် ဖွေးဆွတ်သော
အသားအရေတို့က ပေါ်လွင်နေသည်။

အင်္ကျီလက်ရှည်ဖြစ်သော်လည်း လည်များတွင် အပေါက်
ဖောက်၍ တစ်ပေါက်နှင့်တစ်ပေါက်ကို ဖဲပွင့်နှင့် အလှဆင်ထား

ကျောနောက်ဘက်က လှမ်းကြည့်လျှင်တော့ ဝတ်စုံ
ကြည့်ရှုသူ၏အမြင်တွင် ရိုင်းလှပါသည်။ ခါးစပ်အထိ အိတ်ကို
သော ကျောပြင်တွင် ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် ကြိုးနှစ်ချောင်း
ရှိ၏။

အရောင်ခြယ်ထားသော ဆံနွယ်ကောက်ကောက်များအား
ကျောတွင် ဖြန့်ချထားခြင်းမို့ အမြင်ရိုင်း၏သို့ မရိုင်းအိသို့။

ဝတ်ထားသောဝတ်စုံနှင့် လိုက်ဖက်စွာ သေးချွန်ပြသော
လေးလက်မရှူးဒေါက်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

လင်းကမူ ဒေါ်မြမူသင်းနှင့်ယှဉ်လျှင် မှိန်ဖျော့သွားစေသည့်
ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးနှင့် ဖြစ်သည်။

နဂိုကတည်းကမှ အရပ်ပုရသည့်ကြားထဲ အရပ်လေးမြင့်ပြန်
ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်ကြီးကလည်း စီးထားပြန်သော မြမူသင်းနှင့်ယှဉ်လျှင်
အလုံးအဖန်ကအစ ကွာဟသွားသည်။

လင်း၏ကိုယ်ပေါ်တွင် ပုံစံဆန်းဆန်းချုပ်ထားသော မအေး
သောင်းဝတ်စုံကို ဝမ်းဆက်ချုပ်ဝတ်ထားသည်။ ပါးပြင်တွင် သနပ်ခါး
တင်နေကျဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ သနပ်ခါးမှန်သော်မျှ မတွေ့ရ။
ဒီးနောက်တွင် ဝဲပုံရှည်လျားနေသော ဆံနွယ်များကို ကြိုးတစ်ချောင်း
နှင့် စုစည်းထားသည်။

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်ကြည့်လျှင် တစ်ယောက်က
သိပ်ကို ထင်ပေါ်လွန်းပြီး တစ်ယောက်က သိပ်ကို မှိန်ဖျော့လွန်းသည်။

ထိုမိန်းမသား (၂) ယောက်၏အကြည့် အားပြိုင်မှုက နဂါး
များဆိုလျှင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လောင်ကျွမ်းသွားစေနိုင်ပါ
သည်။

ဦးဆုံး သတိဝင်သူက မြမူသင်း။

“ကိုမာရဲ့နားကို နင်ရောက်လာတာကိုက နင့်အမှားပဲ
ကြယ်စင်လင်း။ မင်းလိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကိုမာက တကယ်ကော
လက်ထပ်မယ်လို့ မင်းထင်လို့လား”

မြေပျူသင်းတွင်လည်း သည်းမခံနိုင်ဘဲ သည်းခံထားရသည့် ခံစားချက်တချို့ ရှိနေပါသည်။

ယခုက ကောင်းပြီးကောင်းရက်နှင့် မိမိနှင့်ကိုမာအား သဘောတူသလိုလို၊ သမီးသာ ကြီးစားလို့ သားက သမိနက်ပါသလျှင် အန်တီဘက်ကတော့ မင်္ဂလာပန်းကုံးကိုင်ပြီး စောင့်နေပါမယ်ဆိုသော အမျိုးသမီးကြီးသည်လည်း ခုတော့ သူ မဟုတ်တော့သလိုလို။

ဘာမှ ခြေခြေမြစ်မြစ်မရှိ၊ တောမှာမွှေး တောမှာကြီးသည့် မိန်းကလေးအား ဖူးဖူးမှတ်ကာ -

သူမိဘတွေကသာ သဘောတူတယ်ဆိုရင်တော့ အန်တီဘက်က အတိုင်းထက်အလွန်ပါဆိုသော စကားကို မိမိကို တယ်သက်သက် တိုက်ခိုက်ခြင်းဟု မြေပျူသင်း သတ်မှတ်လိုက်သည်။

လင်းအမြင်ကမူ မြေပျူသင်းကိုတော့ ဘယ်သူကချိုးဆို ဘယ်သူက ဖဲ့လို့ ခံစားချက်ထက် ကိုယ့်ချစ်သူကို သိမ်းပိုက်ထားသော မိန်းမတစ်ယောက်အနေနှင့် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မုန်းတီးနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးကုမာရကို မရရင်ဘဲ သေတော့မလိုလို ဖြစ်နေသော

မိန်းမက သူမချစ်သူနှင့် ဇာတ်လမ်းတွေ ဖြစ်နေပြန်သည်။

ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်မြေပျူသင်းလို ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တန်ဖိုးမထားဘဲ နေချင်သလို နေတတ်သော မိန်းမကိုတော့ ဘဝမှာ ပထမအကြိမ် တွေ့မြင်ဖူးခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး ဤတွေ့မြင်ခြင်းသည်လည်း နောက်ဆုံးတွေ့မြင်ဖူးခြင်းသာ ဖြစ်ပါစေဟု လင်း ဆုတောင်းမိပါသည်။

ဤသို့သော ကျွက်သရေမရှိသည့် မိန်းမ၊ သူမအကြောင်းပြု၍ မိန်းမတွေအားလုံး အကျင့်မကောင်းဘူးဆိုသည့် ယောက်ျားတချို့မှ ဖတ်ချက်ချမှပဲ စိုးရိမ်ရသည်။

“ကိုကိုက ရှင့်ကို ဘယ်တုန်းကကော ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင်တွေ ပြခဲ့ဖူးလို့လဲ ဒေါ်မြေပျူသင်း”

လင်းသည် ဒေါ်မြေပျူသင်းကို တိုက်ခိုက်ချင်စိတ်တစ်ခု ထည်းနှင့်ပင် ကုမာရအား ကိုကိုဟု သုံးစွဲလိုက်သည်။

အိမ်မှာလည်း သူ့ကွယ်ရာတွင် ကိုကိုဟုသုံးစွဲဖူးသဖြင့် ထိုခံစားသည် လင်းအတွက် သိပ်ပြီးစိမ်းသက်မနေခဲ့ပေ။

ထိုအသုံးအနှုန်းကြောင့်ပင် ထင်သည်အတိုင်း ဒေါ်မြေပျူသင်း သမ်းပုံစံကျသလို ဆွေဆွေခွန်မြစ်သွားရသလို မင်းမင်းသည်လည်း

လင်း၏ ကိုကိုခေါ်သံကြောင့် မျက်ခုံးယောင်ယောင်လေး ကျုံ့သွားသည်။

“မင်း ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ကြားချင်လို့လား။ ထပ်ကြားချင် ထင်ပြောမယ်။ ကိုကိုတူရှင်ကို ဒီကမ္ဘာလောကမှာ ရှိတယ်လို့တောင် မှတ်ယူခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး ဟောဒီ ရှင်ငွေပေးဝယ်ထားရတဲ့ ယောက်ျားကလည်း တစ်ချိန်က ကြယ်စင်လင်းကို မရရင် သေရပါတော့မယ် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ရှင်မယ့်ဘူးဆိုရင် ခုမေးကြည့်ပါ”

“လင်း”

“ကောင်မ သောက်ကြီးသောက်ကျယ်စကား လာမပြောနဲ့ မြမဉ္ဇူသင်း မောက်မာရိုင်းစိုင်းတာကို မင်းမင်းသိပေမယ့် လင်းကိုတော့ နှုတ်ထွက်မကြမ်းတမ်းစေချင်ပေ။

လင်းသည် ဤသို့ စကားလုံးကြမ်းကြမ်းမဆိုထားဘဲ ရန်တောင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် မဖြစ်ဘူးသောသူ ဖြစ်သည်။

မှန်ကန်ခြင်းနှင့် ရဲရင့်ခြင်းဆိုသည် စာထဲကကဲ့သို့ဆိုရလျှင် သူ့မှာ မှန်ကန်မှုမရှိတော့သဖြင့် ရဲရင့်သောစိတ်များမရှိတော့။ မှန်ကန်တယ်ဆိုပြီး လူငိုက်နှင့်အပြိုင် ကိုယ်နိုင်ပြောနေခြင်းကိုလည်း ရဲရင့်ခြင်း

ဟု မင်းမင်း မသက်မှတ်ပေးချင်။

လင်းပြောတတ် ဆိုတတ်တယ်ဆိုတာ မြမဉ္ဇူသင်းကိုမမီး။ ဒါကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိသည်။ (၂) ယောက်စလုံး သူ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့် မိန်းမများဖြစ်သည်။

“မလည်း ဆက်မပြောပါနဲ့တော့၊ လင်းကိုလည်း ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

“မတောင်းပန်နဲ့”

“ဘာမှတောင်းပန်စရာမလိုဘူး မင်းမင်း”

မိန်းမနှစ်ယောက်၏တားမြစ်သံက ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် မမတို့ (၂) ယောက် စကား အချေအတင် ဖြစ်နေရတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြားထဲက တောင်းပန်ပါတယ်”

“မင်းကြောင့်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ”

ဒေါ်မြမဉ္ဇူသင်းက မင်းမင်းဘက်သို့ လှည့်၍ အေးစက်စက် မေးကာ -

“ကိုယ်နဲ့တန်ရာတန်ရာ မမှန်းတတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို

ဆုံးမဖို့ မင်းတို့ (၂) ယောက်ရဲ့ ကြားထဲ ဝင်မပါနဲ့ မင်း”

“တန်ရာတန်ရာ မမှန်းတတ်တာ ကျွန်ုပ်ဆိုရင် ရှင်က တန်ရာ
တန်ရာမှန်းတတ်ခဲ့တယ်ပေါ့။ ဒါကြောင့် မင်းကို ဟင်း ဟင်း”

“မင်း မင်း”

“ရှင်စကားကို ပြန်ပြောပြတာနော်။ ခုထက်ထိ ကျွန်ုပ်မစကား
မပါသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုပြောတော့မယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာနဲ့ငွေကြေးဥစ္စာနဲ့
သိမ်းသွင်းမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သိမ်းသွင်းရမယ်ဆိုရင် သင်
တရနဲ့ အဲယောက်ျားကို မမ်းကိုင်ထားနော်။ လွင်ထွက်သွားမှာစိုးလို့”

လင်းက မင်းမင်းအား နာကျင်စွာ ဂုဏ်ပြုပြီး စကား
ဆက်သည်။

သူမ တကယ်ပဲ မင်းမင်းကို နာကြည်းမိပါသည်။ ကိုယ့်ကို
ထားခဲ့ပြီး တခြားသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်သွားလျှင်တောင်
ဒီလောက်ထိ နာကြည်းမိလိမ့်မည် မဟုတ်။

ခုတော့ သူ့အောင်မြင်ဖို့၊ သူတိုးတက်ဖို့အတွက် သူ့ဘဝကို
တောင် တန်ဖိုးမထားတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်။ ထို
ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူ့သာယာနေလို့ရမည်ဆိုလျှင် ဘယ်သူ
ကိုမဆို နှင်းဖို့ ဝန်လေးမည်မဟုတ်။

ဤကဲ့သို့သော ယောက်ျားမျိုး လောကတွင် မရှိနိုင်ဟု တွေး
ခဲ့ဖူးသည်။ တကယ်တမ်းရှိလာသူသည် ကိုယ်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော
တိုယ်သိပ်ချစ်သော ချစ်သူဖြစ်နေခြင်းကတော့ တကယ်ကို ကံဆိုးမိုး
မှောင်ကျခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“မင်း မင်းလို မိန်းကလေးမျိုးက ငါ့ကို စော်ကားဝံ့တယ်
ဟုတ်လား တောသူမ။ နှင် သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့”

“ဝုန်း”

“ခလွမ်း”

“ဟင်”

“မမ ခင်ဗျားမလုပ်နဲ့နော်”

ဒေါ်မြမဂ္ဂူသင်းသည် ဘယ်သူမှ မထင်မှတ်ထားသော
လုပ်ရပ်ကို လုပ်လေသည်။ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်တွင် ယိုင်လဲနေသည့်
ဘီယာပုလင်း နှစ်လုံးအား ဆွဲယူ၍ ပုလင်းချင်း ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

နှစ်ဖက်စလုံး ထိပ်ပိုင်းပြတ်သွားသော ပုလင်းပိုင်းပြတ်နှစ်ခုကို
တိုင်၍ ရှေ့သို့တိုးလာသည်။ ဤတွင် လင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ခံတော့ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မှာပဲ ထင်နေဆဲတွင် မင်းမင်းက ရုတ်တရက်
သူမရှေ့သို့ ဝင်ရပ်ကာ -

“မမ မှားမယ်၊ ဒါ ဒီလိုဖြေရှင်းရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလင်းလည်း ခေါင်းမမာချင်ပါနဲ့။ ငါတောင်းပန်မှ နင်ကျေနပ်မယ်ဆိုလေ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ငါ့ကိုမေ့လိုက်ပါတော့”

“မေ့လိုက်ပါတော့”

မင်းမင်းထံမှ သူမ ဘယ်တော့မှ မကြားဖူးသည့် ‘မေ့လိုက်ပါတော့’ ဆိုသည့်စကားကို လင်း သံယောင်လိုက်မိသည်။

မေ့လိုက်ပါတော့ ဖွင့်ပြောလာသူ။

ရန်ကုန်ကိုရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ကိုယ် သူ့ကို ဆက်သွယ်လို့မရအောင် ဆက်သွယ်လို့ရနိုင်သည့် လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေအားလုံး ဖြတ်တောက်ခဲ့ခြင်းကလည်း မေ့လိုက်စေဖို့အတွက် မဟုတ်လား။

မင်းမင်းက ထိုကတည်းက သူမကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားနေတာ လင်း ခုမှ ဘာကြောင့်သိခဲ့ရတာလဲ။ ကိုယ့်ကိုမပတ်သက်ချင်တာ သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အနီးသို့ ရောက်လာပြီး ထိုယောက်ျားနှင့်နွယ်၍ မရှက်တတ်သူလို မိန်းမ (၂) ယောက် သူတစ်ခွန်း ကိုယ်တစ်ခွန်း ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်နေခြင်း၏ အကျိုးရလဒ်ဘာလဲ။

သူမ နိုင်ရင် မင်းမင်းကို ပြန်ရနိုင်သလား။ ပြန်ရရင်ကော အရင်လိုချစ်စိတ်မပြေ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“လင်း”

“ဝုန်း”

“ဟင်”

“မမ ဟိတ်လူ ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ။ ဘာလို့ ဝင်လာတာလဲ။ ဘာလို့ ကျုပ်မမကို”

အောက်ထပ်တွင်စောင့်နေသော ကုမာရမှာ လင်းကို အပေါ်
သပ်သို့ တစ်လောက်တည်း လွှတ်ရတာကို စိတ်မချ။

လင်းက စိတ်တိုပါပြီ၊ မုန်းပါပြီ ပြောနေတာက မင်းမင်းကို
တွေ့ဆုံခင်က ဖြစ်သည်။ တွေ့ဆုံခဲ့လျှင် ရည်းစားဦး ရှူးတောင်
မနေဘူးဆို ထိုငယ်ချစ်ဟောင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းကုဋေကုဋာလို ဆိုချင်ဆို
ချစ်လက်စသံယောဇဉ် မပြယ်နိုင်သူ နှစ်ယောက် ပြန်ပေါင်းထပ်သွား
နာ ကုမာရ စိုးရိမ်မိသည်။ စိတ်ပူမိသည်။

ထိုအတွက်ကြောင့် သူ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်လာခဲ့စဉ်
တံသီပေလို့ လင်းကို ကယ်တင်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်းကို ပုလင်းပိုင်းပြတ်ဖြင့် ထိုးဖို့ ပြေးလာသော မြမဉ္ဇူ
သင်းအား ဆောင့်တွန်းကာ လင်းအား ဆွဲပွေ့ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

မြမဉ္ဇူသင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဝုန်းခနဲလဲကျသွားပြီး လင်း
တတော့ သူ၏လက်တွင်ပါလာသည်။

ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရဖူးသော မြမဉ္ဇူသင်းအဖို့ စားပွဲစွန်းနှင့် ခေါင်း
တိုက်မိခြင်းသည် ကြီးမားသော အနာတရဖြစ်သလို ခံစားလိုက်ရ
သည်။ မင်းမင်းကလည်း မြမဉ္ဇူသင်းကို စိုးရိမ်တကြီး ပြေးပွေ့လိုက်
သည်။

အခန်း (၂၆)

“မိန်းမနှစ်ယောက် တုတ်ဆွဲစားဆွဲ ဆွဲပြီး ရန်ဖြစ်ရအောင်
လုပ်နေတဲ့မင်းကို ဆုံးမဖို့ ရောက်လာတဲ့သူပဲ”

“ကိုကို”

လင်း ရင်ထဲမှ ဖွဖွရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တွေဝေနေခဲ့တာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဝရုစိုက်ရကောင်းစွန်းမသိ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူ၍ မြမဉ္ဇူသင်းက
သူမကို ဖန်ပုလင်းပြတ်နှင့် ဝင်ထိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။

လင်းသည် ကုမာရ၏ရင်ခွင်ထဲမှ မျက်နှာကိုလည်၍ မြေသင်းနှင့် မင်းမင်းထံ ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ ဘာဖြစ်သွားလဲ တစ်ချက်မကြည့်။ မြေမညွှဲသင်းထံသာ စိုးရိမ်တကြီး ထူမနေသော မင်း၏အပြုအမူသည် လင်းနှလုံးသားအား ဝားနှင့်မွမ်း၍ ဆားထည့်သိပ်သကဲ့သို့ စပ်ဖျင်းပျက်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“မင်း ငါ ဘာကြောင့် ရန်ကုန်မှာ ခုထက်ထိရှိနေသလဲ နှင် မမေးဘူးနော်။ ငါ နှင့်ကိုရုာဖို့ ဘယ်လောက်ထိ ဒုက္ခခံခဲ့ရသလဲ နှင်မမေးဘူး။ ရွှေပေါ်မြတင်လောက်ကြီးကို ခါးစောင်းတင်လိုရတာ မှတ်ယူထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကိုတော့ ပူးဖူးမှတ်နေတယ်ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါပြီ။ ငါ့မှာ နှင်သာယာအောင် ဖြည့်ပေးနိုင်စွမ်းမရှိဘူး နှင် အောင်မြင်တိုးတက်အောင် ထောက်ပံ့နိုင်တဲ့စွမ်းရည် ငါ့မှာမရှိဘူး။ ဟုတ်တယ်၊ နှင်ပြောသလို ဒီတိုက်ခန်းထဲထိ ရောက်အောင် လာခဲ့မိတဲ့ ငါက မှားတာ”

လင်း တွဲထူထားသော ကုမာရ၏ရင်ခွင်ထဲမှာ ခပ်သာသာ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

ကုမာရကလည်း လင်း၏ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်

အသာတကြည် ဖြေလွှတ်လိုက်ပါသည်။

မင်းမင်းက လင်း ကြိုက်သလောက် ပြောပါစေ၊ ဝအောင် ပြောပြီး သူ့ကိုမေ့သွားပါစေ ရည်ညွှန်းပြီး လုံးဝလှည့်မကြည့်။ ဒေါ်မြမညွှဲသင်းကိုသာ ဂရုစိုက်နေခဲ့သည်။

လင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်။ မငိုတတ်သော မီးပြင်က မျက်ရည်တွေ စိုလူးနေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကုမာရဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ အသက်မဲ့သူလို ပါခဲ့စဉ် မမျှော်လင့်ဘဲ -

- “မလုပ်နဲ့”
- “အား”
- “ဟင် မင်း မင်းမင်း”
- “ဟာ”

ကျောနောက်ဘက်က အသံများကြောင့် လင်းနှင့်ကုမာရ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းဖို့ ပြင်နေကြရာမှ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

- “မောင်”
- “ခွမ်း”
- “ဂလုံ”

မင်းမင်းသည် ဝမ်းဗိုက်ကို အုပ်ကိုင်၍ သံမံတလင်းပေါ်သို့ ခူးထောက်ကျသွားသည်။ သူ၏လက်များကြားမှ သွေးများယိုစိတ် ထွက်နေသည်။

လင်းသည် ကုမာရကူတွဲထားသည့်လက်များမှ ရုန်းထွက်၍ မင်းမင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားခဲ့သည်။

မြမဇ္ဈသင်းသည် သူမ၏လက်ထဲတွင် သွေးရည်စက်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားသော ပုလင်ပိုင်းပြတ်အား လွှတ်ချ၍ နောက်သို့ ကယောင်ကတမ်း ဆုတ်သွားသည်။

ဘာတွေဘာကြောင့် ဖြစ်သွားသလဲမသိသေးသဖြင့် ကုမာရ နဝေတိမ်တောင် ဖြစ်သွားသည်။

မင်းမင်းကို မြမဇ္ဈသင်း ဘာကြောင့် ဖန်ပုလင်းပြတ်နှင့် ထိုးခဲ့တာလဲ။

တကယ်လို့ မြမဇ္ဈသင်းက ကျောခိုင်း၍ထွက်သွားသော်လည်း နှင့်ကုမာရအား မုန်းတီးစွာဖြင့် ပုလင်ပြတ်နှင့် ပြေးထိုးတာကို မင်းမင်း ဝင်ကာကွယ်ပေးလိုက်တာကိုများ လင်းနှင့်ကုမာရသာ သိလျှင်။

“မင်း မင်း”

“လင်း ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ငါ နှင့်အပေါ် ချစ်သူကောင်းတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ချစ်သူတစ်ယောက်အပေါ် သစ္စာမရှိခဲ့မိဘူး”

“နင် အဲဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့ မင်းရယ်။ ကိုကို ကိုကို အသိဆရာဝန်တွေ ဘာတွေ မရှိဘူးလားဟင်။ ဒါမှမဟုတ် ဆေးရုံ သွားဖို့ကော မရဘူးလား”

လင်း မင်းမင်းကို ရင်ခွင်ထဲတွင် ဆွဲပွေ့ထားကာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ကုမာရအား အားကိုးတကြီး လှမ်းပြောသည်။

ဒီတော့မှ ကုမာရလည်း သတိဝင်လာကာ ခေါင်းခပ်မြန်မြန် ညီတိကာ ဖုန်းကိုအထုတ်။

“မြမဇ္ဈ”

“ဝုန်း”

“ဒုန်း ဒုန်း”

“အား”

ကုမာရ လှမ်းဆွဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်လည်း အချိန်မီလိုက်

နောက်ပြန် နေ့ခက်ပြန်ဆုတ်၍ သွားနေသော မြမဇ္ဈသည် မှုန်ထဲတွင် ဘာမှမြင်ပုံမရ။ အသက်မဲ့သူလို ဆုတ်သွားစဉ် လှေကား

စွန်းသို့ရောက်တော့ စီးထားသည့် ဒေါက်ဖိနပ်အချွန်က နောက်ပြန်
အောက်သို့နင်းမိသောအခါ ဟန်ချက်ပျက်၍ လှေကားပေါ်မှ တဒုန်း
ဒုန်း လိမ့်ကျ ပြုတ်ကျသွားသည်။

ချက်ကောင်းကို ထိမိထားသော မင်းမင်းမှာ ကိုယ့်အသက်
ကိုတောင် ခဲရခဲဆစ် ရှုရှိုက်နေစဉ် သူ့မျက်စိရှေ့တွင် လှေကားပေါ်မှ
မြဲမညူသင်း တဝန်းဝန်း တဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ပြုတ်ကျသွားခြင်းကို မြင်ရသည်
နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို ခေါင်းကြီး တစ်ခါတည်း
စောင်းကာ အသက်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“လင်း”

“လင်း သူ့ကိုလွှတ်လိုက်”

ပြုံးကျယ်ဝိုင်းစက်သောအကြည့်နှင့် မင်းမင်းအား
မျက်တောင်မခတ်စတမ်းကြည့်နေသော လင်းအား ကုမာရ ပြေးထွက်
လိုက်သည်။ လင်းသည် သူ့လက်တွင် ပျော့ခွေစွာ ပါလာပြီးသည့်
နောက်။

အခန်း (၂၇)

“အဘွားရေ... ကိုကိုတို့လာပြီ”

ခြံရှေ့တွင် မြင်လိုက်ရသောသူတွေကို မြင်တော့ လင်းက
အိမ်နောက်ဖေးသို့ လှည့်အော်ကာ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ပေါ့ပါးသွက်
ဆက်စွာ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်အပေါ်နှင့်အောက်ဟုဆိုသော်လည်း အပေါ်ထပ်နှင့်
အောက်ထပ်ကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပေ။

အိမ်အောက်ဆိုတာကလည်း လူတစ်ယောက်၏ ခါးစောင်း
သာသာ မြင့်သည်။ ဖိုးအခါ မြစ်ကြီးလွန်းသည့်နှစ်ဆိုလျှင် ရွာထဲသို့
ရေဝင်တတ်ပါသည်။ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုများလောက်အောင် ရေကြီးတာ

တော့မဟုတ်။

ရောင်တတ်သောကြောင့် ရွာတွင်းရှိ အိမ်များကို အဖြူ
ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရွာထဲရှိ အိမ်တိုင်းလိုလို အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် လူအစဉ်သဖြင့်
နေတာကရှားသည်။ တချို့က အိမ်ရှေ့တွင် ကပြင်ထုတ်ထားတတ်ပြီး
တချို့ကတော့ ထိုင်ခုံတန်းလျားရှည်များ စားပွဲများ ချထားကာ ထိုခေ
မှာသာ အနေများကြသည်။

ညအခါ အိမ်ချိန်လောက်သာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ဖြစ်ကြ
သည်။

လင်းတို့၏အိမ်ကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ခုံတန်းလျားနှင့် ကွပ်ဖုတ်
မလုပ်ထားသော်လည်း အိမ်ရှေ့တွင် ကပြင်ထုတ်ထားပါသည်။

လင်းက ကပြင်ထက်မှဆင်း၍ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာသော
ဒေါ်ခင်စောမူတို့သားအမိကို ဆီးကြိုခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံထဲသို့ ကားဝင်၍မရ။ လင်းတို့ခြံဘက်သို့ဝင်သော လမ်းက
ကျဉ်း၏။

“သမီးလေးက ဝလာတယ်ကွယ်။ နေကောင်းတယ်မထင်
လင်း”

“နေကောင်းပါတယ် အန်တီရဲ့”

ဒေါ်ခင်စောမူ၏လက်တွင်းမှ အဝတ်ထုပ်ကိုကုဆွဲပေးရင်း
လင်းက သွားတန်းတွေအားလုံးပေါ်အောင် ရယ်၍ ပြောလေသည်။
ကုမာရကတော့ ဘာမှမပြော။ လင်းကိုသာ ပြုံး၍ကြည့်နေ
သည်။

“လာမယ်ဆိုတာ အကြောင်းမကြား ဘာမကြားနဲ့ ခင်မမ
လေးရယ်၊ အဟွပ် အဟွပ်”

ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုး၍ အိပ်ခန်းတွင်းမှထွက်လာသော
ခိခင်ဖြစ်သူကို လင်း ပြေးတွဲလိုက်သည်။

နောက် ဒေါ်ခင်စောမူ၏ခန်းသားတွင် မိခင်ကို နေရာချပေးပြီး
အိမ်နောက်ဖေသို့ လှစ်ခနဲပြေးဝင်လိုက်သည်။

“အဘွား”

“ကျုပ်ကြားပါတယ် မိလင်းရယ်။ ရော့ ဒီငါးခြောက်ဖုတ်
ကလေးကို ထုထောင်းပြီး မွလိုက်အေ”

လင်း မီးဖိုထဲမှ အဘွားထုတ်ပေးသော ငါးရဲ့ခြောက်ပြားကြီး
ကို အပြီးပိုင်းကဆွဲယူပြီး ပြာတွေကို တဖူးဖူးမှုတ်၍ ခါလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ကျောက်ရေခတ်ဆုံပေါ်တွင် တင်ကာ ကျည်ပွေ့ဖြင့်

ထုလိုက်သည်။ အသင့်တင်ထုပြီးသောအခါ ပန်းကန်ထဲသို့ မွလိုက်သည်။

“အဘွား”

“ဟေ မောင်ရင်လေး ဘာလိုချင်လို့လဲ။ မိလင်း ညည်းအစ်ကို ဘာလိုချင်လို့လဲ မေးပြီးလုပ်ပေးလိုက်။ မြေးရယ် ပြန်ထွက်ပြန်ထွက်။ ဒီမှာ မီးခိုးတအူအူနဲ့ မြေးရဲ့အဝတ်အစားမှာ အနံ့အသက်တွေ စွဲနေလိမ့်မယ်”

အဘွားပန်းဆာ၏စကားကြောင့် ကုမာရသဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ လင်းကလည်း ငါးခြောက်တွေကို ဖွနေရင်းမှ အဘွားရယ်ကံရန်ကောဆိုသည့် ဟန်နှင့် တခစ်ခစ်ရယ်လေသည်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ကူမလို့လေ”

“အို အံ့ဩပါ။ မသာနဲ့နားတောင်း မလိုက်။ အယ်လေ မှားလို့ ဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားတွေကို အားနာပါဦးကိုကိုင်ရဲ့။ တကယ်တည်း”

လင်းက ငါးခြောက်ကိုင်ဖို့ပြင်နေသော ကုမာရ၏လက်ကို သူမ၏လက်ခုံနှင့်တွန်းကာ ငါးခြောက်ပန်းကန်ကို ခပ်ဝေးဝေးသို့ရွှေ့ရင်း

ပြောလေသည်။

“အမလေး မိလင်းရယ် ... ဥပမာ မပေးတတ်ရင်လည်း မပေးစမ်းပါနဲ့အေ”

“အဟီး သိဘူးလေ၊ သွားစမ်းပါ ကိုကိုရယ် ... ခဏနေစားရတော့မယ့်ဟာကို။ မီးဖိုထဲမှာ တမျှော်မျှော်လာလုပ်နေတာကလေးလား”

“ကြည့်ကြည့် တွေ့လားအဘွား။ လင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောတာ မသိရင်ဘဲ”

“ဆက်ပြောလေ”

“မိလင်းနော် ... လူကြီးကို စနောက်စရာမှတ်နေသလား”

သူက အဘွားကို တိုင်လေသည်။ လင်း မျက်စောင်းလှမ်းထိုးတော့ သူက ကိုယ်ယိမ်းထိုးအောင် ရယ်လေသည်။

အဘွား ရှေ့ကိုထွက်သွားတော့ သူက လင်းဘေးတွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ရင်း -

“ဘာဟင်းတွေချက်လဲ အိုးသူကြီး”

“အဘွားကိုမေးပါလား မသိဘူး။ လင်းက အချက်အပြုတ်ဘာမှမတတ်ဘူး။ အဘွားကို ကူရုံကူတာ”

“လင်းကတော့ တမင်ညစ်နေပြီ။ မချွတ်တတ် မပြုတတ် တာကိုလည်း ဆွဲထည့်ပြောနေသေးတယ်နော်။ ဘာဟင်းနဲ့ ဘာဟင်း ချက်ပါတယ်ပြောလိုက်ရင် ပြီးနေတဲ့ကိစ္စကို”

လင်းက တဟီးဟီးရယ်လိုက်သည်။

လင်း၏ပြုံးရွှင်ပျော်မြူးနေသော မျက်နှာလေးကို မြင်ရတာ တမိုင့်မိုင့် တတွေတွေမျက်နှာနှင့်မြင်ရတာထက် အများကြီးသား သည်။

လင်း တမိုင့်မိုင့်တတွေတွေ ဖြစ်နေခြင်းကို မြင်ရသော သူ့မှာ လည်း စိတ်မချမ်းသာရ။ အဘွားတို့လည်း စိတ်မချမ်းသာရ။ ဘယ်သူ့မှ စိတ်မချမ်းသာရတာတော့ အမှန်ပင်။

“တို့ တို့ တို့”

ခါးတွင်ချိတ်ထားသည့်ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက် တော့ ကျော်စံလှဆီကဖြစ်သည်။ အလုပ်ကိစ္စနှင့် သူ ဖုန်းထွက်ပြော တော့ လင်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

“အဘွားရေ ... ထမင်းပိုင်းပြင်လိုက်ရတော့မလား။ ပဲကြီးဟင်းကတော့ ရနေပြီ”

မီးဖိုပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ပဲဟင်းနှင့် ကြာခံဟင်းချိုရည်

အိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း လင်းရှေ့သို့ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

“အေး ပြင်လိုက်တော့လေ။ ခင်လေးတို့လည်း မနက် ကတည်းက ထွက်လာတာဆိုတော့ ဗိုက်ဆာနေရောပေါ့”

အဘွား၏ခွင့်ပြုချက်ကြောင့် လင်း လူ (၅) ယောက်စာ ထမင်းပိုင်းကို ပြင်လိုက်သည်။ ငါးဆာနယ်ကို ငရုတ်သီးစိမ်းအတောင့် လိုက်ထည့်၍ ငါးခိချက်ချက်ပြီး ဟိုဘက်ထိပ် ဒီဘက်ထိပ်ဖြတ် ရေစိမ် ထားသည့် သရက်သီးကင်းအတို့ရယ်၊ ပဲခွဲကြာခံရောသည့် ဟင်းချို ရည်ရယ်က ဟင်းအမယ်မများသော်လည်း စားသောက်ရ မြိန်ရှက်ပါ သည်။

“မေမေ ကျွန်တော် ကွင်းကောက်ဘက် တစ်ချက်သွားဦး ယယ်”

“အေးအေး... လင်း ဘာမှလုပ်စရာမရှိတော့ဘူးမလား။ သမီးအစ်ကိုနဲ့ အပျင်းပြေလိုက်သွားပါလား”

အိမ်ရှေ့ကပြင်ထက်တွင် အဘွားတို့နှင့် ထိုင်စကားပြောနေ သော အန်တီခင်စောမူစကားကြောင့် လင်း အဘွားတို့ထံ လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

အဘွားက လင်းကို လိုက်သွားချင်လိုက်သွားဟု ခွင့်ပြုသဖြင့်

လင်း ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်အိမ်ခန်းလေးအတွင်းသို့ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

မှန်ရဲ့တွင်ထိုင်ကာ ပါးခြစ်တံကို ယူ၍ မျက်ခုံးပေါ်တွင် ဖွေးနေသော သနပ်ခါးများကို ခြစ်ချလိုက်သည်။

မနက်ကတည်းက လိမ်းထားသည့် သနပ်ခါးပါးကွက်တွေက ခုထက်ထိ အရာမယွင်းသေး။ မျက်နှာကို ဟိုလှည့် ဒီလှည့် ကြည့်ရင်း မလုံမလဲဖြစ်မိသည်။

လင်း ဘယ်ချိန်က လှချင် ပချင်စိတ် ပေါ်သွားခဲ့သလဲမသိ

အခန်း (၂၈)

ရွာတွင် လသာသောညများသည် ပျော်စရာကောင်းသည်။ လင်းတို့ရွာလေးသည် ရက်ကန်းခတ် ဝိုင်းငင်သောအရပ်ဒေသမဟုတ် သဖြင့် 'လသာတုန်းတော့ ဝိုင်းမငင်' ကြပါ။

လသာသည့်နေ့ရက်များတွင် လူကြီးသူမများသည် အိမ်ရှေ့ ကွပ်ပျစ်ထက်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြသည်။

ကလေးသူငယ်များသည် လူကြီးမိဘများက တူတူပုန်းတမ်း ကစားလျှင် နတ်ဂုက်တတ်သည် မည်သို့ဆိုဆို လသာသည့်ညများတွင် တူတူပုန်း ကစားကြသည်။ စိန်ပြေးလိုက်တမ်း ကစားကြသည်။

ကြီးခန့်တာလည်း ကစားကြသလို တချို့သော အပျိုမများကလည်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်း ပြောတတ်ကြသည်။

လင်းသည် ရွှန်းမြမြသာနေသော လမင်းကြီးကို အိမ်ကပြင် ထက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှီ လမင်း ကြီးက ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက် ထိန်ထိန်သာနေသည်။

အနံတီခင်စောမူကလည်း သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှီ အဘွားကို လာရောက်ကန်တော့ခြင်းဖြစ်သည်။

လမ်းပေါ်တွင် ကလေးတစ်ခု၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ် ကစား နေသံများကို ကြားရသည်။

ရပ်ပေးမြေသို့ရောက်နေသော သားအမိ မြေးဖြစ်အချို့ထံ သည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် လူကြီးသူမများကို ဂါရဝပြု ကန်တော့ရန်အလို့ငှာ မိမိတို့၏ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေသို့ ပြန် ရောက်နေကြပါသည်။

ဤလေ့လေးသည် ချစ်စရာမြန်မာ့ရိုးရာလေ့ထုံးစံတစ် ပင် ဖြစ်သည်။

“လင်း”

“ဟင် ကိုကို”

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ လကြီးကသာနေတော့ ဟို အကြောင်း သည်အကြောင်း လျှောက်စဉ်းစားနေတာပါ”

လင်းက ဝရန်တာတန်းလေးတွေကိုနှိ၍ ခြေထောက်နှစ်ဖက် ကို သိမ်းပွေ၍ ထိုင်နေရာမှ ဖြေလိုက်သည်။

အိမ်ထဲတွင် မိခင်ဖြစ်သူက အိပ်ပျော်နေပြီး အဘွားနှင့် အနံတီ ခင်စောမူတို့ကတော့ ရွာလူကြီးအိမ်သို့ အလည်သွားကြသည်။

“အိပ်လို့မပျော်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း အိပ်မှမအိပ်ချင်သေးတာ။ မအိပ်ပါဘူး။ ကိုကို ကော ဘာထလုပ်တာလဲ”

“ကိုကိုက အကြွေးပါလာတဲ့စာရင်းတွေ လုပ်နေတာလေ”

“ခုပြီးပြီလား”

“အင်း”

ပြောစရာစကားက ပြတ်သွားသည်။ လင်းက ဝရန်တာ၏ အခြေတွင် ငုပ်တုတ်ထိုင်နေတာ ဖြစ်ပြီး ကုမာရ ဝရန်တာလက်တန်း ပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ထောက်၍ ရပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကလေးများ၏ ဆူညံစွာ အော်ဟစ်ကစားနေသံများက ဟိုမှ

ဒီမှ ထွက်ပေါ်လျက် ရှိသည်။

“အောက်ဘက်ဆင်းရဲအောင်လေ”

“ဟင် ဘာလုပ်မလို့လဲ။ ဘာလို့လို့လဲ။ လင်း ဘာလုပ်မလဲ”

လင်း ပျာပျာသလဲမေးတော့ သူက နားထင်ကို လက်ဆွဲဖြင့် ဖွဖွပွတ်ကာ -

“ဘာမှလုပ်စရာမလို၊ ပျင်းလို့ လသာသာနဲ့ လမ်းလျှောက်ရရင် ကောင်းမလားလို့။ လင်း ကိုယ်နဲ့အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလား”

“အံ့မယ်”

ဒီလောက်ထိ လကြီးထိန်ထိန်သာအောင် လင်းနေတာတောင် အဖော်လိုက်ခဲ့ပါလားဆိုတော့ လင်း မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်သည်။

လသာသာတွင် တစ်ယောက်တည်း ဂူငိုငိုလှိုင် လမ်းလျှောက်ရတာထက် စကားပြောဖော်တစ်ဦးဦးနှင့် လမ်းလျှောက်ရတာ ဝိုင်းအရာရှိကြောင်း လင်း သိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ရှေ့ကဆင်းသွားသော သူ့နောက်မှ လင်းထလိုက်လာသည်။ ရွာမှာရှိသည့် မြေတလင်းပြင်က သဲမြေဖြစ်သဖြင့် လရိပ်

ဆိုးနေသော မြေပြင်သည် ဖြူဆွတ်ဆွတ် ဖြစ်နေသည်။

“လကြီးက သာလိုက်တာနော်။ ဒီလို အလှအပမျိုး ကိုကိုတို့ နေကုန်မှာ တကူးတက စောင့်ကြည့်ဖို့ အချိန်မရကြဘူး လင်းရဲ့။ အချိန်ရတယ်ထားဦး လူတွေပြုပြင်ဖန်တီးထားတဲ့ အလင်းရောင်နဲ့ ဧရာနေတဲ့ လရဲ့အလင်းရောင်။ ပြောရရင် လရဲ့အလှတရားက မပေါ်လွင်တော့ဘူး”

“အမလေးလေး စီးပွားရေးသမားကြီးက ကဗျာဆန်ဆန် စိတ်ကူးယဉ်ပြောနေတော့ ကဗျာဆရာတွေ စာရေးဆရာတွေ ထမင်းဝတ်နေပါဦးမယ်ရှင်”

လင်းက လှောင်သံနှင့် ခပ်ရွံ့ရွံ့ပြောတော့ သူက ဘာမှမပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းစေ့၍ ပြုံးလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် လျှောက်လာရင်း ကလေးတွေဆော့ကစားနေသောနေရာသို့ ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။

စိန်ပြေးလိုက်တမ်း ကစားနေကြသော ကလေးများကို ကြည့်ရင်း လင်း အတင်းမေ့ပျောက်ထားသည့်ကြားမှ မင်းကို အပြင်းအထန် သတိရမိသည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှကို မေ့ပျောက်နိုင်ပါပြီ ဘယ်လောက်ပြောပြော

ရင်းနှီးပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည် အတိုင်းအတာသည် ဆယ်စုနှစ်တစ်
တည်းတောင်မက ဆယ်စုနှစ် (၂) ခုနှစ် စွန်းခဲ့သော ပတ်သက်မှု

ထိုသူက ကိုယ့်ရဲ့ငယ်ကျွမ်းဆွေ ချစ်သူမောင်လည်းဖြစ်ခဲ့
သည်။ သူ ကိုယ့်အပေါ်မကောင်းခဲ့သည့်အကြောင်းတရားကို ဖယ်
တွေးကြည့်တော့ သူနှင့် လင်း၏ကွဲကွာမှုသည် တိတ် ဆိတ် ဖြစ်
သက် အေး ခဲ လျက်။

ထိုနေ့က မင်းတို့ (၂) ယောက်စလုံး ဆေးရုံကားမော်
နေရာတွင်ပင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ချစ်ခြင်း မေတ္တာမပါဘဲ တစ်ယောက်၏လိုအပ်ချက်အတွက် တစ်
ယောက် အသုံးချရင်း သေတော့လည်း သေအတူ ရှင်မကွာ ဖြစ်
သည်။

တစ်ချိန်တည်း တစ်ရက်တည်း အတူတူသေဆုံးခဲ့ကြသည်
လောကကြီးက သံဝေဂတရား ရစရာကောင်းသည်။ တစ်
မကောင်း သူကောင်းမဖြစ်စေသည့်ထုံးကို နှလုံးမူခဲ့သော မင်းအ
က သေချင်တဲ့ကျား တောပြောင်းခဲ့လေပြီ။

သား၏လုပ်စာကိုသာ အဓိကအားဖြင့် မှီခိုအားထားရသော
မင်း၏မိဘများမှာ အတော်ကလေး ဒုက္ခတရား ပွားများခဲ့ရသည်

မင်း၏ဖခင်မှာ နဂိုကတည်းက ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းသူမို့ မင်း
ဇီဝိတ်နှင့် အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲခဲ့ရသည်။

အဘွားကတော့ -

“မိလင်း၊ တယ်ပိုက်တဲ့ မိန်းကလေး။ ညည်းကို ရန်ကုန်မှာ
မထားခဲ့ရင် ဒီကိစ္စဖြစ်လာစရာအကြောင်း လုံးလုံးမရှိတော့။ အဓိက
က ညည်းကြောင့် ညည်းကြောင့်။ သူတစ်ပါးမိသားစု အခြေပျက်
အနေပျက် ဖြစ်ခဲ့ရတာ”

အဘွားက လင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဆူသည်။ သူက လင်း
ဆက်မှကာကွယ်၍ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် လင်းကတော့ စိတ်ဒဏ်ရာ
ရခဲ့သည်။

တကယ်တော့ လင်းနှင့်မင်း ချစ်သူဖြစ်ခဲ့တာ၊ ချစ်သူဖြစ်လို့
လင်းက မင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှာနေသည့်အကြောင်း အဘွားမသိ
ခဲ့။ သိများသိလျှင် ဒင်းသေတာ နည်းတောင်နည်းသေးဆိုမည်။

လင်းအတွက်မူ အဘွားက ညည်းကြောင့် ညည်းကြောင့်
ဆိုသည် လက်ညှိုးထိုးမှုကြောင့် နှလုံးသား၌ နာကျင်ရသည်။

တကယ်ပဲ လင်း ဆတ်ဆော့မှုကြောင့် မင်းနှင့် ဒေါ်မြမခွဲ
သင်းတို့ သေပွဲဝင်ခဲ့ကြရလေသလား။

“လင်း”

“-----”

“လင်း တွေးနေပြန်ပြီလား။ မေ့ထားတာလည်းကြားပြီ မဟုတ်လား လင်းရယ်။ ဘာလို့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ပယ်ပန်းထိခိုက်အောင် လုပ်နေရတာလဲ။ လင်း ခံစားလိုက်၊ ဝိုလိုက် လုပ်နေလို့လည်း သေဆုံး သွားတဲ့သူက ပြန်ရှင်လာနိုင်မှာမှ မဟုတ်တော့တာ”

သူက ကရုဏာဒေါသောနှင့် လင်းကို မချင်မရဲပြောလေ သည်။ လရောင်နှင့် လင်းလက်နေသော သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့် လိုက်သည်။

လင်းထက် သူက အရပ်တစ်ပေနီးပါး ပိုမြင့်တာမို့ သူက လင်းကို ငုံ့ကြည့်ရသကဲ့သို့ လင်းက သူ့ကိုမော့ကြည့်ရသည်။

သူသည် လင်းနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သည့် တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရောင်းဘက်မှ အစဉ်သဖြင့် ရှိနေခဲ့သည်။ မြမဉ္ဇူသင်းလက်ထဲမှ လင်း ထိခိုက်ဒဏ်ရာမရအောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့သည်။ အဘွားက ဆူတော့ လည်း သူကပဲ လင်းဘက်က ဒိုင်ခံကာကွယ်ဖြေဆိုပေးခဲ့သည်။

နောက် လင်း ထိုစိတ်နှင့် တရှောင်ရှောင်ဖြစ်ကာ လူ့လောက ကြီးထဲတွင် မနေချင်စိတ်ပေါက်လောက်အောင် ဖြစ်နေတော့လည်း

သူက ဖေးမကူညီလမ်းပြပေးခဲ့သည်။

ဤတွင် သူ့ဘက်မှ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ချစ်ရေးဆိုခဲ့သော် သည်း လင်း အင်းအဲမလုပ်ဘဲ ငြိမ်နေတော့လည်း သူက ဘာမှ နှုတ်အတင်းမလုပ်။ လင်းသဘောအတိုင်းသာ ရှိစေသည်။

လူကြီးမိဘတွေ၏ သဘောထားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း သားပေးသမီးယူ ကိစ္စများပြောကြသော်လည်း လင်းဘက်က အင်း အဲ မလုပ်။ သူ့ဘက်က လူကြီးမိဘတွေကို ဘာပြောထားသလဲမသိ။ ဆူကြီးမိဘတွေကလည်း လင်းကို ဇွတ်အတင်းမတိုက်တွန်းတော့ပါ။

သို့သော် သူ့ရောဂါနှင့်သူ နေ့စဉ်ရှင်သန်နေသော မေမေက တော့ လင်းအား -

“သမီးအဘွားကလည်း ခုဆို အသက်အရွယ်ကြီးရင့်နေပြီ။ အမေရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အမေက ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ သမီး တို့ကို ပြန်ပြီးဖို့ခိုနေရတယ်။ သမီးအဘွားသာ မရှိတော့ရင် စဉ်းစား လိုက်တိုင်း သမီးအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး ကောင်းကောင်းလည်း အိပ် မပျော်ဘူး”

“အမေရယ် စိတ်ပူစရာမရှိ ကြုံဖန်စိတ်ပူနေတော့ကာ လင်း က အရွယ်ရှိတဲ့မိန်းကလေးပဲ။ သန်မာတယ်။ လင်းတစ်ယောက်လုံး

ရှိတာ အမေက ဘာတွေ စိတ်ပူနေတာလဲ”

“စကားလမ်းမလွဲစမ်းနဲ့ လင်းရယ်။ လောကကြီးအကြောင်း လူတွေအကြောင်း ညည်း ဘာမှမသိဘူးနော်။ အမေသဘောကတော့ အစ်မခင်လေးရဲ့သားက ညည်းကို အတော်လေးစုံမက်နေတာကလား အမေကတော့ သဘောတူတယ်”

“ဟာ အမေကလည်း”

“အမေကလည်း လုပ်မနေနဲ့ ကြယ်စင်လင်း။ ဘုရားဆိုရင် တံခွန်နဲ့ ကုက္ကားရှိမှ တင့်တယ်သလို မိန်းမဆိုတာလည်း လင် ယောက်ျားရှိမှ တင့်တယ်တာ။ အလကားနေရင်း အသုံးမဝင်ဘဲ ထာမိ တဲ့ စာဆိုအမိန့် မဟုတ်ဘူး”

“-----”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ မွေးဖွားခါစကနေ ကိုယ်အလောင်း မီးသဏ္ဍိတ်စက်ထဲမရောက်သရွေ့ လုံခြုံတာမဟုတ် ဘူး။ အရွယ်ငယ်သေးရင် မိဘမောင်ဘွားက စောင့်ရှောက်ရတယ်။ အရွယ်ရောက်ရင် လင်ယောက်ျားကစောင့်ရှောက်ရတယ်။ အရွယ်လွန် ရင် သားသမီးမြေမြစ်က စောင့်ရှောက်ရတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် အတွက် ခင်ပွန်းလင်ယောက်ျားရဲ့အရိုက်က မလိုဘဲရှိမလားအေ”

အမေက ဘူးကိုယ်သူ စိတ်မချ၍ လင်းအား တဖွဖွစိတ်ပူနေ တာမို့ အမေစိုးရိမ်စိတ်တွေကို လင်း ပျက်ရယ်မပြုချင်ပါ။

“ကိုကို”

“ဟင်”

လင်းကိုည့်ကြည့်နေသော သူ့ကိုခေါ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက် သား လမ်းဆက်မလျှောက်ဖြစ်တော့ဘဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ခြေစုံ နေလိုက်သည်။

“ကိုကို လင်းကို စိတ်မပျက်ဘူးလား”

“ဘာကြောင့်လဲ”

“လင်းက လင်းက ကိုကိုနဲ့မထိုက်တန်တဲ့ မိန်းကလေးပါ ကိုကိုရယ်။ ကိုကိုမှာဆို စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်းရှိတယ်။ ပညာအရည် အချင်းကလည်း ပြည့်စုံတယ်။ ဇွဲကြားထဲ ရည်းစားသနာကိစ္စကလည်း ရှင်းတယ်။ ကိုကိုဟာ လင်းအတွက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားတစ် ယောက်ပါ”

“လင်း”

“စိတ်အားငယ်စွာ ပြောမိသည်။ သူက လင်း၏ ပန်းနှစ်ဖက် ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ မျက်နှာလွဲ၍ ငြိမ်နေသောလင်း၏မျက်နှာကို

မြင်တွေ့ရအောင် လိုက်ကြည့်ကာ -

“ဒီမှာကြည့်စမ်း လင်း”

“-----”

“ကိုကိုပြောနေတယ်လေ”

လင်း သူ့ဖျက်နှာကို မဝံ့မရဲကြည့်လိုက်သည်။ လင်းလို တောသူမတစ်ယောက်ကို ကိုကိုလို နိုင်ငံတကာလှည့်လည်သွားနေသူက မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတာတော့ လင်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝမ်းမြောက်စရာကောင်းပါသည်။

“ထိုက်တန်ခြင်း မထိုက်တန်ခြင်းဆိုတာ ပေးသူက ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်ဘူး လင်းရဲ့။ ယူတဲ့သူကသာ သူနဲ့ထိုက်တန်ခြင်းမထိုက်တန်ခြင်းကို ဆုံးဖြတ်တာ။ လင်းနဲ့ကိုကို မထိုက်တန်ဘူးလို့ ဘာကြောင့်ပြောတာလဲ။ ရည်းစားရှိခဲ့ဖူးတာလား။ မချမ်းသာတာလား။ ပညာမတတ်တာလား။ ဒါတွေနဲ့ ချိန်ထိုးပြီး လင်းက ထိုက်တန်ခြင်း မထိုက်တန်ခြင်းပြောမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်လောကလုံးက လူတွေဟာ ဝါဒီသမားတွေပဲ ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ လင်း။ ရင်ဘတ်ထဲကိစ္စကို သေးငယ်တယ်ထင်ရပေမယ့် သူဟာ တစ်လောကလုံးကိုတောင် စိန်ခေါ်ရတဲ့ သတ္တိရှိတယ်ဆိုတာ လင်း မမေ့ပါနဲ့”

“ကိုကိုရယ်”

လရောင်၏ဖြားယောင်းမှုကြောင့်လား။ ကိုကို၏အချစ်တွေရဲ့ ဖြားယောင်းမှုတွေကြောင့်လားမသိ။ လင်း ကိုကိုစကားလုံးအောက်တွင် ညွှန်နှိုးပျော်ဝင်သွားခဲ့ကာ ကိုကိုကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ ဘာကိုမှ လင်းမတွေ့ချင်။ လင်းသိတာတစ်ခုက ကိုကိုမေတ္တာရိပ်အောက်တွင် နေမှသာ လင်းရှင်သန်နိုင်မည်။ ကိုကိုရဲ့ ဦးလိုပိုးအုပ်ကာ ပေးမမှုအောက်တွင်သာ ‘ကြယ်စင်လင်း’ ဆိုသည့် နေလေးတစ်ပွင့်သည် ရေလောင်းပေါင်းသင်စရာ မလိုဘဲ ရှင်သန်နိုင်မည်။

လင်းကို အဖေလို အစ်ကိုလို မောင်လို မေတ္တာပေး ချစ်ခင်နှစ်ခြိုက်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ကြယ်စင်လင်း၏အနားမှာ ရှိနေတော့ လင်း ဘာကိုတွေးကြောက်ပူပန်နေရဦးမည်နည်း။

“ကိုကိုကို ချစ်တယ်”

ခြေဖျားထောက်၍ ကိုကိုလည်တိုင်ကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ယှက်ဆိပ်ကာ ကိုကိုကြားသာရုံ ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ကိုကိုရင်ခွင်ထဲတွင် ခပ်ရှက်ရှက်ဖြင့် ပါအပ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ကိုကိုသည် လင်း၏ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ယှက်သိုင်းကာ
လင်းမျက်နှာအနီးသို့ ဦးခေါင်းကိုငုံချလိုက်သည်။

ကြယ်ပျိုးတဲ့ညမှာ နေရိပ်ထိုးတဲ့လကတော့ ရှက်တက်တက်
နှင့် ပုန်းနိစရာနေရာတစ်ခုရှာနေသည့်နှယ် ကောင်းကင်တွင် ပြေးဖြူ
လွှားလွှားနှင့် တိမ်အုပ်တစ်အုပ်ကို ရှာဖွေနေတော့သည်။

ချစ်တဲ့သူများ ပေါင်းဖက်နိုင်ပါစေ
လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)

ရှေ့လ (၃၇) အုပ်မြောက်

မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ ညှို့တေးသံ

စာရေးသူ၏ ထွက်ရှိခဲ့ပြီးသောစာအုပ်များ

- ၁။ ဆုံးရှုံးခြင်း၏နောက်ကွယ်မှာ
- ၂။ ကျောက်ဆစ်ဝက်ပါ
- ၃။ ချစ်ခြင်းပြိုင် ဘယ်သူနိုင်
- ၄။ နူးညံ့တဲ့အမိန့်တော်တိုင်း
- ၅။ ဤမှန်သော သစ္စာကြောင့်
- ၆။ ဆုံမှတ်တစ်နေရာ၌
- ၇။ မိုးညက်ကြမ္မာ

- ၈။ ချစ်ခြင်းရဲ့ ကွေ့ကောက်မျဉ်း
- ၉။ ကြေကွဲနေရက် အဆုံးသတ်
- ၁၀။ အမုန်းသင့်ကျိန်စာ
- ၁၁။ ဒုတိယနှလုံးသား၏ ထာဝရရင်ခုန်သံ
- ၁၂။ ချစ်ခြင်းရယ်၊ ကိုယ်ရယ်၊ မင်းရယ်
- ၁၃။ ကမ္ဘာ့ရုပ်ဝန်းဆီက အိုအေစစ်
- ၁၄။ နံရိုးပိုင်ရှင်
- ၁၅။ အလွမ်းခြွေကောင်းကင်
- ၁၆။ ပန်းအနားသတ်မျဉ်း
- ၁၇။ ညလေပြည်ရဲ့လဝန်းသာ
- ၁၈။ မုန်းဖို့လွယ်တယ် မေ့ဖို့ခက်တယ်
- ၁၉။ ချစ်သူတစ်ယောက် ကောက်ရထားသည်။
- ၂၀။ ကြေကွဲပွင့်တို့ ငိုရွိုက်သံ
- ၂၁။ ဆူးမေခိုင်နှင့် နှစ်ဖက်မြင်ပုံတူ
- ၂၂။ ကြယ်ပန်းတစ်ခင်း လမင်းတာရာ
- ၂၃။ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်ကျွန်မတို့သည်
- ၂၄။ ဆူးစူးတဲ့လိပ်ပြာ

- ၂၅။ ကျွန်မချစ်မိ အပြစ်ရှိ၏
- ၂၆။ အဆိပ်တက်အိပ်မက် အိပ်ပျက်ညပေါင်း ကုဋေကုဋာ
- ၂၇။ ရိုးမြေကျ ပေါင်းရပါစေသား
- ၂၈။ ချစ်ဦးမေ
- ၂၉။ အတိတ်ဟောင်းနဲ့အလွမ်းကျောင်း
- ၃၀။ ပြည်တော်ပြန်ချစ်သူ ရွှေကြေးမုံ
- ၃၁။ ရာစုသစ်ရဲ့ပျိုပျိုမေ
- ၃၂။ မလွမ်းရဲသေးဘူး မောင်ရယ်
- ၃၃။ သတိ အချစ်ဇာသည် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်သည်
- ၃၄။ ကြယ်ကြွေကောက်သူ
- ၃၅။ ဆူးမေခိုင်နှင့် မောရဝတီဝက်ပါ။

သခုလ

နေရိပ်ထိုးတဲ့လ ကြယ်ပျိုးတဲ့ည

ခေ့လ

မြက်ဖျားနှင်းရဲ့ ညှို့တေးသံ